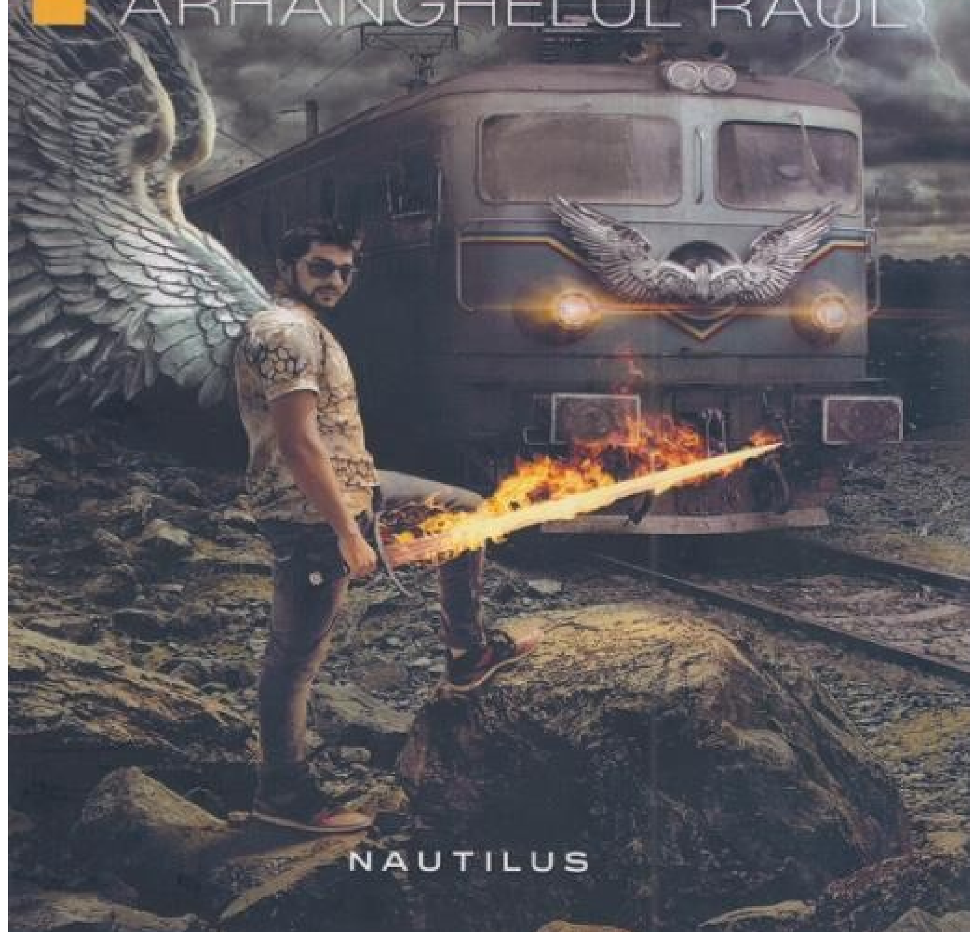
OVIDIU EFTIMIE

ARHANGHELUL RAUL

Ovidiu Eftimie

ARHANGHELUL RAUL

Ovidiu Eftimie (n. 1980) este un jurnalist brașovean. Ca fan al SF-ului, i s-a recomandat să nu mai critice literatura română de gen de pe margine și să facă și el ceva în acest sens, dacă se crede atât de bun. Scriitorii săi preferați sunt Karel Čapek, Jaroslav Hašek și Philip K. Dick.

PARTEA ÎNTÂI

1

SITUAȚIA LA ZI ÎN PAȘCANI ȘI MULTIVERS

Până și cel mai prost om de știință știe că universul ăsta în care trăim, cu doar trei, hai patru, dimensiuni este un univers de săraci și că, în realitate, există un infinit de universuri cu un infinit de dimensiuni, pentru oamenii care-și permit.

Acest adevăr banal este știut până și de cercetătorii de la Institutul de Cercetări Paranormale din Pașcani (ICPP), fosta Antrepriză de Cercetări Paranormale și Socialism Științific Pașcani (ACPSSP) care, între noi fie vorba, nu e chiar cel mai prost institut de acest gen din lume, fiind umil din primele din Europa. Înființat în 1973 prin reorganizarea mai multor servicii de stat care aveau ca obiect studierea fenomenelor paranormale de pe teritoriul României, ICPP a fost pus la Pașcani din două motive. Pe de-o parte, primul director al instituției era un matematician eminent și totodată bețiv, care a descoperit printr-o formulă matematică destul de complicată că epicentrul cramelor care chiar contează se află în această localitate. Al doilea motiv este un fapt recunoscut de întreaga comunitate științifică: Pașcani este un loc unde se întâmplă numeroase evenimente paranormale, rivalizând în acest domeniu cu nume celebre cum ar fi Triunghiul Bermudelor, Deșertul Nevada sau chiar județul Buzău.

Amplasarea institutului aici a devenit astfel, dintr-un simplu moft, aproape o necesitate. Statul comunist a investit într-o clădire care arăta atât de banal, încât putea fi confundată cu orice alt institut de cercetare, a mutat aici cele mai importante minți ale comunității paraștiințifice din România și a dat mână liberă cercetătorilor să dezlege ițele multiversului. Sigur, se știa în acele vremuri și interesul secundar al partidului pentru așa ceva, și-anume continuarea cercetărilor savanților comuniști sovietici pentru a afla dacă și în alte universuri comunismul este cea mai bună dintre politicile sociale. Iar savanții nu au dezamăgit, în primii douăzeci de ani de cercetări au făcut numeroase descoperiri importante.

Anii de început au fost dedicați descoperirilor universurilor imediate. Universul bidimensional este extrem de bine documentat în mitologie, mai toate religiile lumii vorbesc despre

el, îi zic ba infern, ba iad, ba rai, ba Nirvana, iar ce au reușit să stabilească savanții e că, de fapt, este unul și același lucru, un loc în care nu se întâmplă mare lucru, dar este populat cu oameni și alte creaturi căzute din universul nostru pe o treaptă inferioară a evoluției în continuum. În privința universului unidimensional, oamenii de știință de la ICPP au reușit să impună la nivel internațional teza că acesta se află în județul Buzău.

Alte direcții de cercetare s-au îndreptat spre scârțâitul ușilor și ferestrelor din clădire. Deși s-au alocat resurse importante, intelectuale sau fizice, problema nu a fost în întregime rezolvată nici în zilele noastre, ajungându-se la concluzia că cei care au construit clădirea au folosit o tehnologie extraterestră, ce le permite oricăror două planuri legate printr-o balama să scârțâie indiferent de temperatură, presiune sau volum. Mai mult, în cadrul institutului s-a obținut prima scârțâitură în vid, chestie care i-a enervat teribil pe oamenii din clădire, dar care, odată documentată, a fost vândută către NASA pentru dezvoltări ulterioare în privința comunicațiilor instantanee în spațiul cosmic. Chiar și în zilele noastre există pe clădirea ICPP o antenă care trimite constant scârțâituri de înaltă frecvență spre Alpha Centauri, în speranța că, dacă extratereștrii nu răspund mesajelor noastre de pace și prietenie, măcar să-i enervăm. Omul care a lucrat la acest proiect, matematicianul Gh. Olănescu, a fost disponibilizat în 1998 din institut și și-a deschis o afacere cu termopane, iar acum este lider de piață în domeniu. N-a uitat de unde a plecat și anual oferă donații generoase ICPP pentru continuarea cercetărilor.

O altă descoperire importantă a fost un tratament revoluționar cu privire la combaterea definitivă a mătreții, cu laser, printr-o procedură similară cu implantul de păr. Tehnologia, deși 100 eficientă, s-a dovedit a fi prea costisitoare, pentru un centimetru pătrat de scalp folosindu-se aproape 40 000 de gigawați de energie. Sigur, n-a fost în zadar, a fost folosită pentru a-l trata pe unul dintre primii oameni de știință care au luat contact cu o ființă din Universul 9, numit așa pentru că avea 9 dimensiuni.

În acest univers, pe lângă dimensiunile banale, măsurabile, ca lungimea, lățimea, oscilația cuantică și timpul, frumusețea era una dintre dimensiunile cuantificabile în unități de măsură

exacte. Iar când cei doi cercetători au observat-o prima dată prin radioscopul spectral, fără ochelari de protecție, au fost vizibil afectați. Primul a căzut în adorație și a trebuit să renunțe la acest loc de muncă pentru a se retrage la o mănăstire în Bucovina, unde se află și acum pictând murale și vitralii de o frumusețe nemaivăzută. Al doilea a supraviețuit mai bine, cu excepția unei erupții devastatoare de mătreață care l-a ținut la pat luni întregi, cu perfuzii. Colegii săi au folosit laserul pentru a-l trata și astfel a putut să povestească despre prima ființă multidimensională descoperită de omenire, de o frumusețe ieșită, matematic, din comun: Desdemond Imposibilul.

2
DESDEMOND IMPOSIBILUL MOARE

La numele ăsta idiot s-a ajuns printr-un concurs de împrejurări. Prin 1993 începuseră deja numirile politice, întreaga țară voia să scape de foștii șefi și directori comuniști. Așa că la ICPP a fost demis directorul, un eminent om de știință ale cărui contribuții la teoria multiversului sunt de-a dreptul inestimabile, cu un politruc, Antal Bogdan, al cărui singur merit era că s-a lovit la cap de o portieră în timpul evenimentelor din decembrie 1989 și s-a dat drept rănit la Revoluție. De-aici, ascensiunea sa a fost fulminantă, în doar doi ani reușind să fie incompetent în toate funcțiile administrative în care a fost pus. În cele din urmă, pentru că partidul nu renunță la tâmpiții cu experiență, a fost numit director la Institut, presupunându-se că acolo nu are ce prostii să facă.

Acolo însă s-a luat din nou în serios și a încercat să organizeze treaba. I-a obligat pe cei de la departamentul de călătorii în timp să semneze condica în fiecare dimineață când veneau la muncă, ceea ce a generat numeroase confuzii, întrucât unii angajați veneau dimineața, alții seara, iar alții în 2189 sau în Evul Mediu. Fiecare cercetare revoluționară era însoțită de „imposibil” și „așa ceva nu există, dom’le”, ceea ce i-a adus porecla de „Imposibilul”. Când a fost descoperit Desdemond, a fost botezat „Imposibilul” în cinstea acestui director. Între timp respectivul plecase, a încercat să-și aranjeze o delegație, iar savanții au avut grijă să-l trimită într-un univers paralel populat în totalitate de birocrați. Într-un fel, l-au trimis în rai.

Desdemond, în schimb, nu era așa de ușor de controlat. În primul rând, ignora complet orice creatură din universul nostru, pentru că, cel puțin din punctul său de vedere, noi, oamenii, nu aveam capacitate de rațiune. Pe de altă parte, era ceea ce ar fi putut fi considerat în universul său un deviat sexual: călătorea în universul nostru doar ca să facă ceea ce am putea numi sex, dacă am ști că asta era. Cert este că soțul contabilei instituției a prins-o cu Desdemond Imposibilul în pat și a fost deopotrivă nervos și plin de admirație. Pe lângă coama de plasmă care i-a ars perdelele, Desdemond mirosea frumos și cânta în timpul sexului ca un sublim cor de copii. Soțul contabilei a fost mulți ani după aceea mândru că a participat la acest frumos eveniment, în timp ce contabila a înnebunit pentru că ce altceva să faci, când ai parte de o partidă de amor cu a șaptea cea mai frumoasă ființă dintr-un univers cu nouă dimensiuni? Omul a fost interogat de specialiștii ICPP zile îndelungate, dar n-a putut să spună decât că Desdemond a fost, totuși, politicos. După ce a terminat treaba s-a pișat, a tras apa după el, s-a spălat pe tentacule și a plecat fără să trântească ușa. „Monstra” n-a mai putut fi recuperată, s-a scurs în canalizarea orașului, iar ani buni culturile din zonă au fost îmbelșugate fără măsură și mușcatele din balcoane au devenit festivaluri de culoare și parfum.

Oricum, nu mai contează asta: în 2003 Desdemond Imposibilul a fost omorât, noaptea, în zona Delfinului din cartierul bucureștean Pantelimon. Ca oricărei alte creaturi ce moare, lui Desdemond i-au dispărut câteva dimensiuni. Oamenii care mor își pierd dimensiunea fizică și le rămâne doar cea spirituală, asta, dacă nu au fost lichele toată viața. În cazul lui Desdemond, au dispărut toate dimensiunile care-l făceau frumos și a rămas doar o femeie de 56 de ani care vindea țigări la chioșcul din zonă, pe tura de noapte. Detaliile și evenimentele care au dus la moartea lui fac subiectul acestei cărți, și nu poveștile de la Institutul de Cercetări Paranormale Pașcani. Care s-a rezumat să monitorizeze chioșcul de țigări din zonă, în speranța că va găsi răspunsuri la întrebările importante ale universului. Nu vă lăsați înșelați de domnii în trening care stau noaptea pe-acolo cu câte un pet de bere în mână! Garantat, unul dintre ei e un om de știință care a tras paiul mai scurt și acum trebuie să vegheze cadavrul lui Desdemond.

3
RAUL MALCEA MOARE

În 2008 Raul Malcea avea 27 de ani și era deja cel mai cunoscut „creativ” din industria publicității. Era atât de bun, încât începuse să fie consultat și în privința altor domenii de activitate cum ar fi literatura, producția de utilaje industriale sau silvicultura. Câștigase deja zeci de premii internaționale la Cannes și era atât de bun, încât când trecea pe-acolo îl salutau și primarul, și șeful poliției și-l invitau la grătar. Raul Malcea era atât de bun, încât la 27 de ani și-a permis să se facă freelancer și nimeni nu îndrăznea să-l ia la mișto pe tema asta. Când era o problemă de rezolvat într-o firmă deșteaptă din București sau din țară, înainte de „bună ziua” se spunea „să-l sunăm pe Raul!”.

Și asta pentru că, deși era mic de înălțime, își completa talentul ieșit din comun cu tenacitatea cu care statul român bagă taxe în benzină. În septembrie 2008 însă Raul nu-și folosea niciuna dintre aceste calități, pentru că în septembrie 2008 stătea în fața casei sale de la țară, aflată la șosea, și tăia o brânză și niște ceapă.

Casa era la doar câțiva kilometri de București, înspre estul sălbatic al Bărăganului, unde pieile maro încă mai făceau expediții de jaf prin culturile oamenilor civilizați. Era într-un sat clasic românesc, fără canalizare, gaz, apă potabilă și internet, deși pe vremea aia internetul nu era atât de important. O luase dintr-o ambiție, l-a costat doar vreo 10 000 de dolari și avea de gând să facă un resort cool pentru bucureștenii care voiau să înlocuiască mirosul de asfalt murdar din Capitală cu cel de praf stătut de la țară. Arăta suficient de dărăpănată cât să pară interesantă și mai păstra ceva din arhitectura autohtonă a satului târziu românesc din secolului XX. Acoperiș de tablă furată de la Sidex, geamuri semisparte, pereți strâmbi, un fel de prispă construită de ultimul om harnic din sat și pereți din cel mai bun chirpici cale de zece kilometri.

Cu un efort ce a părut supraomenesc pentru țăranii din zonă, că a fost nevoit să lucreze opt ore întregi aproape două zile, reușise să smulgă bălăriile, să tundă iarba, copacul din față, să vopsească gardul și chiar să repare ușa care acum avea balamale de alamă.

Mulțumit de rezultatul investițiilor făcute în casă, ieșise în față, aproape de șosea, să se lase admirat de fetișcanele din sat în timp ce își pregătea un dejun format din ceapă și brânză luate din sat, deci proaspete.

În depărtare se vedea într-un nor de fum un tir ce venea bălăngănindu-se pe drum, călcând în calea sa găini, gâște, un picior de viceprimar și ce mai lăsaseră oamenii liber pe stradă. După care tirul s-a văzut din apropiere, ba chiar Raul l-a văzut extrem de aproape, pentru că l-a luat direct pe bord și a trecut cu el prin casa proaspăt achiziționată și s-a oprit, cu creativ cu tot, în salcia din spate. O fracțiune de secundă a auzit salcia cum pârâie, apoi încă o fracțiune de secundă și-a dat seama că-l dor toate, apoi nu a mai simțit nimic pentru că a murit.

Raul nu era pregătit să moară și a întâmpinat acest eveniment cu o oarecare dezamăgire, sentiment care a devenit destul de persistent în următoarea perioadă. Chestia asta l-a mirat și pe el, pentru că era suficient de inteligent să-și dea seama că e mort, pe de altă parte, credea în moartea definitivă, ceea ce presupunea că nu ar mai fi trebuit să aibă vreun sentiment. Trecuseră deja două ore de când era dezamăgit și, cum era, totuși, un om de acțiune, a decis să deschidă ochii.

Deasupra era semiîntuneric. Sus de tot se vedea ceea ce ar fi putut fi tavanul unei peșteri, destul de îndepărtat, totuși. Apoi i-a revenit auzul și a fost surprins că nu se aud manele. Se auzeau totuși un clipocit de apă și un scârțâit de lemn. Cu ocazia asta i-a revenit și mirosul și nu mirosea a brânză cu ceapă, ci a lemn umed, aproape putrezit. Plus a cadavru. Puțea atât de tare a cadavru, încât o secundă a trăit cu impresia că se află în 336. A încercat să se ridice în capul oaselor, dar și-a dat seama că i-a mai revenit un simț, cel al ridicolului. N-avea nici un sens să se ridice. Era mort.

4
SUBINSPECTORUL POPESCU VREA SĂ SE FACĂ SPION

Încă de când era mic, subinspectorul Popescu, pe-atunci doar Petre Popescu, și-a dorit să fie spion. Mai exact spion anglo-saxon, sexy, cu un ciorchine de femei după el și cu multe dispozitive electronice la îndemână pentru absolut orice situație. Prima reușită în acest sens a fost o chelie prematură, ceea ce-l

apropia de Sean Connery, primul Bond. Apoi a zis că trebuie să facă ceva mai mult și a încercat și niște studii superioare în domeniu.

Pe la începutul anilor 2000, când a dat admitere la facultate, erau prea puține opțiuni pentru spioni. Exista, firește, Universitatea Creștină Sergiu Cantacuzino, particulară, care avea facultăți de spionaj, management spionaj, psihologie spionaj, spionaj limbi străine și, firește, relații internaționale-spionaj. Dar nu avea nici încredere, nici bani, așa că a dat la Academia de Poliție, unde era o secție de Științe Militare, Informații și Ordine Publică.

A promovat cu brio toate examenele, a primit căciula oficială din partea facultății și s-a angajat la Ministerul de Interne cu entuziasm, sperând că de-aici nu e decât un pas până la MAE, misiuni externe și distrugerea dușmanilor țării. În doi ani s-a lămurit cam cum e activitatea de spionaj în cadrul MAI. Tot ce făcea era să pândească polițiștii, jandarmii, pompierii și alții asemenea în cadrul unei direcții interne de supraveghere a cadrelor. A aflat câtă șpagă se lua în fiecare județ, în funcție de grad, de populația localității în care activa cadrul MAI și de noroc. Știa toate metodele de luat șpagă și mită, putea să ia șpagă și-n somn, putea identifica un polițist în civil de la un kilometru. Asta, dacă se uita prin binoclu, pentru că nimeni nu vede atât de departe și atât de bine.

Cariera lui stagna, așa că prin 2006 a schimbat locul de muncă și a zis să între direct în pâine. Pâinea, în cazul de față, reprezenta Serviciul Român de Informații, care era decis să angajeze tineri. Iar Popescu nu doar că era tânăr, ci avea și ceva experiență și părea deja bătrân. Dar nu avea pile, așa că a fost repartizat la „Proiecte Diverse”, un departament din cadrul Serviciului care nu se ocupa de nimic important. A aflat asta când a avut prima discuție cu maiorul Albu, șeful departamentului, un om impunător prin faptul că avea aproape doi metri, umeri de taur și mâini ca două lopeți.

Legenda spunea despre maiorul Albu că a obținut acest post prin luptă dreaptă, adică atunci când s-a dat concurs pe post a intrat în sala de examen și i-a bătut de i-a lăsat lați pe ceilalți candidați imediat ce s-au anunțat subiectele la proba scrisă. În primă instanță, comisia de evaluare nu a părut dispusă să accepte rezultatul concursului, dar s-a răzgândit rapid după ce

unul dintre membrii ei a fost aruncat pe fereastră de Albu. Maiorul era un tip direct, fără ocolișuri, iar comisia a decis să aprecieze în mod deosebit această calitate. Când a venit prima evaluare anuală și s-a constatat că aproape nimeni nu-i știa numele de botez, superiorii săi au considerat că asta îl face un agent secret extrem de bun și l-au promovat în grad printr-o adresă care conținea doar numele lui de familie.

— Băiete, i-a spus Albu imediat după angajare, îmi place de tine, ești tânăr și ambițios. Am nevoie de oameni ca tine, nu de bezmetici care nu știu pe ce lume trăiesc.

Apoi i-a explicat planul primei sale misiuni.

— Vezi tu, când vine lumea aici visează cai verzi pe pereți, dușmani îngrozitori și ieșiți din comun. Amenințări la adresa statului, amenințări la adresa planetei, conspirații. Asta nu te ajută la nimic, te face să-ți pierzi concentrarea pe lucrurile cu adevărat importante. Rolul nostru nu e să apărăm planeta, îi avem pe americani pentru asta, rolul nostru nu e nici măcar să apărăm țara de ruși, bulgari sau unguri, pentru că nu o putem face. Dacă vrea să ne destabilizeze vreun vecin e suficient să ne declare război, o să ne luăm gâtul între noi încercând să dăm vina unul pe altul. Țara asta e într-un echilibru fragil, orice mișcare bruscă ar putea-o destabiliza grav. Noi trebuie să reglăm rotițele mici, să găsim chestiile de finețe. Înțelegi? i-a spus Albu în timp ce i-a dat o palmă prietenoasă pe spate de i-au zbârnâit dinții.

Apoi a continuat:

— Uite ce mă frământă pe mine, chestie de finețe. Mergi cu trenul, ai mers cu trenul? Zici că da. Se vede, ești sărac, normal că mergi cu trenul. Ai văzut câtă șpagă iau controlorii de pe tren.

Aici Petre Popescu a încercat să protesteze, spunând că a făcut doi ani de supraveghere șpăgari în MAI și tocmai de-aia plecase, că se săturase să supravegheze oameni săvârșind infracțiuni fără anvergură. Dar încă o palmă pe spate l-a făcut să scoată, în loc de un discurs coerent, doar câteva râgâituri.

— Vezi, mă? Necazul nu e că ăștia iau șpagă. Avem poliție pentru asta. Pot ei să-i prindă că le fac concurență. Pe mine mă sâcâie altceva: te-ai uitat un pic la controlorii ăia, la nași? I-ai văzut cum arată? Vai de steaua lor! Arată mai nasol decât ăia de la care iau șpagă. Prost îmbrăcați, prost hrăniți, cearcăne și

sărăcie. Ce fac, mă, ăștia cu șpaga? Știi câtă iau? Câteva milioane de euro pe an, și uită-te la ei, arată mai rău decât cerșetorii. N-auzi de unul să aibă o vilă, o mașină, o amantă doar țâțe și buci. Vezi, mă, pe mine mă interesează chestiile de finețe. Vreau să știu ce fac ăștia cu banii, îi dau mai departe, cui îi dau, cât își păstrează, cum de nu e unul mai răsărit printre ei. Asta va fi prima ta misiune, te duci sub acoperire și-mi afli ce fac ăștia mai departe cu banii. Așa poate ajungem la peştele cel mare, tatăl lor, ăla greu', care încasează toată suma. Ăla e un tip care ne interesează, că dacă are mulți bani, are multă putere, dacă are multă putere, reprezintă o problemă, pentru că în țara asta nu e bine să aibă cineva prea multă putere. Asta e misiunea noastră, să găsim omul cu putere și să-i dăm un șut în genunchi.

Așa că la nici câteva zile după ce a devenit spion, subinspectorul Petre Popescu a ajuns controlor de tren.

5
RAUL MAI MOARE DE VREO CÂTEVA ORI

Cititorul însetat de sânge va fi mulțumit să afle că revenim la programul normal cu morți, pentru că morții sunt destul de importanți în povestea asta. Raul s-a trezit în mod neobișnuit după ce a murit: în jur se auzeau scârțâieli și clipoceli, puțea a lemn putrezit și cadavre, iar deasupra vedea doar un tavan de peșteră îndepărtat.

La un moment dat nici nu mai voia să se ridice în fund, un demers inutil când ești mort. Apoi curiozitatea, dar și mirosul din jur, l-au făcut să întreprindă această acțiune încununată cu succes. Apoi a găsit un motiv să se felicite, deși fusese călcat de un camion a constatat că nu-l doare nimic. Drept urmare s-a uitat puțin de jur-împrejur.

Se afla pe o luntre. Era plin de oameni morți care arătau destul de rezonabil. Nicio zgârietură, nicio vânătaie, nici măcar o grimasă de groază, nimic care să ateste că ar fi suferit o moarte teribilă, în afara mirosului persistent de cadavru. În stânga luntrei se afla un om aproximativ viu, care se folosea de un par imens să împingă luntrea pe apă. Chiar și omul părea aproximativ om, deși avea siluetă umană, era înalt de cel puțin trei metri. O pelerină cu glugă îl înfășura din cap până aproape

de gambe și din ea mai ieșeau doar brațele musculoase și o barbă extrem de lungă.

— Alo, alooo, tataie! încercă să între în vorbă Raul.

Gigantul îl ignoră complet.

— Gandalf, frate, ce faci, ce-i aici? a cerut în continuare explicații Raul.

Cum moșul nu părea să aibă vreo reacție, s-a apropiat încet de el să vadă dacă nu cumva este surd. Fața era bătrână și zbârcită, iar ochii erau albi complet, alb tulbure, fără iris, de unde a tras concluzia că este orb. Altfel, în afară de aspectul de mumie vie, părea destul de puternic și sigur pe el, fiecare mișcare de prăjină împingând destul de serios luntrea pe apă. Atunci Raul s-a apropiat și mai mult de moș, ceea ce a fost o prostie din partea lui, pentru că luntrașul l-a lovit, din mișcare, cu prăjina și astfel a căzut în apa puturoasă și întunecată.

În mod normal, n-ar fi fost o prostie, dar Raul nu știa să înoate. Nu era genul de om care să meargă pe la piscine, fizicul nu-l ajuta la agățat, prefera s-o facă intelectual și, cum nu și-a dorit niciodată să ajungă marinar, preferând să bea la mal, a considerat că nu e o abilitate neapărat utilă. Așa că prima dată când a încercat să strige a luat un gât de apă, a tușit, s-a zbătut să iasă la suprafață, a mai luat un gât de apă și a început să tușească și mai tare, a tras aer brusc în piept, a venit jumătate cu apă, a simțit o durere puternică în plămâni, a mai zvâcnit un pic, simțind că-i ies ochii din cap, și în cele din urmă a murit.

Apoi s-a trezit din nou în apă, cu plămânii aproape goi. Luntrea era deja destul de departe, a încercat să tragă tare aer în piept, dar deja îi intrase apă în nas. A repetat procedura și a mai murit o dată.

A trecut o lungă perioadă de moarte și trezie, răstimp în care a simțit cam toate durerile posibile câteva secunde, urmate de o pauză scurtă. În micile momente de luciditate începu să-și dea seama că, deși teoretizase toată viața ateismul, în realitate toate poveștile creștine erau reale și acum se afla în Iad, care era exact cum îl descriseseră oamenii, adică nasol. Mai mult, s-a și enervat la gândul că i s-au promis smoală și flăcări, iar el era îmbibat cu apă și aproape înghețat de frig.

După câteva eternități sau poate minute, o mână mică, dar viguroasă l-a prins de ciuf și l-a tras la mal. A stat o vreme în

patru labe, să horcăie, să scuipe și să înjure și apoi a început să se uite în jur.

În fața lui stătea un om mic, cu alură de contabil, pe un scăunel. Lângă el era un foc aprins, care dădea puțină căldură. Se îndreptă spre foc să se încălzească și așteptă vreo zece minute să-i intre căldura în oase. Se afla pe o insuliță, în spatele contabilului se ridica o stâncă, în rest doar apă și mlaștini. Văzu în semiumbră, îndepărtându-se, luntrea. Contabilul îl privea cu vag interes și cu un zâmbet discret.

— Poftim? încercă Raul să pornească o conversație, ca și cum ar fi încercat să clarifice o întrebare nepusă.

— Te urmăresc de câteva ore, începu omul cu o voce domoală. A fost un spectacol interesant. Te-aș fi lăsat aici, dacă nu aș fi avut o treabă cu tine.

— M-ai urmărit câteva ore cum mă înec, și n-ai făcut nimic? Ești tâmpit? încercă să strige Raul, chestie care nu-i ieși decât pe jumătate, întrucât încă avea laringele îmbibat cu apă.

— Mă plictisesc. Nu-s prea multe chestii de făcut pe-aci.

Raul făcu un gest prin care survolă cu privirea mica insulă.

„Observ."

— Cum spuneam, continuă omulețul, nu te-aș fi scos de acolo dacă nu aș fi avut nevoie de tine. Nu te urmăresc de când ai căzut de pe luntrea lui Charon, te urmăresc de vreo zece ani, încă de când erai pe celălalt tărâm. Aparent, ești un tip cu destulă imaginație și foarte creativ. Am nevoie de un astfel de om.

Raul s-ar fi enervat, având în vedere bizarul situației. Dar înainte să moară prima oară nu apucase să mănânce și-i era foame. Apoi mai era partea cu multiplele morți și înecuri, care încă îi dădea dureri atroce. În plus, avea impresia că visează și e inutil să te enervezi când visezi.

— De câteva sute de ani mă confrunt cu o problemă. Vedeți, voi, ăștia, care terminați treaba acolo, ajungeți toți aici. Zi de zi Charon transportă mii, zeci de mii de-ai voștri peste râu, spre facilitățile mele. Era bătrân acu' două mii de ani, acum e și mai bătrân. E orb și, după ce stai ani în șir la același *job,* ești lipsit de motivație. Anual câțiva dintre voi cad în râu și-mi fac probleme.

— Pentru că trebuie tu să-i salvezi după ce te uiți câteva ore la ei?

— Pentru că... stai așa! Tu nu ai idee unde ești, nu?

— Am o bănuială. Dacă nu sunt mort, ba stai, pentru că sunt mort, sunt în Iad.

— Iad? A, așa îi zice acum. OK, ultima oară când am vorbit cu unul de-ai voștri îi zicea Hades. Sună similar. În fine. Râul ăsta e Styx, ai auzit de el, nu?

— Ce-i aici, *trivia*? E râul mitologic care leagă lumea viilor de a morților, în el a fost îmbăiat Ahile… Aaaa, stai așa, ce se întâmplă aici?

— Păi, ai căzut în Styx și ești, din destul de multe puncte de vedere, invulnerabil. Și nemuritor, relativ. Și asta nu e cea mai mare problemă a mea. Cea mai mare problemă a mea este că nu ești singurul, mai sunteți câteva sute. Și-mi faceți găuri.

Raul deja avea impresia că trăiește o farsă cu camera ascunsă și era dispus să-l găsească pe cel care a avut ideea asta și să-i dea cel mai puternic șut din lume în vintre. Unul atât de puternic, încât și portretele strămoșilor să tremure de durere. Pe de altă parte, contabilul continua să-l privească cu seriozitate și părea să aștepte să ajungă la o concluzie singur. Apoi continuă cu tâmpeniile:

— Mă aștept de la tine, Raul, să mă ajuți să salvăm Iadul și, indirect, România și restul universurilor

6

ÎN CARE LUI PETRE POPESCU I SE SPUNE LA CE FOLOSEȘTE CFR-UL

Primul compartiment din vagonul de lângă locomotivă este rezervat controlorilor de tren. Acolo stau între stații, când drumul e prea lung, acolo își țin lucrurile, acolo iau masa. Compartimentul nu este cu nimic diferit de alte compartimente de tren, doar că ușa poate fi ferecată cu un lanț cu lacăt. Când pleacă toți din compartiment, ultimul o închide.

Acum nu era cazul, că erau toți. Șeful, Adi Costea, un om mare și gras, care părea tot timpul neras, chiar și după ce se bărbierea, Cornel Sava, înalt și slăbănog, și subinspectorul SRI sub acoperire Petre Popescu, cu început de chelie și de burtică. Cei doi ani petrecuți în sânul nașilor de tren au fost oarecum prosperi pentru el. În afară de drumurile lungi, de țăcănitul constant al trenului și de miros, lucrurile erau bune. Probleme cu călătorii n-a avut, și-a spus cuvântul pregătirea fizică din Academie, omul putând să rupă încheietura oricărui blatist care

încerca să nu plătească cele cuvenite. Colegii îi observaseră dibăcia în lupte corp la corp în compartiment, dar era un pic dezamăgit că-l priveau cu oarecare milă și duioșie, în loc să fie admirativi.

Adi Costea se impunea prin fizic și puțini încercau să-l atace. În plus, avea o burtă atât de mare, încât trebuia să ai mâini foarte lungi ca să poți să-i dai un pumn în falcă. Nu părea niciodată impresionat de cuțitele pe care i le fluturau țiganii pe sub nas și nici de alte arme albe. În general, când cineva încerca să-l amenințe, se uita blajin la el, își scotea un sendviș din geantă și se apuca să-l mănânce calm, așteptând ca atacatorul să termine cu amenințările. Apoi întindea mâna și le lua banii cu calm, ba chiar cu un zâmbet.

Celălalt, Sava, îi făcea din vorbe. Reușea, prin atitudine și aspect fizic, să pară și mai sărac decât țăranul care spunea că n-a avut bani de bilet. Invoca șefi, directori, nevastă, un frate handicapat, un blestem străvechi, orice. Și funcționa de fiecare dată.

În doi ani Popescu a văzut foarte rar un bilet de tren normal. Jumătate dintre cei care călătoreau cu trenurile Căilor Ferate Române aveau scutiri, reduceri, gratuități, beneficii. Fiecare facilitate era însoțită de diverse hârtii, de toate culorile, emise de toate ministerele din țară, de la Finanțe la Turism și de la cel al sănătății la cel cu educația și școlile. Cealaltă jumătate circula fără bilet, preferând să dea bani la naș, indiferent dacă distanța era scurtă sau traversa toată țara. Erau oameni care nici nu știau că există case de bilete. Singurii care cumpărau bilete erau turiștii străini și câțiva naivi, care aveau tot timpul o privire buimacă și se minunau de ce vedeau. „Nu se deschide geamul”, „Doamne, ce pute aici!”, „Cât de încet merge trenul!” Oameni care credeau că, deși trăiesc într-o țară de lumea a treia, trenurile ar trebui cumva să fie ca în Japonia. Oameni care credeau că, odată ce se urcă în tren, intră într-un tărâm magic, unde restul regulilor țării nu se mai aplică. I-ar fi disprețuit dacă nu ar fi avut altceva de făcut.

Pentru că el avea o misiune. Trebuia să afle ce fac nașii cu banii. Luni întregi a făcut același lucru, a traversat trenul o dată pe oră, a încasat banii, s-a întors în compartiment, i-a numărat, a păstrat o zecime din ei și i-a dat nașului veteran pe restul. „Sunt pentru mai sus”, i se spunea de fiecare dată când întreba

unde se duc. „Unde mai sus?” „La centrală, mai sus, pentru misiune. Așa e regula, las-o așa. E bine”, i se răspundea de fiecare dată. Existau rute bune și rute proaste. Intercity-urile de zi, cele mai proaste, mulți oameni cu bilete. Trenurile de noapte, rezonabile, ieșea un ban pentru cei care voiau să meargă doi în cușetă pe un singur bilet. Alea de navetiști, profitabile, dar pline de supracontrol, care voia și el o parte la final. Cele mai bune erau „personalurile” de drum lung, care traversau țara. Iar cel mai bun, Sfântul Graal, cuvioasa Paraschiva, găina cu ouă de aur, era personalul București-Teiuș, unde lucrau doar seniorii. Adi Costea era unul din seniori, respira experiență la fiecare val de transpirație. Iar Petre Popescu ajunsese, în sfârșit, după doi ani, pe București-Teiuș și era pregătit să între în bani.

Cu toate astea, colegii lui nu păreau prea dispuși să facă rondul. Plecaseră din București de patru ore, făcuseră două ture de ridicat bani și acum aveau chef de jucat cărți și de mâncat. Trenul trecuse de Brașov, clienți noi urcau, iar colegii lui nu păreau interesați de bani.

— Ce-ai mă, ești agitat? îl întrebă cu blândețe Costea.

— Păi, nu facem nimic, nu ieșim să producem?

— Rahat! Avem altă treabă acum, mai importantă, spuse Costea, zâmbind misterios.

Lăsă cărțile jos și se uită fix la el.

— Mă, tu pari băiat bun, respectuos. Te-am urmărit un an întreg. Nu ești golan, nu tai din bani. N-ai tras pentru tine mai mult decât trebuie niciodată. Știi să asculți, știi să te miști. Văd că ești încă tânăr și le mai dai câte una la ăștia, o să te dezveți. E inutil. Făcu un semn lui Cornel. Hai, închide-o că avem treabă. Trebuie să vorbim.

Petre Popescu a simțit panică o clipă. Trăia cu impresia că nașii aflaseră cine e. Zâmbitor, Sava s-a ridicat, a luat lanțul și a pus lacătul, închizând ușa pe dinăuntru. Apoi a tras perdelele. Popescu a început să-și facă calcule cum să-i doboare dacă-l iau la bătaie. Trebuia să-l evite pe gras, dacă se arunca peste el, n-avea cum să scape. Dacă ar fi sărit brusc în sus, să se țină de rafturile de bagaje, ar fi putut să-i dea un călcâi în maxilar cât să-l neutralizeze. Orice om, cât de gras ar fi, are falca vulnerabilă. Ar mai fi o talpă în nas, nu e dureroasă, dar se lasă cu sânge și impresionează. Costea continua să-l privească blând, zâmbitor, în timp ce Sava se așeză pe banchetă și-și băgă

mâinile sub ea, de unde scoase o geantă. Lent, fără grabă, deschise încuietoarea și scoase din ea ceva ce părea a fi o combinație între o pușcă cu apă pentru copii și o mitralieră. Arăta ca un AK47, dar avea un cilindru deasupra, în care bolborosea un lichid albăstrui. Scântei mici se vedeau în lichid. Fără să-și dea seama, a tresărit.

— Știi ce-i asta?

Subinspectorul Popescu a fixat arma.

— Presupun că este o armă.

— Corect. Dar la ce folosește?

Popescu a tăcut, încercând să găsească o explicație.

Costea s-a lăsat pe spate, pe banchetă, în timp ce Sava îl țintea în continuare cu bizarul pușcoci.

— Stai liniștit, nu e nimic grav. Mă rog, e grav, dar tu n-o să pățești nimic. Ți-am spus că te urmăresc de mult timp și știu că ești un băiat de treabă. Și știu că nu o să faci o prostie acum, așa cum îți trece prin cap, cu figuri de karate, cu picioare în nas sau maxilar.

Popescu a fost doar parțial surprins că nașul senior bănuise planul de scăpare.

— Oooo, dar e simplu. Când cineva vrea să te lovească își încordează mușchii spatelui. Dacă n-ai *ochi bun* nici nu observi. Și se apleacă un pic în față. Am văzut-o de atâtea ori, nu uita că sunt pe trenurile astea de douăzeci de ani. Hai să nu ne lovim, nu de asta avem nevoie acum. Eu am nevoie de tine pentru altceva.

Pentru prima oară în ultimele minute, Popescu își permise o răsuflare completă. Se relaxă un pic.

— Ai mai întrebat tu ce facem cu banii. Că unde se duc. Încasăm milioane pe trenurile ăstea, bani curați, nu se văd nicăieri. Luăm doar 10 la sută.

— Păi, la centrală, la misiune.

— Da, dar care-i misiunea, știi?

— Păi, bani?

— Hai, nu fi naiv! Te credeam mai deștept. Căile Ferate Române leagă cele mai importante zone ale țării, de la mare la munte și înapoi. Suntem singura forță de stat care patrulează zilnic teritoriul țării, acoperim mai mult decât grănicerii sau piloții de avion. Poate doar ăia de la poștă fac mai mult, dar ei au zone mici. Noi traversăm efectiv țara în fiecare zi. Ca să ce?

— Păi, să transportăm lumea unde are treabă.

— Serios? Există autobuze pentru asta. Trenul e complet ineficient pentru așa ceva. E chiar mai lent. Avem autobuze de o sută de ani. Unele sunt mai confortabile decât trenul. Opresc să tragi o țigară. Multe avantaje. Nu. Noi avem altă misiune.

— Altă misiune?

— Da. Misiunea noastră e să supraveghem această țară și să o protejăm de pericole.

— Credeam că pentru asta avem armată.

— Armata e pentru pericolele militare. Poliția e pentru crime. SRI-ul e pentru politică. Dar pentru problemele și pericolele sociale, pericolele de care nu ne poate proteja nimeni, cine e?

— Cine, nașii de tren?

— Exact!

— Care, mai exact, sunt pericolele de care nu ne pot proteja nici armata, nici poliția, nici SRI-ul, nici nimeni? întrebă Popescu, deja plictisit de discuție.

Costea se aplecă spre el și-l privi fix în ochi.

— Păi, de exemplu, de pericolele legate de ruptura continuumului spațiu-timp, care ține toată țesătura realității laolaltă.

7
DESPRE VIAȚĂ, UNIVERS Și ALTE FILOSOFII CU HADES

Pe de o parte, Raul nu avea niciun motiv să creadă că ceea ce i se întâmpla era real. Pe de altă parte, nu avea altceva de făcut, așa că se prefăcu interesat că vrea să audă ce are de spus contabilul.

— După cum probabil ai bănuit deja, eu sunt stăpânul acestor locuri. Eu sunt Hades, vorbi contabilul fără ca această declarație să fie însoțită de un tunet puternic, fulgere și un hohot diabolic, așa cum ar fi normal.

— Ha ha! Nu! pufni Raul.

— Ce?

— Cu fața asta, nu te pot lua în serios. Serios. Arăți ca un contabil. Nu arăți a Satana, nu arăți a demon. Lipsesc coarnele, colții, coada, de-astea. N-ar trebui să fii terifiant?

— Mă scuzi, aceasta este acum cea mai terifiantă imagine pe care doresc să o proiectez, ceva adaptat la vremurile în care

trăiți voi. Am luat imaginea unui contabil de la FMI sau Banca Mondială, un birocrat care distruge mult mai mult decât ar putea s-o facă un demon cu coame. Oamenii sunt mai complicați acum.

— În mod normal, oamenii nu se tem de contabili.

— În mod normal, oamenii sunt proști. De-aia nu stau de vorbă cu ei prea des, că mă plictisesc. Tu însă pari un om deștept, în primul rând nu urli ca un descreierat, chestie care se întâmplă uluitor de des în specia ta când cineva stă față în față cu Stăpânul Adâncurilor. Apropo, ai idee de ce locurile astea sunt numite mai mereu „adâncuri”? De ce e considerat mai jos decât lumea voastră?

— Pentru că, presupun, e un regres față de lumea reală.

— Bingo! Știam eu că ești deștept! Da, fiind din zonă, din România, bănuiesc că ești la curent cu teoria multiversului, savanții de la Pașcani vorbesc de ani buni despre ea.

— E prima oară când aud așa ceva, spuse Raul și încercă să se ridice.

Deja se simțea un pic mai bine și ar fi preferat să nu stea în genunchi în fața contabilului-Hades, indiferent ce părere avea acesta despre el. Demonul înțelesese deja intenția, aparent, pentru că lângă el era deja un scaun. Raul se așeză pe el, scoase o țigară din buzunar, și-o aprinse la foc. Trase un fum și continuă:

— Din ce știu eu, la Pașcani se fac perdele. Și ceva vin.

— La Pașcani, dragul meu, se află unii dintre cei mai inteligenți oameni din tărâmul tău. Ei au descoperit, destul de repede comparativ cu alții, că universul vostru nu e singur, că există o multitudine de universuri și că unele au mai multe sau mai puține dimensiuni. Și-ajungem la locul ăsta; e într-adevăr un univers inferior, avem doar trei dimensiuni.

— Ce vă lipsește, se uită mirat în jur Raul, în afară de peisaje cât de cât atrăgătoare?

— Timpul, dragul meu. Aici timpul nu există. După cum știi, în iad, infern sau cum vrei să-i zici, nu există timp. Totul este o eternitate. Fizic, existăm cu toții, pentru totdeauna.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, eram slab în școală și la filosofie, și la fizică. N-am cum să-ți fac rost de timp.

— Dar nu de asta am nevoie! O dimensiune în plus e inutilă și periculoasă. Am avea două universuri cu patru dimensiuni, ceea

ce ar duce la contopirea lor cu efecte catastrofale. În Existență, toate sunt unice. Dacă ne unim noi cu voi, murim cu toții de foame. Hoardele de nemuritori de-aici vor distruge universul tău în câteva zile. Apoi s-ar putea apuca să găurească tavanul spre celălalt univers din sus, oricum ar arăta ăla. Că timp au, că sunt nemuritori. Și tocmai asta e problema, de-asta am fost eu pus aici, să previn așa ceva.

— Din câte știam, e imposibil să te întorci din Iad.

— Aproape imposibil, dacă e să fim corecți. Am avut cazuri, de obicei erau oameni cu care te puteai înțelege. Gen, Hercule. Dar lucrurile s-au complicat între timp. În primul rând tărâmul tău îmi trimite tot mai mulți tâmpiți. În al doilea rând, Charon scapă tot mai mulți dintre ei în Styx. Acum am armate de tâmpiți invulnerabili care umblă pe-aici.

— Și care-i problema? Și noi avem armate de tâmpiți.

— Problema e, și s-a mai scris despre ea prin cărțile voastre, când tâmpiții ajung să se înțeleagă între ei. Când vorbesc aceeași limbă. În cazul meu, și nu e prima oară de când se întâmplă asta, tâmpiții s-au apucat să facă un turn până spre tavanul Hadesului.

— Parcă te lăudai că ești șeful pe-aici. Prinde-i, arde-i, bagă-i în smoală, taie-i! Ce treabă ai cu mine?

— Ai uitat că sunt invulnerabili? Oricât i-aș băga în smoală, își revin, nu sunt o clipă atent, scapă. Când nu-mi fac haos la cazane, lucrează la turn și la gaura din tavan.

— Păi, asta nu e un lucru rău: poate intră un pic de soare și pe-aici.

— Ai uitat ce se află deasupra? Ce, eu vorbesc degeaba? Deasupra e celălalt univers, ăla din care vii tu, lumea celor vii etc. Dacă termină gaura și năvălesc, urmează finalul pentru ambele universuri.

— Stai să recapitulez: eu am murit, am picat în Styx, e plin de de-ăștia ca mine pe-aici, au început să se înțeleagă între ei, să vorbească aceeași limbă și să facă un nou turn Babei. Iar eu trebuie să-i opresc. Ai greșit adresa, frățioare, de chestia asta s-a ocupat ultima oară Dumnezeu. N-am asemenea puteri, nici măcar nu merg pe apă, după cum ai observat câteva ore încontinuu.

— Creatura aia căreia tu și ai tăi îi ziceți Dumnezeu este doar cineva dintr-un univers superior. Oameni mai deștepți, nu ca

ăștia de pe-aici. Au trimis atunci pe cineva și au rezolvat problema. Dar, uite, avem acum aceeași problemă și n-a mai venit nimeni. Aștept de vreo zece ani să vină, și nimic. Iar gaura aia din tavan se tot mărește, câțiva ies prin ea, dar momentan sunt ținuți în frâu din partea cealaltă, naiba știe de cine. Cert e că nu prea mai avem timp.

— Oricum, n-ai timp aici.

— Nu în sensul în care înțelegeți voi timpul. Avem eternitate. Lucruri care se repetă constant. Aceleași lucruri, fără variații foarte mari. Bolovanul lui Sisif. Aceeași chestie încontinuu, fără mari devieri de la temă. Când există o deviație de la temă avem probleme. Iar gaura de la capătul turnului e o problemă, o problemă mare. Ar putea fi nu doar sfârșitul universului ăstuia, ci și sfârșitul tuturor universurilor!

— OK, Apocalipsa e nașpa, înțeleg. Dar, să fim serioși, nu e chiar domeniul meu de activitate.

— Dimpotrivă, este exact domeniul tău de activitate. Am nevoie de un om creativ să găsească o soluție. Tu ești un om creativ, unul din cei mai buni creativi din lumea ta. Am nevoie de creierul și de ideile tale să reparăm ce se poate repara.

— Stăpâne al Adâncurilor, barosane, eu fac reclame la bere, ciocolată și pufuleți. Nu astup găuri între universuri!

— Ei, hai, nu te mai alinta! E cam același lucru. Plus că n-are rost să te ascunzi de mine, nu e prima oară când lucrezi cu diavolul. Doar că acum lucrăm direct, fără intermediarii ăia din birouri.

— Corect. Cât dai, ce oferi?

— Hai să zicem că pot să-ți găsesc o soluție să nu te mai îneci niciodată.

Și au mai stat un pic de vorbă, după care, obosit, Raul a adormit lângă foc. Și când s-a trezit era tot semiîntuneric, dar nu-l mai durea nimic, în afară de spate, unde avea înfipte două aripi imense din metal, ce păreau, deopotrivă, și ușoare, și grele. Și așa a descoperit că poate să zboare peste râu fără probleme.

8
ÎN CARE AFLĂM CE FAC NAȘII CFR CU BANII LUAȚI DE LA BLATIȘTI

Ca orice om care lucrase ceva timp în serviciile secrete și contrainformații, subinspectorul Popescu era cât de cât la curent cu continuumul spațiu-timp. Simți totuși nevoia de clarificări.

— Deci ce-are țesătura realității?

— E simplu, închipuie-ți realitatea în care trăim ca pe o împletitură de patru fire: lungime, lățime, înălțime și timp. Împletitura asta se construiește constant și fiecare fir îl ține pe celălalt în loc. Asta e continuumul, realitatea. Problema e când unul dintre fire slăbește sau se rupe de-a dreptul. În cazul unei împletituri, găsești o soluție să înnozi firul, lași o urmă, ce-i drept, dar merge mai departe. Asta facem noi pe-aici, încercăm să lipim firele la loc cu ce avem la îndemână, îl lămuri Costea, arătând cu privirea arma pe care o ținea colegul deșirat.

— Aia e pentru sudat capetele de dimensiuni?

— Nu, aia e pentru a opri creaturile care vin prin gaura spațiu-timp din celelalte universuri. Nu știu dacă știi, probabil nu, dar universul ăsta în care trăim nu este singular, sunt mult mai multe și, în general, n-ar trebui să se lipească unul de altul, că asta înseamnă finalul realității.

Ca orice subofițer care lucrase în MAI, subinspectorul Popescu era la curent cu teoria multiversului și cu cercetările de la Pașcani. Dar nu voia să se dea de gol, mai ales că încă dorea să afle informații noi despre această organizație secretă a nașilor de tren. Așa că îl așteptă pe Costea să-i spună, încă o dată, teoria multiversului.

— Cam așa e situația acum, concluzionă nașul, în momentul de față ne confruntăm cu o gaură în univers prin care intră tot felul de creaturi din partea cealaltă. Misiunea noastră imediată este să le distrugem până ajung să dea de civili, că nu știu cine ar putea controla panica ce va urma. N-avem nevoie de un nou dezastru biblic.

— Aș zice că ar fi folositoare armata în treaba asta, au armament mult mai bine pus la punct decât pușcociul ăla.

— Ha, ha! Ai impresia că ălea-s creaturi pe care le omori cu grenada sau glonțul? Majoritatea sunt din plasmă, știi ce-i

plasma? Focul, de exemplu, flacăra e plasmă. Încearcă s-o oprești trăgând cu mitraliera în ea!

— Dacă-i foc, am putea să-l lăsăm fără oxigen. Putem să modificăm condițiile exterioare, temperatura pentru a opri din viteza de deplasare a ionilor și a neutronilor.

— Dacă ar fi plasmă de-a noastră, de pe aici, poate. Dar e plasmă din alt univers și nu răspunde și nici nu se comportă la fel. Pușcociul ăla e o armă cu plasmă de-a lor. Funcționează pe același principiu pe care funcționează armele în universul nostru. Cum glonțul deplasează materia dintr-un om până la pierderea integrității funcționale, așa și plasmele noastre deplasează bucăți din ei până nu mai funcționează și, tehnic, mor. Știu, e o metodă barbară, dar ne descurcăm și noi cu ce putem.

— Păi, asta e o problemă serioasă, cum de nu există o discuție la nivel de securitate națională, cum de nu există finanțare guvernamentală pentru așa ceva?!

— Du-te tu și explică-i unui ministru că avem o gaură în univers. Până se apucă și face ceva trec trei miniștri, cinci guverne. Licitații, caiete de sarcini, aprobări peste aprobări, manevre, politicieni care vor să-și cumpere teren lângă gaură, că poate îi crește prețul că-și face pensiune pentru turiști, primarul idiot care nu va da aprobare să amplasezi tunuri cu plasmă la el în comună, consiliul local, unde trebuie să-i mânjești pe toți, ohoooo! Suntem singuri. Mai e un director la minister care ne ține spatele, e acolo de treizeci de ani și știe bine problema.

— Aha, deci pentru asta erau banii luați de la blatiști.

— Păi, pentru ce altceva? Bani de la guvern nu vin decât cu țârâita. Ăștia nu pot să astupe găurile de pe șosele, vrei să le astupe pe alea din continuumul spațiu-timp? Ne descurcăm cum putem, din banii adunați de la ăștia, din ce mai știm și noi, am reușit să facem cât de cât un arsenal de luptă. Căutăm tot timpul oameni noi care să ne ajute. De-aia și vorbim cu tine acum, că e nevoie tot timpul de oameni buni.

— Păi, și ce pot face eu?

— Cam ce-ai făcut și până acum, să aduni bani pentru organizație. Acum vrem să te ridicăm în grad, să vii cu noi pe front. Nu e muncă ușoară, dimpotrivă, e de-a dreptul periculoasă și poți să mori. Dar te-am văzut pe trenuri, nu te

sperii de bețivi și cete de țigani, dacă poți să te lupți cu un nesimțit care nu vrea să plătească nici bilet, nici șpagă, poți să te lupți și cu o creatură de plasmă din altă dimensiune. Tot ce-ți trebuie este o armă.

Când Costea termină de vorbit, Sava, care nu scosese niciun cuvânt, îi aruncă arma în brațe lui Popescu. Acesta o prinse imediat, o mângâie ușor să se convingă că e reală și se apucă s-o inspecteze lent.

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc.

— Gândește-te și hotărăște-te rapid. Mai avem doar câteva ore până la Teiuș.

— Și care-i problema cu Teiușul?

— Păi, acolo e spărtura din spațiu-timp! Unde credeai că e, la Aiud?

9

ÎN IAD NU POȚI SĂ LE AI CHIAR PE TOATE

Trecuseră câteva luni de când Raul se afla în Hades și începuse deja să se obișnuiască cu situația. Aripile nu îi erau grele, ci funcționau excelent. Anvergura lor era de aproape zece metri, dar se pliau ușor în spate. Asta însemna că nu mai putea să doarmă pe spate sau să se sprijine prea ușor de pereți. Nu păreau să obosească, mușchii care le puneau în mișcare erau tot dintr-un fel de metal și nu simțea nicio durere când era lovit în ele.

Tărâmul era într-o seară perpetuă, cu multă umiditate și căldură. Nici nu știa cât era transpirație pe pielea lui și cât condens. Câteva ore în fiecare „zi“ zbura dintr-o parte într-alta a locului, încercând să găsească o soluție pentru problema pusă de Satana. Pe lângă lacurile cu nămol și smoală în care erau înghesuiți diverși oameni, a văzut cel puțin câteva mii de invulnerabili asemenea lui adunând materiale de construcție, tracasând slujitorii iadului și luându-se la bătaie între ei de plictiseală. Să-i omori era destul de ușor, majoritatea nici nu încercau să se apere prea mult, având în vedere că înviau câteva ore mai târziu. I-a tăiat pe câțiva în bucăți, s-au asamblat la loc. Pe unul l-a tăiat în bucăți și l-a aruncat în foc, ca să descopere câteva zile mai târziu că este viu și nevătămat, după ce a renăscut din nămolul unei mlaștini.

Într-o zi s-a întâlnit cu fosta directoare adjunctă din liceu, o femeie de o răutate ieșită din comun. A sperat că o va găsi chinuindu-se pe undeva, dar aparent femeia era atât de diabolică și de rea, încât primise un post de *middle management* și în Iad și acum făcea ce știa mai bine: tortura tineri care nici nu apucaseră să împlinească 18 ani înainte să moară.

„Serile” și le petrecea pe insulița unde fusese salvat de la înec, care devenise un fel de casă a lui. Prăjea la foc câțiva șobolani care se găseau din abundență peste tot și discuta cu Hades idei de oprire a invulnerabililor. Într-una din aceste seri au decis că e aproape imposibil să rezolve problema de-acolo, de jos, și soluția optimă ar fi să se ducă înapoi pe tărâmul celălalt pentru a le cere ajutorul oamenilor.

— De ce nu te duci tu? îl întrebă Raul pe Hades.

— Pentru că eu sunt din acest loc. Dacă mă duc, cu limitele mele, într-un univers cu mai multe dimensiuni nu voi fi altceva decât un obiect fără timp, un punct fix, fără mobilitate în realitatea aia. Trebuie cineva care a mai fost acolo, de-aia ăștia de pe-aici au succes, își refac cumva a patra dimensiune când trec. Le crește înapoi precum coada la șopârlă. La mine nu are ce să crească, pentru că nu a existat niciodată. De-aia trebuie să te duci tu.

— Și nu ți-e teamă că nu mă mai întorc?

— Ce spui tu, copile? Orice ai face acolo, tot aici te întorci. Nemuritor nu o să fii. Invulnerabil pentru ei, da. Dar tot o să îmbătrânești și o să te întorci aici. Și ai vrea să te întorci cu vești bune, că altfel, ai văzut, am destule metode prin care să te fac să regreți la infinit că ai îndrăznit să mă înșeli.

— Mă îndoiesc că ăia ar fi în stare să mă ajute.

— Nu-i subestima pe oameni, copile! Au resurse nebănuite. Știai că au inventat un fel de coif foarte ușor care, culmea, nu e folosit în lupte armate? De el sunt agățate două cutii, în stânga și în dreapta, în care e băutură și mai e un furtun. Furtunul îl ții în gură și poți să bei având mâinile libere! Îți stă mintea în loc când te gândești!

— Am impresia că au inventat lucruri mult mai importante.

— Oooo, da! Fii atent. Deci au o sticlă în care țin bere, care are un dop diferit de al celorlalte sticle de bere. Dopul are un fel de cauciuc și un fel de cârlig de metal: când nu bei, poți să pui

dopul și să-l securizezi, așa că nu mai răsuflă berea. Îți dai seama cât de tare?

— Încep să înțeleg că berea e foarte importantă pentru tine.

— Sunt în Iad, e seară încontinuu, e cald mereu, am apă și friptură de jur-împrejur, normal că aș bea o bere.

— De ce nu-ți faci, atunci?

— Aceleași reguli se aplică peste tot. N-ar crește hameiul, că n-am soare. Nu crește nici viță-de-vie, nu crește nicio plantă pe-aici, nu vezi? Locul ăsta e destinat chinului etern, nu e nimic de băut pe-aici. De-aia e important să te duci pe tărâmul celălalt și să te întorci. Nu doar să salvezi universul, ci și să aduci niște bere. Crezi că ți-am dat aripi doar așa, să nu te îneci?

Indiferent de poftele Satanei, Râul înțelesese că era absolut necesar să se întoarcă în lumea celor vii. Mai ales că și lui i se făcuse poftă de-o bere și luni întregi nu băuse decât apă din Styx și sânge de dușman (la un moment dat a încercat să omoare un invulnerabil bându-i sângele, evident că n-a funcționat decât pe termen scurt).

Așa că își întinse aripile și plecă spre turnul ce se construia în nord-vestul Hadesului, să treacă și el prin gaură la fel ca ceilalți nebuni care nu-și găseau locul. Prima problemă a fost că nebunii erau pregătiți pentru invazie, inclusiv aeriană, așa că l-au prins la câțiva metri de turn cu o plasă făcută din tendoane. A căzut de la aproape 150 de metri și și-a rupt cam toate oasele, murind în câteva secunde. Când a înviat era tot în plasă, că invulnerabilii nu reușiseră să-i taie aripile de metal. S-a zbătut un pic până și-a dat seama că, la vârf, penele de metal sunt mai ascuțite decât orice lamă și a scăpat ușor. Tot cu ele a tăiat ușa de intrare în turn, după ce a încercat s-o sfarme cu piciorul și și-a dat seama că nu e atât de solid pe cât își închipuia.

Turnul roia de invulnerabili, toți mai mult sau mai puțin înarmați. Și-a folosit aripa stângă ca scut împotriva proiectilelor și săbiilor ce veneau din față, iar pe cea dreaptă ca scut pentru cei ce veneau din spate să-l înjunghie sau să-l strângă de gât. Așa a început să urce miile de trepte spre vârf. Din loc în loc se oprea să decapiteze oamenii care-i stăteau în cale, asta fiind singura metodă prin care putea să-i imobilizeze câteva ore.

Urcușul a fost greu și enervant, că invulnerabilii nu se opreau niciun moment și nici nu păreau doritori să-l lase să treacă. În plus, erau și foarte bine organizați, după un timp au început să

țâșnească prin pereți să-l apuce din lateral, de mână sau de picioare.

La jumătatea turnului era deja epuizat, iar acum mâinile ieșeau și din tavan sau podea. Turnul era o lungă serpentină cu trepte, iar în mijloc erau organizate tot felul de ateliere din care țâșneau constant luptători cu tot felul de arme, de la arbalete la săbii ninja. Patru mâini l-au prins de un picior și, până să le taie, alte patru l-au prins și de celălalt. Din tavan au căzut doi inși cu ghioage, care l-au lovit imediat în cap și au aterizat în cârca lui. A învârtit aripa dreaptă să-i taie, dar și-a lăsat spatele descoperit și câteva sulițe i s-au înfipt între coaste. Sângele i-a țâșnit pe gură și a căzut în genunchi. Cei doi cu ghioage continuau să-l lovească în ceafă. A căzut în față, pe aripa stângă, și-a rupt nasul. Înainte să leșine a avut timp să audă vocea directoarei: „Malcea, ca de obicei, nu duce nimic la bun sfârșit. Indolent, obraznic, sigur n-o să reușească în viață. Am avut dreptate, evident.”

10
CAPTURA

— Stai! Aici e!

Costea ridică o mână, iar Sava se opri, făcându-i semn lui Popescu să se oprească și el. Se aflau în Gara din Teiuș, pe liniile secundare, unde era garat un marfar. În apropiere se auzea un sfârâit, ca și cum ar fi prăjit cineva cârnați în tigaie. Și mirosea a cârnați prăjiți la tigaie.

— Miroase a cârnați, spuse Popescu, neștiind ce altceva să zică.

— Da, așa miroase spărtura. Zgomotul tot de la ea vine. E unul dintre pericolele nebănuite, mirosul ăsta atrage multă lume.

Subinspectorul Popescu nu a stat foarte mult să se gândească să ia parte la misiune. A profitat de o tură de control ca să iasă la o țigară și să-l sune pe maiorul Albu pentru instrucțiuni. Acesta i-a urlat să meargă până la capăt, precizând că e cea mai importantă descoperire de la foc încoace și că ar putea schimba tot ce știm despre univers. Și că ar putea lua și o primă. Așa că le-a spus celor doi nași că „se bagă”. A urmat un mic instructaj cu privire la armament, nu era deloc complicat, practic funcționa la fel ca un AKM obișnuit. Avea 30 de focuri și un

încărcător de rezervă pe care-l ținea în geanta de naș, alături de aparatul de compostat. După ce trenul a oprit în gară au așteptat să coboare toți călătorii, l-au garat, l-au închis cât se putea închide și s-au îndreptat toți, înarmați, spre liniile secundare, de unde venea mirosul. Acum pândeau după un vagon și așteptau ca șeful să dea semnalul de atac.

S-a auzit un pocnet sec în spatele lor. Popescu, fiind ultimul, a simțit cum se materializează un om lângă el. A încremenit.

— Mai durează vreo cinci minute, spuse acesta.

— Morții mă-tii, Varain! Ți-am zis să nu mai faci de-astea, că te pocnesc! se răsti șoptit Costea.

— Am făcut un salt, trebuia să fiu sigur. Sunt cu ai mei în dreapta.

— Ești cu moaș-ta pe gheață! Nu puteai să dai un SMS? câți sunteți?

— Avem patru băieți de-ai noștri și un sacerdot.

— Mare brânză o să facă ăla!

— E pentru moral.

— Bine. Țineți flancul și tu nu mai sări în spatele meu, că te pocnesc! Mi l-ai speriat pe ăsta noul.

— Hahaha! râse Varain și dispăru cu un pocnet.

— Cine era? puse evidenta întrebare Popescu.

— E un coleg de la altă Organizație. Ei au probleme mai globale, ca să zic așa, dar acum au trimis și ei o echipă să ne ajute.

— Aș zice că și asta e o problemă globală.

— Mda, nu-i știi pe ăștia, au alte figuri în cap.

— Cum de se teleportează?

— E luptător PSI. Nu se teleportează, face salturi în timp de mică distanță. Și se distrează făcând de-astea.

— O abilitate utilă.

— Nu atât de mult până îți dai seama că omul nu are imaginație și e previzibil. Cornele! îi spuse Costea colegului său și-i făcu un semn scurt.

Cornel Sava făcu un pas în față, se întoarse la 90 de grade și-și luă avânt să lovească cu patul pușcociului. Pocnetul se auzi din nou, Varain își făcu apariția, iar patul îl lovi direct în plex, cu putere. Omul se chirci la pământ icnind. Abia reuși să scoată un „Cristoși” în șoaptă.

— Ți-am spus că ți-o iei!

— Următorul atac e în două minute. Fiți pe fază! horcăi omul de pe jos.

— După cum vezi, Varaine, suntem pregătiți.

Varain dispăru cu un pocnet și o înjurătură.

Sfârâitul deveni tot mai puternic și se auzi o bubuitură. Apoi încă una. Prin spărtură începură să apară creaturile pandimensionale. Aveau formă humanoidă și dimensiuni normale, doar că păreau făcute aproape în întregime din flăcări și zgomot. Costea păși calm înainte și trase două focuri. Prima creatură se opri din alergat surprinsă. Mai trase două focuri înspre cap și o doborî la pământ. Celelalte își dădură seama de pericol și începură să alerge în alte direcții, aruncând cu flăcări înspre apărătorii gării. Echipa lui Varain începu să tragă, în timp ce sacerdotul lor lălăia un cântec străbun. Costea dădu semnalul de atac.

— Hai, pe ei, nu-i lăsa să scape!

Cei trei nași au năvălit spre spărtură, trăgând după pandimensionali. Inițial, Popescu a crezut că e ușor, mai ales după ce-l văzuse pe șeful nașilor doborând prima creatură. Abia apoi și-a dat seama că era vorba de ani de experiență. Pandimensionalii se mișcau ciudat, ba repede, ba lent, alternând haotic de la o stare la alta. Își dădu seama că Adi Costea trăgea după ei, încercând să anticipeze un pic mișcările. Nu mai era vorba despre surpriză, acum și ei erau pregătiți. În plus, nici nu păreau neajutorați, în dreapta unul dintre apărători se apropiase prea mult și acum era împărțit în două bucăți, fiecare arzând separat.

Pandimensionalii au început să fugă printre vagoane. În dreapta, echipa cealaltă îi ținea în frâu cât de cât, pe partea lui câțiva se strecuraseră prin baraj. Sava a dispărut după două creaturi rapide, trăgând foc după foc. Costea a mai omorât încă vreo doi, dar alți trei au fugit pe lângă el.

— Stai aici și nu-i lăsa să treacă! a urlat Costea și a dispărut și el printre vagoane după fugari.

Rămas singur, subinspectorul Petre Popescu simți pentru prima oară în viață că situația îl depășește. Dinspre spărtură zgomotul era tot mai tare. În spate lumea trăgea într-o veselie. Mâna îi era transpirată pe armă. Se lăsă într-un genunchi, cum învățase la tragere, încercă să respire controlat. Din spărtură își făcu apariția un alt tip de creatură, din flăcări și metal lichid, cu

aripi imense și ochi răi. Creatura deschise gura și urlă spre Popescu:

— Băăăăăăăă!

Popescu paraliza. Creatura se întoarse spre gaură și tăie în câțiva pandimensionali ca în parizer. Apoi se întoarse spre Popescu, continuând să urle:

— Băăăă, nu trage băăăăă!

Popescu comută pe automat și-și încleștă degetul pe trăgaci. Creatura își puse aripile în față, să se protejeze, dar arma păru să o afecteze vizibil. Căzu la pământ și se chirci. Zgomotul se opri. Popescu se ridică în picioare și se îndreptă tremurând spre creatură. Focul din jurul ei se stinse, lăsând un corp aproape uman, aproape îngeresc, fumegând. Creatura horcăi.

— Nu trage-n morții mă-tii! Ai idee cât doare?

Mecanic, puse mâna pe telefon și-l sună pe Costea. Acesta răspunse aproape imediat.

— Totul OK?

— Cred că am prins unul viu.

11
ÎNCURAJĂRI DIN IAD

— Problema ta e că nu vezi potențialul în oameni.

— Ba, dimpotrivă, am văzut suficienți oameni încă de mici și știu ce le poate pielea.

Raul simți că se deprimă instantaneu când auzi, din nou, vocea directoarei adjuncte din liceu, doamna Onu. Ca de obicei, simțeai cum i se scurge răutatea din vorbe.

— Eeee, tu ai fost tot timpul plătită să ai grijă de ei, eu măcar o fac din pasiune. Dacă eu nu țin la oameni, cine să țină? se auzi și vocea Satanei.

Raul se ridică, icnind. Se afla în continuare pe treptele în spirală. În jurul lui era plin de cadavre de invulnerabili și în fața lui stăteau Satana și doamna directoare adjunctă.

— Când ți-am zis că trebuie să te duci singur dincolo, n-am zis că trebuie să umbli singur și pe-aici. Ăștia-s mulți, n-ai cum să le faci față, îți lipsește experiența.

— Și ai venit să mă salvezi?

— N-aș fi venit, dacă nu mi-ar fi atras atenția prietena ta că o să eșuezi.

— Nu e prietena mea.

— Nu fi nerecunoscător! Ți-a sărit în ajutor.
— Doar ca să dovedească că nu sunt în stare.
Hades păru plictisit.
— Mai ai de urcat cel puțin o sută de metri. Hai să-i dăm bătaie, că am și altă treabă.
Cei trei începură să urce din nou treptele turnului. Atacul invulnerabilor reîncepu și el, cu aceeași furie. Dar, de data asta, Raul nu mai era singur. Doamna directoare adjunctă ataca creaturile cu o ferocitate ieșită din comun, iar Hades îi executa calm, folosindu-se de o suliță pe care o mânuia elegant în gâturile lor.
— Fii atent! Odată ce ajungi dincolo, s-ar putea să fii atacat și acolo. Nu o să mai ai formă familiară”, comentă Hades între două înjunghieri.
— Păi, și ce fac? Dacă mă omoară, n-am rezolvat nimic.
— Nu cred că pot chiar așa ușor, aripile astea sunt de calitate, o să te apere un pic. Îți mai dau o armură pentru piept, ai grijă să nu-ți taie ceva, capul sau vreo mână. Nu uita, când te duci acolo, ești singur.
Doamna directoare adjunctă tăia furioasă în fața lor și se opri un moment.
— Când terminați cu încurajările poate vă și grăbiți un pic? Trebuie să fac eu toată treaba pentru voi?
— Niciodată nu m-am gândit atât de mult că mi-am găsit perechea, îi șopti Hades lui Raul.
Continuară lupta în timp ce urcau treaptă cu treaptă spre vârf. Un grup de invulnerabili scoase un cazan cu smoală pe trepte și începu să toarne lichidul fierbinte spre ei. Hades îi luă în câte-o mână pe Raul și pe Onu și-i săltă deasupra smoalei. Chiar și ținută deasupra, doamna directoare adjunctă aruncă un cuțit în capul unuia dintre invulnerabili, care împingea cazanul în jos. Săriră peste cazan și își Continuară drumul. Deja se apropiau de capăt, se vedea o lumină, iar lucrurile începură să se aglomereze.
Pe ultima serpentină erau deja baricade, iar invulnerabili, câteva sute. Mare parte din ei trăgeau în disperare cu săgeți și sulițe înspre cei trei, iar ceilalți săltau, ieșind prin spărtură. Raul își folosi din nou aripile ca scut, în timp ce Hades îi omora cu sulița, iar directoarea adjunctă dădea în ei cu cuțite dintr-o rezervă ce părea inepuizabilă.

— Nu m-am simțit așa de bine de la bacalaureatul din 2003 și am picat jumătate dintre putori, spuse cu vădită satisfacție femeia.

Reușiră să rupă baricada și să ajungă în vârful turnului. Ultimii invulnerabili săriră prin spărtură și cei trei se opriră să-și tragă un pic răsuflarea.

— Bun! Acum, ce ai tu de făcut: discută cu cei de dincolo să găsim o metodă să astupăm gaura asta. Cel mai probabil, avem nevoie de o ființă din universurile superioare. Pe care eu nu le pot contacta, după cum vezi, tehnologia pe aici nu e chiar ultima generație.

— Ha, chiar voiam să te întreb pe tema asta.

— Eeee, n-am avut nevoie. Pentru ce facem noi aici nu e nevoie de inovații deosebite. Oricât ar evolua lumea se sperie de aceleași lucruri și e iritată de aceleași lucruri. Un țânțar îl enervează și pe cel mai sărac, și pe cel mai bogat om. Pe toți îi doare când le arzi pielea, tuturor le este sete, foame și silă, la tăți ni-i greu. Am evoluat suficient pentru scopul nostru.

— Ți-ar fi prins bine niște fizică cuantică să repari gaura asta, totuși.

— Taci din gură, Malcea, cu fizica ta cuantică! Ai avut numai 5 la fizică în liceu. Și nici măcar nu era de-aia complicată, ți s-a predat doar newtoniană! interveni doamna Onu.

— Mă plictisea teribil.

— Vezi, blebedocule, cum credeți toți că școala e inutilă? Na, acum nu ți-ai fi dorit să știi ceva matematică superioară, fizică einsteiniană, lucruri de bază care se învață în liceu?

Înțelegeai și tu una-alta, continuă tăios doamna directoare adjunctă. Ne-am sacrificat pentru voi, indolenților, și pentru ce? Pentru nimic? Vine Apocalipsa și voi nu știți de unde să luați de coadă o mică spărtură în continuumul spațiu-timp!

— Hei! încercă să intervină Hades.

— Nu te băga! Dacă erai la mine, nu treceai clasa.

— Hei! continuă Hades, de-aia nici n-am apelat la tine pentru misiunea asta. Toată lumea știe teoria, nu s-a inventat nimic nou în fizică și știință de două mii de ani, te asigur, că-i am pe toți aici, de la Pitagora la Bohr. Am nevoie de ceva suflu nou, cum e copilul ăsta.

— Când terminați cu cearta, să știți că eu mă pregătesc să plec, interveni Raul.

— Da, bagă-te în gaură și succes! strigă Hades.

Iar Raul își întinse aripile și zbură în sus, spre spărtura dintre cele două universuri. Mediul se schimbă rapid și prima senzație fu cea de frig. A doua de lumină. Iar a treia, de durere, când văzu în fața lui un tip care stătea într-un genunchi și trăgea spre el la foc automat fascicule de energie dureroase. Și ar fi vrut să zică ceva memorabil și impresionant, dar tot ce-i ieși pe gură fu:

— Băăăă, băăăă, nu trage-n morții mă-tii! Ai idee cât doare?

SFÂRȘITUL PĂRȚII ÎNTÂI

PARTEA A DOUA

12

DISCUȚIE CU UN ARHANGHEL

Câmpul „de luptă” din spatele liniilor secundare din Gara Teiuș fumega și mirosea a cârnați prăjiți. „O mască bună”, se gândi Adi Costea, impozantul naș CFR care condusese atacul împotriva creaturilor pandimensionale ce invadaseră meleagul liniștit și pașnic al României. Alături de el stătea Cornel Sava, unul din oamenii săi de încredere, doisprezece ani pe trenuri CFR, și tânărul Petre Popescu, un cadet pe care-l adusese în organizație după doar doi ani pentru că îi bănuise potențialul. Și bănuia că există și altceva în afara acestui potențial.

Toți trei se uitau la un fel de omuleț ghemuit, cu aripi de metal, ce gemea și înjura pe pământ.

— Cum de nu s-a dezintegrat? întrebă Popescu.

— Poate e unul de-al nostru, încercă o explicație Costea.

— Ai noștri nu au aripi. Dacă oamenii aveau aripi, nu mai inventam avioanele. Crezi că e un înger?

— Hai să nu cădem în delir religios. Să fim raționali. Dacă era un înger, ne bătea de ne căcam pe noi.

— Îngerii nu sunt violenți, interveni Popescu.

— Ha, ce bine e să fii tânăr! Nu mai studiați Biblia, nu? Pe lângă Dumnezeu, îngerii, arhanghelii și alți de-ăștia ai lui sunt cele mai violente creaturi. Dacă există. Doar că nu există. Iar ăsta nu e un înger sau arhanghel, e un pandimensional. Hai să-l ducem la descusut.

Îl ridicară de pe jos când încă gemea și plecară cu el spre sediul poliției TF. Costea intră primul, salutând doar din chipiu. Cei doi polițiști aflați înăuntru înțeleseseră imediat semnul făcut din ochi și se apucară să debaraseze birourile. Unul din ei deschise o ușă:

— Intrați aici, e mai liniște…

„Îngerul” fu dus în birou și pus pe un scaun. Ceilalți ocupară locuri în jurul lui. Sava continua să țină arma îndreptată spre el.

— Buuun, zise Costea și se așeză pe scaun cu un oftat. Ia să vedem, arhanghele, cu ce ocazie pe la noi?

„Arhanghelul” deschise ochii încet, părând deranjat de lumină.

— Unde sunt?

— La Teiuș!
— Cât facem până la Pașcani?
— Ce treabă ai la Pașcani?
— Cel care m-a trimis aici mi-a zis că la Pașcani sunt niște oameni de știință care știu exact ce și cum e cu multiversurile.
— Hait, știe cu multiversul, șopti Costea către cei doi colegi ai săi.
— Da, știu, răspunse „Arhanghelul”, dând de înțeles că îi auzise. Și știu că trebuie să închidem gaura asta pentru că, altfel, efectiv, literal, dracu’ ne ia.
— Ce?
— Dracu’. Satana. Hades. Scaraoțchi. Zi-i cum vrei. Spărtura prin care am venit este o poartă spre Iad.
— Asta ar putea explica, parțial, aripile. Totuși, lipsesc coarnele și coada. Poate chiar ești un arhanghel.
— Nu-s niciun arhanghel. Mă cheamă Raul Malcea, sunt, adică am fost, creativ în publicitate înainte să mor.
— Fascinant! răspunse ironic Costea. Ai venit din Iad să ne faci o reclamă la bere?
Sava și Popescu zâmbiră ușor.
— Ha ha, ce amuzant ești! Termină un pic cu miștourile și ascultă! Nu aveți armele alea degeaba, și voi sunteți deranjați de ruptura în spațiu-timp. Nu e de glumit cu astea. Dacă se lărgește și mai mulți de-ăștia intră pe gaură, în scurt timp vom avea o apocalipsă cât toate zilele.
„Arhanghelul” se opri. Costea îl privi serios și își întinse capul spre el.
— Continuă, te ascult.
— Cel ce m-a trimis, stăpânul tărâmurilor de jos, Hades, mi-a zis că la Pașcani există oameni de știință care cunosc aceste fenomene. Care știu despre universuri paralele, despre multiple dimensiuni și alte toate consecințele ce reies din asta. Aș vrea să încep de-acolo. Plus, spune-i colegului tău să nu mai țină arma spre mine. Sunt invulnerabil.
Sava trase un foc scurt care-i găuri umărul, chiar sub aripă. „Arhanghelul” țipă scurt și scoase o înjurătură. Rana începu să se închidă sfârâind.
— Am zis că sunt invulnerabil, nu că nu mă doare.
Încetează!
— Bine de știut, comentă mai mult pentru sine Costea.

— Și încă o veste proastă. Ăia de i-ați omorât sunt la fel ca mine. Se vor regenera.

— Cam greu. Toate rămășițele sunt luate și puse în containere speciale. Facem muniție din ele și le folosim împotriva altora.

— Bună ideea, pe termen scurt! Dar ideal ar fi să aruncați tot înapoi în celălalt univers. Tot ce faceți este să creșteți masa de bucăți de invulnerabili aici. După un timp nu veți mai putea să-i stocați și va exploda unul. Apoi sunteți mâncați. După cum vezi, se regenerează rapid.

Pe umărul lui nu mai era nici urmă de rană. Costea se lăsă pe spate și începu să gândească intens. În toți anii când luptase la ruptura spațiu-timp se gândise de nenumărate ori la o soluție pentru închiderea acesteia. Știa și el că era o luptă pe care omenirea urma să o piardă, dacă nu se găsea o soluție pentru închidere. Citise lucrările savanților de la Pașcani și cunoștea deformările spațio-temporale lăsate în urmă de alte creaturi pandimensionale. Ce făceau ei aici era ca și cum ai încerca să stângi un foc cu ciocanul. Doar cineva venit dintr-un univers superior ar fi putut rezolva problema, atâta doar că în ultimul secol a venit doar o ființă, și aia nu a fost deloc interesată de oameni. Și, ca să fie eșecul complet, a și murit ca proasta, lăsând în urmă o mulțime de întrebări și niciun răspuns.

— Deci Raul? îi întrerupse gândurile Petre Popescu.

— Da.

— Arhanghelul Raul. Stai, mai mișto, *Arhanghelul* Raul.

Popescu și Sava începură să râdă în timp ce Raul îi privea dezamăgit.

— Prost sunt eu! Discut probleme de siguranța universului cu nași de tren. Se ridică în picioare și-și întinse aripile. Cred că mă car, băieți. A fost interesant.

Se uită spre fereastră, nu că ar fi avut nevoie, din ce știa, putea să zboare și prin zid. Material prost, nimic foarte dur.

— Stai! strigă Costea și se ridică în picioare.

Statura sa impozantă îl opri pentru moment pe Raul.

— Ai dreptate, suntem proști. Dar știu pe cineva care poate să ne ajute. Și care e mult mai deștept decât noi.

— Cine?

— Șeful organizației noastre, spuse Costea, domnul director Boitoș, de la minister.

— Ce minister?

— Ministerul Transporturilor, bineînțeles.

— Serios? Un director din Ministerul Transporturilor este șeful unei organizații de nași care au arme cu plasmă?

— Știi tu vreo acoperire mai bună decât asta?

Raul încercă să se gândească la o acoperire mai bună, dar nu reuși.

— Fie, să mergem la el. Eu zbor înainte, în vreo câteva ore ajung acolo.

— Hahaha! Stai liniștit, trebuie să ajungem imediat. Mergem cu trenul.

— Cu trenul? O să facem zile întregi.

— Nu cu trenul ăsta. Cu ăsta facem maximum o jumătate de oră, dacă reglăm totul cum trebuie. Cornele, pregătește *Șoapta lui Zamolxe*\ spuse Costea zâmbind misterios.

13
ȘOAPTA LUI ZAMOLXE

Din depoul gării Teiuș își făcu apariția o locomotivă diesel electrică, surprinzător de curată, surprinzător de silențioasă. Trăgea după ea patru vagoane normale, de clasa a doua.

— E un tren obișnuit, comentă Raul, o să facem trei zile până la București.

— Da, e un tren aproape obișnuit. Doar că nu e constrâns de legile fizicii sau de legea transportului pe calea ferată din ’98 și nici de codul feroviar din 2003. Este pentru proiecte *speciale.*

Trenurile în România circulă destul de lent. Viteza medie este sub 50 de kilometri la oră. Asta se întâmplă din cauza mai multor factori: starea infrastructurii, starea locomotivelor, stațiile și traseul. Un tren normal trebuie să oprească în stații să ia călători, trebuie să dea prioritate altor trenuri care circulă pe aceeași linie, trebuie să aștepte să se potrivească macazurile, trebuie să circule preventiv cât să nu lovească eventuale obstacole de pe drum. Pe linia de testare de lângă Făurei, o locomotivă diesel cu vagoane a atins viteza de 200 km/h, în condiții ideale. *Șoapta lui Zamolxe* era mai mult decât o locomotivă obișnuită.

— Într-o locomotivă diesel electrică există un motor diesel care acționează un generator electric de curent continuu, care la rându-i alimentează apoi motoare electrice ce antrenează roțile. Am făcut câteva modificări la asta, instalând un generator

suplimentar, care generează câmp gravitațional. Știm că, odată ce creștem viteza unui corp, devine tot mai greu. Einstein a teoretizat că, dacă accelerăm un corp până la viteza luminii, vom avea un corp infinit de greu, deci aproape imobil. Generatorul gravitațional face o contrabalansare a acestei greutăți, creând practic o mică gaură neagră ce trage spre ea aproape totul. Astfel se reduce masa relativă la planetă a obiectului din jur. Așa putem obține o viteză aproape infinită, atât timp cât avem motorină, explică Adi Costea secretul locomotivei.

— Deci ați putea depăși viteza luminii cu trenul ăsta?! întrebă Raul.

— Nu chiar, că se sparg geamurile și, în plus, nici nu se închid ușile foarte bine. Dar merge destul de repede.

Cornel Sava era urcat deja în locomotivă și făcea reglaje.

— Merge?

Sava făcu semn că totul e în regulă.

— Acum reglăm generatorul gravitațional. Imediat o să treacă în celălalt vagon, unde avem centrul de comandă.

— Centrul de comandă pentru ce?

— Trebuie să aliniem toate macazurile ca să nu sărim de pe șine. Din vagonul 1 avem acces la toată infrastructura de cale ferată de pe teritoriul țării. Semafoare, macazuri, iluminat, tabele electronice, tot.

Urcară în primul vagon, care părea normal pe dinafară. Înăuntru totul fusese modificat, erau câteva calculatoare, zeci de monitoare și multe alte dispozitive care clipeau și piuiau.

— Ce e în celelalte vagoane? întrebă curios Raul.

Unul e de dormit, unul e normal și ăsta de lângă noi e vagon-restaurant. Mergem să bem ceva?

— Aș bea o bere, da, spuse imediat Raul.

Văzu că și Petre Popescu îl încuviință tăcut. Trecură în celălalt vagon, care nu mai era surprinzător, arăta banal ca orice vagon-restaurant. Un fel de bar, câteva mese, iluminat urât. Costea se duse în spatele barului și începu să umble prin dulapuri. Popescu se așeză la o masă, urmat de Raul, care-și zdrăngăni aripile încercând să între în spațiul mic dintre masă și canapeaua jerpelită.

— Avem niște bere Azuga, e rece, că avem generator Kelvin, whisky și niște vin de la Jariștea, de la mine. Ce beți?

Raul ceru o bere și aproape îngheță când văzu cât de rece e. Ultimele luni și le petrecuse în Iad, unde totul era cald sau călduț. Până și vremea de afară, 25 de grade de septembrie, i se părea extrem de rece. Popescu ceru un whisky. Costea turnă pentru el niște vin dintr-un pet și puse apoi paharele și sticlele pe o tavă. Veni cu ele la masă și se așeză oftând.

— Hai, noroc!

— Noroc!

— Sănătate!

Raul luă un gât de bere cu poftă și apoi, pentru prima oară după luni bune, râgâi sonor, satisfăcut, de-i clănțăniră fulgii de metal de pe aripi. Costea îl privi cunoscător, în timp ce Popescu tresări.

— Doamne, ce bună e! Eu nu prea beau, dar, din când în când, o bere rece e Dum-ne-zeu. Numai în căldură am stat lunile astea.

Costea dădu pe gât paharul de vin și își mai turnă unul.

— Iad, zici?

— Iad, nene. Flăcări, mlaștină, smoală, căldură și abur. Umezeală și foc. În fine, nu trebuia să plecăm?

— Ba da! Am plecat deja.

— Ce ciudat! N-am simțit nimic.

— Nu ți-am zis de compensatorul gravitațional? Ajută nu doar la viteză, ci și la zgâlțâieli.

— Cum naiba de aveți această tehnologie și nu ați omologat-o încă?

— Bani. Compania e plină de datorii, nu sunt fonduri pentru procedurile de omologare. Când ne-am dus la OSIM, intrase în fața noastră, pe locurile fără taxă, ăla care a inventat motorul care merge doar cu apă.

— Deci există un motor care merge doar cu apă?

— Firește. Problema e consumul. Consumă cam două tone la fiecare trei metri parcurși. Partea bună e că nu poluează.

— Și-atunci țineți trenul ăsta degeaba?

— Nu chiar degeaba. Mai mergem cu el la mare, în Vrancea când se face mustul, când trebuie să ajungem rapid aici, dacă e o invazie mai mare și trebuie aduse trupe. E folositor.

Trenul circula lin, cu o viteză incalculabilă pentru un om normal și cei trei Continuară să bea în tăcere.

— De ce-i zice, totuși, *Șoapta lui Zamolxe*? întrebă Raul.

— E o glumă de-a noastră. Trenul circulă aproape cu viteza sunetului, de-aia facem o jumătate de oră până la București. Și se aude și boom-ul sonic, normal. Știi cum se zice, când Dumnezeu vorbește chiar și-n șoaptă, tot te dor urechile.

14
CÂT DE GREU SE INTRĂ ÎN MINISTER

Coborâră din tren în Gara Basarab. Sava rămăsese să îl parcheze discret în depou pentru că cei câțiva călători de pe peroane începuseră să întrebe „La cât pleacă?”. Doi indivizi se apropiară de Costea să negocieze „Cât face până la Ploiești?”, iar nașul le luă banii fără să se uite. Pe Raul îl înveliră cu un palton, să nu i se vadă aripile, și-l apucară fiecare de un braț, să pară că l-au prins fără bilet.

— Crezi că Boitoș al vostru mai e la ora asta la muncă?

Era seară și luminile orașului se aprindeau încet pe străzi, scăldând în razele lor calde aurolacii ce se dondăneau pe lângă gară.

— Este, că l-am sunat înainte. Ne așteaptă.

Ministerul Transporturilor era un monument comunist impresionant, un paralelipiped urât și murdar. La intrare, într-o gheretă, era un om cu față de șobolan, imobil ca un sfinx.

— Trebuie să-i dăm ceva. Altfel, nu ne vede, spuse Costea. Popescu se căută în buzunare și scoase un pumn de bancnote pe care i le strecură prin gemuleț paznicului.

— Unde mergeți?

— La domnul director Boitoș.

— Domnul director nu este aici.

Costea îi făcu un semn lui Popescu și acesta mai adăugă un șomoiog de bani prin gemuleț.

— Stați să verific.

Ridică un telefon și ceru un interior prin centrală.

— Cine spuneți că îl caută?

— Sunt Costea, cu oamenii! Am venit de la Teiuș. Știe dânsul.

Paznicul îl privi fix, fără să se miște. Popescu mai băgă niște bani în gheretă.

— Nu știu dacă se poate, eu am responsabilități aici. Dați-mi buletinele.

Costea și Popescu scoaseră buletinele. Pentru Raul nu aveau niciun act. Încă un ghem de bancnote.

— Semnați aici!

Paznicul apăsă pe un buton, ușa se deschise cu un bâzâit și intrară. Holurile erau prost luminate și pereții acoperiți cu o substanță galbenă-cafenie ce ar fi putut fi jeg sau o marmură foarte scumpă. Urcară în grup la etajul întâi, pătrunseră pe un alt coridor și se opriră, în sfârșit, în fața unei uși.

Costea bătu discret și intră. În cameră erau un birou mic și o femeie. Femeia părea concentrată să citească ceva pe ecranul calculatorului din dreapta ei. Așteptară tăcuți să fie observați. Ea continuă să se uite la ecran fără să-i observe. Costea își drese vocea, fără efect. Mai încercă o dată.

— Doamnă?

Femeia nu schiță niciun gest.

— Doamnă!

Nimic. Se apropie de birou și se aplecă asupra ei:

— Doamnă?

— Da! Ce vreți? Stați un pic. V-am văzut. Ce atâta grabă? Ce vreți, nu vedeți că am treabă?!

— Am venit la domnul director Boitoș. Avem o întâlnire stabilită.

— Domnul director nu este aici.

— Ba este! Am vorbit acum o jumătate de oră cu el la telefon.

— Nu știu cu cine ați vorbit! Domnul director a plecat azi-dimineață la minister și nu s-a mai întors.

— Doamnă, ăsta e ministerul.

— Da, s-a dus la ministru.

— Doamnă, sunați totuși, spuneți-i că am venit.

— Vreți să-l sun și să-l deranjez? Are treabă.

— Spuneați că nu este aici.

— Dar dacă este aici și are treabă?

— Doamnă, sunați-l, vă rog! Spuneți-i că sunt Costea, l-am sunat mai devreme, știe.

— Domnul director nu este aici și eu nu-l sun pentru oricine. Costea scoase telefonul mobil, formă un număr și zise:

— Domnu Boitoș? Da, sunt aici, la dumneavoastră... Da... Cu băiatul. Păi, nu ne lasă secretara... Da, bine, îi spun.

— Doamnă, acum am vorbit cu domnul director, mi-a zis să intrăm.

— Știu eu cu cine ați vorbit? Poate aveați telefonul închis.

— Doamnă, vă arăt numărul! Cu el am vorbit.

— Mă scoateți din sărite. Chem paza!

Femeia puse mâna pe telefon.

— Alo, pazaaaaaa? Veniți un pic aici, am niște probleme. Niște nași de tren, niște obraznici.

— Doamnă, încetați cu prostiile! Acum am vorbit cu domnul director, ridică Adi Costea vocea.

Paznicul cu față de șobolan își făcu apariția însoțit de doi jandarmi.

— Ce căutați aici, cum ați intrat?

Costea simți că i se urcă sângele la cap.

— Adineaori am intrat, pe la dumneata, ți-am dat și buletinele și tot.

— Pe la mine? Nu v-am văzut în viața mea! Hai, afară!

Jandarmii și paznicul începură să-i smucească. Raul își scutură paltonul, își întinse aripile și-și scoase sabia din teacă. Flăcări roșii izbucniră din ea.

— Gura! urlă Raul. Pentru numele lui Satan, vă tai pe toți!

— Auzi la el! comentă femeia. Repede cu scandalul. Doamne apără și ferește! În viața mea n-am văzut om mai obraznic. Ieșiți și tăiați-vă cât vreți. Nu face scandal la mine în birou, că jar mănânci!

Raul îndreptă sabia spre monitor și-l tăie în două.

— TACI DIN GURĂ! Voi, creponaților, armele jos! urlă spre cei doi jandarmi. Tot!

Jandarmii rămaseră înlemniți, albi ca varul. Paznicul cu față de șobolan interveni.

— Hai, dom’le, să nu ne certăm! Faceți ce spune doamna, ieșim, discutăm, oameni suntem, ne înțelegem.

— Mai scoți un cuvânt, și-ți tai gâtul.

— Afară, afară, afară! începu să urle femeia. În treizeci de ani de muncă n-am întâlnit asemenea nesimțire. Chem poliția!

— Cheamă direct salvarea, că vă fac pe toți bucăți.

Mâna puternică a lui Costea se lăsă ușor pe umărul său:

— Stai, nu te enerva! Discutăm.

— Ce discutăm? Vine Apocalipsa și noi nu putem intra la un rahat de director!

— Nu așa se rezolvă lucrurile, așa nu ajungi nicăieri. Trebuie diplomație.

— Ce diplomație, domnule?! Nu vezi că nu are cei șapte ani de-acasă? Mi-a distrus calculatorul. Știi cât costă calculatorul ăsta? E pe inventar! Îmi taie mie din salariu.

— N-o să mai primești salariu dacă ești decapitată.

— Ai grijă cum vorbești! Așa te-a învățat mama ta? Nu ți-e rușine?

— Doamnă, hai să fim oameni, lăsați-ne cinci minute să vorbim cu domnul director și nu e nicio problemă.

— Și, dacă mă dă pe mine afară? Răspunzi dumneata?

— Nu vă dă nimeni afară.

— Ei nu! Tot timpul se fac disponibilizări. Pe cine credeți că dau primii afară? Pe ăștia ca mine, care muncesc.

— Doamnă, vă rog eu…

Raul ridică încet sabia de foc, tăind o bucată din birou.

— Termină cu prostiile! Nu mai face mizerie, că nu ești la mă-ta acasă! Mă, n-auzi?! începu să urle din nou femeia.

— Ce se întâmplă aici?

Ușa din dreapta anticamerei era deschisă și în prag se afla un om de vreo cincizeci de ani, care privea iritat în încăpere.

— Domnii ziceau că au programare la dumneavoastră, și ei n-au și au mai făcut și mizerie pe-aici.

— Păi, au, doamna Cristolovean, nu v-am spus acum jumătate de oră?

— Mie? Nu mi-ați spus nimic, dom’ director, tot ce-mi spuneți e notat aici, în agendă, zise femeia, arătând o agendă pe birou.

Directorul se îndreptă cu pași calmi, deschise agenda și arătă un rând.

— Uite aici! Costea de la Teiuș, plus doi, la 19.00. E scrisul dumitale.

— Eu n-am scris așa ceva, mă jur pe ce am mai sfânt!

— Bine, n-ai scris, hai să încheiem.

Directorul se îndreptă spre cei doi jandarmi care stăteau nemișcați și îi pocni cu podul palmei în cap.

— N-ai văzut nimic, n-ai văzut nimic.

Cei doi confirmară. Se îndreptă și spre paznic.

— N-ai văzut nimic.

— Păi, și băiatul cu aripi și sabia de foc?

Directorul îl pocni lejer în cap, repetând:

— N-ai văzut nimic.

— Ba da, dom' director! E chiar aici! Uitați, a făcut deranj, nu se poate!

Directorul își frecă palmele una de alta și repetă gestul.

— N-ai văzut nimic.

Paznicul refuză să coopereze în continuare. Costea hârâi din nou din gât, făcând un semn directorului. Acesta înțelese, scoase două hârtii din buzunar și i le lipi de frunte cu același gest.

— N-ai văzut nimic.

— Ce să văd?

— Exact, cară-te!

— Da, să trăiți dom' director, stimă!

— Valea! decretă directorul.

Cei doi jandarmi și paznicul ieșiră pe ușă.

— Voi trei, haideți la mine! Doamna Cristolovean, fă patru cafele și nu lăsa pe nimeni să între. Avem ceva de discutat.

15
O EXPLICAȚIE TEHNICĂ A APOCALIPSEI

Se așezară pe scaunele din jurul biroului directorului Boitoș. Raul își tot freca aripile, care nu se potriveau deloc cu scaunele incomode.

— Știu, sunt proaste! Te obișnuiești.

Deschise sertarul și scoase două scrumiere. Le împinse în colțuri diferite ale biroului și-și scoase o țigară din pachetul de pe birou. Se întinse spre Raul:

— Se poate?

La început acesta nu înțelese întrebarea, apoi își dădu seama. Scoase sabia din teacă și-i aprinse țigara directorului. Funcționarul trase un fum satisfăcut și se uită zâmbind la invitații săi.

— Hai să vedem ce putem face. Înțeleg că domnul a trecut prin spărtură și are idei.

Raul se foi în scaun.

— Am trecut prin spărtură trimis de însuși șeful acelui loc. Spre deosebire de lumea asta de doi lei, acolo poți să vorbești cu șeful fără intermediari.

— Dă-i pace, face cafea bună.

— Pentru asta s-au inventat diverse mașinării.

— Alungă vizitatorii nepoftiți.

— Un om deștept n-ar avea probleme să scape de ei.

— Eu nu sunt neapărat un om deștept. Crezi că, dacă eram deștept, rămâneam un amărât de director? Lasă astea. Spune-ne ce probleme avem.

— Așa. Avem o gaură între cele două lumi, făcută de niște oameni din lumea noastră. Care pot să facă asta pentru că sunt invulnerabili, deoarece Charon, care-i transportă peste Styx, este bătrân și orb și-i mai tot scapă de pe luntre. Ei se plictisesc acolo, deci vin aici și vor veni tot mai mulți să preia și această lume.

— Păi, și omul tău, cel care te-a trimis, directorul de-acolo, de ce nu rezolvă el problema?

— El este limitat la acel tărâm. Nu poate veni aici. Dacă-i omoară acolo, tot acolo rămân și se regenerează. E un *loop.*

Sava apăru în anticameră, o salută voios pe secretară și intră în birou. Se așeză zâmbind pe un scaun, mai în spate. Raul îl privi cu ură.

— Deci, practic, ai venit aici să ne spui că suntem de capul nostru, nu putem face nimic. Este un loc potrivit să spui asta! Aici e Ministerul Transporturilor.

— Nu asta. Evenimentul ăsta s-a mai întâmplat, nu e prima oară. Doar că tura trecută a venit cineva de sus, poate de aici, poate de mai sus, și a rezolvat problema. I-a încurcat pe ăia, de nu se mai înțelegeau unul cu altul.

— Vorbești, bănuiesc, despre Turnul Babei.

— Da.

— A, atunci e o chestie pe care o poate rezolva Dumnezeu fără probleme. După cum știi, Dumnezeu nu e aici, e mai sus.

— Din câte știu eu, Dumnezeu nu există.

— Ești sigur? Parcă îmi spunea Costea că ai venit din Iad. Dacă există Iad, și există și Satana, trebuie să existe și Dumnezeu. Nu cred că e deștept să ne băgăm în treburile lui.

— Asta e o interpretare simplistă. În realitate, nu stăm chiar așa. Dumnezeu sau cum s-o numi nu e altceva decât o creatură din universurile superioare, cu mult mai multe dimensiuni. Una ca mine, dar mai puternică. Trebuie să găsim această creatură.

— Mda, n-avem nici de-astea.

— Dar ce aveți, în afară de arme cu plasmă? izbucni nervos Raul.

— Avem cafele. Doamnăăă! strigă directorul. Îs gata cafelele alea?

— Acum vineee!

Doamna Cristolovean își făcu apariția pe ușă cu o tavă cu cafele, un bol cu zahăr și o sticlă de apă. Le așeză cu atenție pe birou.

— Domnu' director, dacă mai e ceva, eu sunt aici.

Directorul Boitoș făcu un gest amplu deasupra tăvii cu cafelele:

— Serviți. Avem cafea. Și timp, avem și de-ăla. Spre deosebire de voi, care n-aveți nici măcar timp, spuse arătând cu degetul spre Raul.

— Ha ha! Dar aici te înșeli amarnic. În curând n-o să mai aveți nici voi timp.

— De ce?

— Simplu. Pe măsură ce oamenii din dimensiunea mea vor intra tot mai mult aici, spărtura se va lărgi. Și, într-un final, cele două universuri se vor contopi într-unul singur, la fel ca ăla.

— De ce nu ar lua universul de-acolo atributele celui de-aici? Care e mult mai frumos, în primul rând.

— Este foarte simplu. Cred că știți teoria ferestrei sparte.

— Da, teoria lui Bastiat. Dacă spargi fereastra băcăniei, brutarul va cheltui bani să o înlocuiască și va da astfel bani și capital celui care repară ferestre. Atâta doar că nu-și va cumpăra încălțări noi, că a dat banii pe repararea ferestrei, deci câștigă geamgiul, dar nu ăla care face papuci. Dacă ar funcționa teoria, războaiele ar fi justificate, că astfel creăm locuri de muncă.

— Nu, nu aia! Eu zic de teoria aia din 82, Wilson/Keeling. Dacă o clădire are geamuri sparte, iar ele nu sunt înlocuite, în scurt timp ea va avea și mai multe geamuri sparte, se va deteriora. Scade valoarea clădirilor din jur, asta înseamnă că vin oameni mai săraci în zonă, care nu-și permit să repare ferestre sparte, valoarea scade și mai mult și, în cele din urmă, ajungem la ghetou.

— Nu văd ce legătură are cu situația noastră. Ăștia din universul inferior vor scădea valoarea universului nostru?

— Mai simplu! Să lăsăm economiștii și filosofii la o parte, că n-au făcut nimic util niciodată. Dacă într-o betonieră plină cu frișcă arunc un căcat, mai mănânci din frișca aia?

— Nu.

— Bun. Asta demonstrează că orice chestie negativă, oricât de mică, poate să distrugă orice chestie pozitivă, oricât de mare. Când lucram pe pământ, într-o firmă destul de OK, era plin de oameni deștepți acolo și un tâmpit. Când făceam câte o ședință, tâmpitul era cel care cerea tot timpul clarificări. Apoi venea cu propuneri tâmpite la finalul discuției. Apoi enunța ipoteze tâmpite. De la o ședință utilă, de maximum o oră, ajungeam la una de trei ore, din care plecam toți nervoși. Un căcat într-o betonieră de frișcă va strica toată frișca. Chiar dacă e mic și meschin universul de jos, dacă se unește cu ăsta, va strica totul.

— Deci suntem în căcat.

— Nu încă, dar, dacă nu facem ceva, da, cam asta va fi cea mai întâlnită substanță din universul ăsta, în loc de hidrogen.

16
SITUAȚIA MAȘINILOR TIMPULUI ÎN ROMÂNIA

Stăteau în tăcere în biroul de la etajul unu al Ministerului Transporturilor. Directorul Boitoș trăgea îngândurat din țigară și se uita pe geam. Câțiva porumbei își luară zborul de pe pervazul murdar de găinaț. Mai jos, în părculețul din față, doi boschetari se certau pe o pungă de aurolac. O femeie cerșea. Un taximetrist își etala burta spre apus. La un chioșc, un tânăr slăbănog și negricios conversa cu o fată mică și grasă, în timp ce încerca să-i bage mâna în trening. Un șofer claxona furios și deschise geamul să se audă înjurătura și pe bulevard. Doi bicicliști trecură strada în diagonală, arătându-i degetul mijlociu. Copacul din fața biroului său avea o creangă groasă ruptă, iar de ciot cineva agățase un cablu de internet și un anunț. Un om între două vârste, cu o pălărie de pai pe cap, trăgea după el o valiză, uitându-se derutat în toate direcțiile. „Ce univers frumos, viu!” se gândi directorul Boitoș. Și-l închipui acoperit de smoală și întuneric.

— Nu putem lăsa lucrurile astea să se întâmple.

Se întoarse la birou.

— Din ce știm până acum, avem un singur pandimensional din universurile de mai sus. Pe Desdemond Imposibilul. Din

păcate, din punctul de vedere al universului din care provine, e mort. Iar oamenii noștri de la ICPP nu au raportat apariția altuia.

— Am ajuns prea târziu, deci.

— Teoretic, da. Creatura a fost omorâtă în 2003.

— Noi am omorât-o?

— Încă nu știm cine și ce. N-avem foarte multe date despre moartea lui sau a ei.

— N-aveam cum să ajung în 2003 aici. Eu am murit în 2008, spuse Raul.

— Atunci va trebui să ne reîntoarcem în 2003 sau înainte, să-l prindem pe ăla.

— Ăăăă, șefu', interveni Costea, nu se poate.

— De ce nu se poate?

— Locomotiva aia e în revizie.

Pe la sfârșitul anilor 1970 Nicolae Ceaușescu, dictatorul de atunci, și lingăii lui marșau pe ideea că România trebuie să fie o țară care să se autosusțină în întregime. Să nu mai fie dependentă de importuri și să producă tot, dacă se poate, local. În ideea asta a luat câteva miliarde de dolari împrumut de la Fondul Monetar Internațional și a făcut o industrializare forțată a țării. Inițiativa asta a afectat și domeniul cercetării, așa au apărut primele calculatoare românești, primele medicamente, primele stalagmite românești și primul element nou românesc din tabelul lui Mendeleev, cariciu, un metal ale cărui proprietăți nu pot fi încă stabilite pentru că s-a pierdut.

Pe de altă parte, a afectat și domeniul industriei și cercetărilor paranormale. Savanții din domeniu a trebuit să se descurce cu ce aveau prin țară, de la anomalii gravitaționale la fenomene PSI. Pentru cercetare și inovație s-au construit utilaje 100 românești. Astfel, în mare secret, a fost creat ROMBAC 1-11-T, primul avion românesc (sub licență BAC 11) de călătorit în timp, care avea un deformator de unde cuantice în spate, în locul ultimelor 8 locuri. Deși avea toate mecanismele necesare pentru transportul în timp, nu era dotat cu motoare suficient de puternice să atingă viteza utilă pentru spargerea barierei timpului, așa că a călătorit o singură dată, când s-a stricat un motor și a căzut de la 18 000 de metri altitudine. Aeronava a stat în hangar ani buni pentru modernizări, până în 1993, când a fost vândut alături de alte avioane din flota națională, la fier-

vechi, pentru a se putea plăti avansul pentru două noi avioane Airbus.

Șantierele Navale Mangalia au produs în 1986 un crucișător cu un deplasament de 5 500 de tone, cu o lungime de 144 de metri, dotat cu 4 motoare diesel și unul nuclear. Mascată ca o navă de transport, aceasta avea în hală un generator de câmp variabil și bruiaj de timp ce permitea călătorii în timp de până la trei ani (spate/față) cu o bulă de incluziune de aproape 500 de metri în jurul centrului de comandă. Nava a participat la patru misiuni de salvare în timp, înainte de a fi blocată în Durban, Africa de Sud, pentru neplata taxelor portuare. Amiralitatea română încă nu a reușit să găsească fondurile necesare pentru recuperarea crucișătorului timpului.

La Uzinele Electroputere Craiova s-a construit în 1980 prima locomotivă diesel cuantică, considerată o minune a tehnicii și a eficienței la vremea aceea. Întrucât nu avea nevoie de cale de rulare electrică, putea fi folosită pe orice fel de traseu feroviar, atâta timp cât ecartamentul era cel potrivit. Un plin de motorină îi asigura transport în timp de până la două săptămâni față/spate. Generatorul diesel asigura atât mișcarea în planul fizic, cât și încărcarea motorului puls de timp, pentru salturi de mici dimensiuni. Locomotiva s-a stricat de două ori în trecut și o dată în viitor, asta însemnând că România a avut, într-un anumit moment, patru locomotive capabile de călătorie în timp, toate stricate. Aflate pe aceeași linie, locomotivele s-au ciocnit, creând astfel un paradox temporal și numeroase pagube materiale. Din piesele rezultate s-a construit ultima locomotivă a timpului, care se află în mod constant în revizie în depoul București. Întrucât la construcția ei s-au folosit piese din perioade diferite, cu caracteristici subcuantice diferite, partea mecanică nu funcționează niciodată corect. Geamurile și ușile nu se închid, lichidul de frână dispare constant, uleiul este ori prea vâscos, ori prea fluid, iar unul dintre pistoane refuză să existe în actualul continuum spațiu-timp, reducând considerabil viteza acesteia.

— Paștele mă-sii! spuse printre dinți directorul Boitoș. N-avem bani de revizii, n-avem ființe pandimensionale, n-avem locomotivă a timpului și nici cafea nu mai avem.

Se opri din fâțâială, așteptând parcă o reacție.

— Nu mai avem cafeeaaa! ridică directorul tonul.

— Vine, domnu’ director! Imediaaaaat! se auzi prin ușă vocea doamnei Cristolovean.

Secretara reveni în birou cu încă o tavă de cafele. Raul își luă calm una, bău un pic, savurând aroma, mulțumit de ideea care tocmai îi venise:

— Directore, nu avem nevoie de o locomotivă a timpului. Cred că e suficientă o locomotivă hiperluminică.

17
ÎN CARE SE EXPLICĂ PRINCIPIILE DE BAZĂ ALE CĂLĂTORIEI ÎN TIMP

— Uimește-mă! spuse Boitoș, lăsându-se pe spate.

— Nu prea mă pricep la detaliile călătoriei în timp, dar, înțelegând multiversurile, pot să înțeleg principiile. Cum ne deplasăm în spațiu?

— Mergând.

— Da, logic, dar alta e esența. Ne deplasăm în spațiu, în cele trei dimensiuni pe care credem că suntem stăpâni, mergând practic în sus și-n jos, pe una dintre ele. Cum știm că mergem? Pentru că, abstract, observăm mișcarea dintr-un alt punct, relativ fix, aflat pe altă dimensiune. Dacă stăm ficși pe înălțime și lungime și există mișcare, ne deplasăm în adâncime, corect?

— Corect.

— Putem să ne deplasăm pe toate dimensiunile odată, de fapt asta facem în mod constant, dar mișcarea nu este fluidă. Este o raportare constantă la un punct fix, aflat pe una dintre axe. Mergem un pic înainte, stop, un pic în sus, stop, un pic în adâncime, stop și tot repetăm. Mișcarea nu este fluidă, este doar atât de rapidă, încât nu sesizăm momentele când ne oprim pentru a evalua mișcarea în spațiu.

— OK. Să zicem că așa e! Cu ce ne ajută asta în timp?

— Păi, vezi, când ne deplasăm în spațiu avem tot timpul două dimensiuni de spațiu la care să ne raportăm. Din păcate, în universul ăsta, suntem săraci și n-avem suficiente dimensiuni de timp să ne raportăm la ele. Practic, ne deplasăm pe o singură direcție de timp și nu putem să ne deplasăm înapoi pe ea, cât n-avem altă direcție de timp ca reper.

— Am ajuns de unde am plecat! Nu ne-am născut în universul potrivit. Blestemul nostru.

— Da și nu. Trebuie să ne folosim de celelalte direcții dimensionale ca punct de raportare, pentru a vedea dimensiunea timp și cum să ne deplasăm pe ea înainte și înapoi.

— Asta sună mai mult a filosofie.

— Dimpotrivă! E o chestie practică: trebuie să găsim un punct fix în univers și să ne uităm de-acolo înspre realitate. De-acolo vom vedea doar timpul și ne vom putea deplasa pe el având acest punct ca reper.

— Bună idee, mai puțin treaba cu punctul fix din univers. Universul e infinit, cel puțin al nostru, și e în continuă mișcare. Nu există un punct fix în el. Noi ne mișcăm, planeta se mișcă în jurul Soarelui, Soarele în galaxie, galaxia în jurul altor galaxii, clusterele de galaxii în jurul altor clustere de galaxii, toată lumea se mișcă, nimeni nu stă în loc.

— Și totuși. Există un punct fix în univers. Dacă toate elementele din el au o viteză de mișcare, de la 0 la infinit, trebuie să existe și punctul cu 0, cel puțin teoretic.

— Bun. Și cum speri să-l găsești?

— Păi, avem o locomotivă care merge, nu?

Costea se uită la Sava care încuviință din colț.

— Da, *Șoapta lui Zamolxe* este la parametri optimi.

— Mi-ai spus că poate atinge viteze infinite atât timp cât ai combustibil, nu?

— Da, în teorie se poate.

— Și știm că viteza universului nu este infinită, e rezonabilă! Altfel, ne-am dezintegra. Ba, din câte știu eu, universul încetinește.

— Așa este, confirmară toți cei din încăpere.

— Deci trebuie să aflăm două lucruri. Viteza universului și direcția în care se deplasează.

— Asta se poate afla.

— Bun. Odată ce avem datele astea, vom folosi locomotiva să mergem în direcția opusă, cu aceeași viteză. Când ajungem la o viteză egală cu cea a universului, vom fi practic staționari. Vom ajunge în punctul fix. De-acolo nu rămâne decât să ne uităm pe axa timpului, să facem niște calcule și să ne deplasăm astfel încât să atingem viteza 0 în 2003 sau puțin mai devreme.

— Teoretic, o parte din lucrurile ăstea sunt rezolvabile. Stai să văd ce pot face, spuse directorul Boitoș, brusc însuflețit.

Ridică receptorul:

— Fă-mi te rog legătura cu Pașcaniul… Nu regionala, institutul… Spune-le că-i Boitoș și e urgent.

Lăsă receptorul în furcă și-și aprinse o țigară. Telefonul sună aproape imediat.

— Alo, Pașcaniul? Da, Boitoș sunt… Da… Ce rugăminte am la dumneavoastră, pentru un proiect, pentru problema de la Teiuș. Da… Am avea nevoie să știm viteza universului… Da, universul ăsta… Notez.

Directorul luă un pix de pe masă și începu să noteze pe o hârtie.

— Kilometri… Da. Înțeleg… Mulțumesc. Și a doua întrebare: în ce direcție se deplasează universul astăzi? Fluxul principal, zic… Așa, mulțumesc frumos, de mare ajutor, da. Apropo, de fapt asta trebuia să vă întreb de la început. Cum e mașina timpului la voi? Merge?… Nici aia? Da, știm, și a noastră e în revizii de ani buni. N-avem fonduri, n-avem bani, ce să faci. Ei, măcar am încercat… Mulțumesc încă o dată.

Luă hârtia pe care făcuse notițe și i-o înmână lui Costea. Acesta se uită pe ea și i-o dădu mai departe în spate lui Sava.

— Asta este singura variabilă cât de cât cumsecade. Viteza universului azi, conform datelor lor metrologice. În privința direcției, e discutabil. În următoarele câteva ore universul merge în direcția Giurgiu. Asta e variabila care se va schimba. Odată ce ajungeți în punctul fix va fi alta, în funcție de timp și loc. Va trebui să sunați din nou la ei să cereți date noi. Și viteza universului se modifică, dar nu atât de puternic.

— Deci Giurgiu. Asta-nseamnă că trebuie să mergem cu toată viteza spre Brașov. Ruta Teiuș. Lucrurile se leagă cumva, ca-ntr-o piesă de șah gata jucată. Am o senzație ciudată cu toată povestea asta, filosofă Costea. Se întoarse spre Sava.

— Crezi că putem atinge viteza aia?

Acesta încuviință dând scurt din cap. Se uită spre Raul:

— Arhanghele, să ne rugăm la sfânta fizică cuantică să ai dreptate. Altfel, dracu’ ne ia pe toți.

— Nici n-ai idee câtă dreptate ai la faza cu dracu’.

18
UNDE SE GĂSEȘTE SINGURUL PUNCT FIX DIN UNIVERS

Tabela „electronică” din Gara de Nord începu să fâlfâie plăcuțele care afișau litere și cifre. Toate trenurile reapărură cu întârzieri de o oră. Două ore. Trei ore. Călătorii care se zgâiau la ea începură să vocifereze. „Își bat joc de noi!” Vremea nu justifica astfel de întârzieri. Era septembrie, nici cald, nici frig. Nicio furtună pe nicăieri în țară, niciun accident feroviar, și totuși trenurile aveau întârzieri. Așa sunt călătorii, prinși în lumea lor, nu știu că poate în spatele unei banale întârzieri de tren sunt evenimente mult mai importante, care țin în cumpănă soarta universului. Nu, ei, egoiștii, oamenii mici, se gândesc numai la ei și la cum vor întârzia câteva ore în viața lor mică și lipsită de sens. Niște meschini nerecunoscători.

— Bun! Deci cum procedăm? întrebă Raul.

Se aflau din nou în vagonul-restaurant al *Șoaptei lui Zamolxe.* Popescu se îndeletnicea cu sticla de whisky, Costea își scosese o brânză și niște roșii și mânca tacticos. Singurul cât de cât agitat era Raul.

— Din ce ne-a dat dom’ director, avem o fereastră de timp destul de scurtă, câteva ore, cât universul merge spre Giurgiu. Sava e acum în locomotivă, face reglajele și pornim.

— Ce-are de făcut?

— Trebuie să sudeze ușile, că se deschid la viteze de peste 100 000 de kilometri pe oră. Trebuie să ranforseze și geamurile, că se sparg.

— Avem materiale suficient de puternice care să reziste la astfel de viteze?

— Nu. Nici NASA n-are. Geamurile se vor sparge oricum, trebuie doar să le ținem în loc să nu facem cioburi, că ne tăiem în ele. Chestia asta ne-a golit de bani.

— Ce folosește?

— Cel mai dur material din univers, mult mai puternic decât fibrele de nano-carbon. Ăla din care sunt făcute rovinietele de mașină. Știi că, odată ce le-ai pus pe geam nu le mai dai jos nici cu slujbe. A luat câțiva metri pătrați din material de-ăla și le lipește pe geamuri.

— Păi, n-o să vedem nimic în față.

— Oricum n-o să vezi nimic, când depășești viteza luminii mergi în întuneric, că lumina e în spatele tău. Dacă mergi cu viteza luminii pe la Comarnic, e beznă de-ți bagi degetele în ochi. Așa că parbrizul e inutil.

— Altceva mai e de făcut?

— Mai nimic. După ce termină de lipit abțibildurile, anunțăm la regională că vor fi întârzieri pe rută, tragem toate trenurile pe dreapta să avem drum liber. N-ai vrea să ciocnim ceva la viteze hiperluminice.

— Dar ce se întâmplă?

— Trecem prin ei ca prin brânză, spuse Costea și luă demonstrativ încă o bucată de brânză de pe masă.

— Și-atunci, ce contează? Ne grăbim.

— Stai așa că nu e așa. Ai idee cât măcăne ăștia când întârzie trenul câte o oră, două, trei? Vrei să-i vezi ce scandal fac când trenul dispare efectiv de pe șine? Cel puțin trei zile de scandal. Dacă salvăm universul, vreau să fie OK, nu am chef să mă întorc aici și, în loc de mulțumiri, să dau cu subsemnatul să explic ce și de ce a întârziat sau s-a vaporizat nu știu ce tren.

— Nu înțeleg cum poți să fii atât de relaxat!

— Dacă problema cu care te confrunți are rezolvare, atunci nu trebuie să te agiți. Dacă nu are rezolvare, atunci chiar că te agiți degeaba. E un vechi proverb budist de la mine din sat.

— Ai crescut în Tibet?

— Nu, în Vrancea. Dar e cam la fel, tot cu munți, cu săraci și vite. Plus cutremure. Când ai atâtea cutremure înțelegi că toate pe lumea asta sunt trecătoare, de la case la nervi.

Raul oftă învins de filosofia bonomă a grasului din fața sa. Sava își făcu apariția în vagon și cotrobăi în bar, de unde scoase un pet de vin. Veni cu el și cu un pahar și se așeză la masă.

— Păi, bine, mă, mie nu-mi aduci un pahar?

— Gata, s-au terminat reglajele?

— Dacă Cornel e aici, nu doar că s-au terminat, am și pornit la drum.

Raul era în continuare uimit de cât de ușor se mișca trenul. Nicio zgâlțâitură, nimic. Poate toate trenurile ar trebui dotate cu un generator gravitațional, ar spori confortul exponențial. Costea se duse până la bar, de unde luă un pahar. Reveni la masă și își turnă niște vin.

— Dacă sunt calculele corecte, în câteva minute sau în câteva secunde ajungem la viteza necesară pentru punctul fix din univers. De-acolo, te-aștept cu idei.

— S-ar putea să fie mai complicat decât mi-am închipuit. Chiar dacă ne deplasăm înapoi în timp, s-ar putea să nu ajungem în același loc în spațiu. Dacă mergi cinci zile în viitor, rămânând pe loc, s-ar putea să te trezești în spațiu și să mori, că pământul s-a deplasat între timp. Și asta e doar pe axa în jurul Soarelui. Care nu e fixă, variază. Și nici sistemul nostru solar nu e fix, și ăla se mișcă în jurul galaxiei. Și ea se mișcă.

— Am mai auzit o dată discuția asta, știu.

— Ei bine, trebuie să aflăm exact unde se afla Pământul în septembrie 2003 și de acolo să începem să facem calculele.

— Unde se afla raportat la ce?

— Raportat la punctul ăsta fix din univers. Să sperăm că găsim pe cineva acolo care face măsurătorile.

— De găsit, o să găsim. Trăiesc cu senzația că am mai făcut lucrurile astea o dată, nu știu exact de ce. Prea se potrivesc toate.

Trenul se opri brusc cu o smucitură. Paharele și băutura se răsturnară pe mese. Costea și Sava dispărură din compartiment spre locomotivă. Popescu ridică sticla la loc și-și mai turnă un păhărel. Exasperat, Raul se întoarse spre el:

— Tu de ce nu ești nervos?

Popescu se îndreptă și luă o mină serioasă.

— În ultimele 24 de ore am evoluat de la naș pe tren la apărătorul universului cunoscut și a încă vreo câtorva, încă necunoscute. Eu sunt polițist, am intrat aici doar să văd cine și de ce ia șpagă de la călători pe trenuri, nu să repar găuri pandimensionale și să sudez continuumul spațiu-timp. Lucrurile astea mă depășesc atât de mult, încât nici nu pot să mă îmbăt. Uite, zise, arătând sticla, e-a patra pe ziua de azi. Și sunt mai treaz ca atunci când m-am născut.

— Ăștia știu că ești…

Raul fu întrerupt de Costea și Sava, care reintrară în vagon.

— Gata, am ajuns.

— Unde suntem?

— Stai așa.

Costea coborî geamul și-l salută pe omul nervos de pe peron, care gesticula agitat.

— Șini v-a dat voie și staționați aiși?

Costea zâmbi satisfăcut și băgă capul înapoi în vagon.

— Suntem la Brașov.

19
O ȘPAGĂ ÎN TIMP

Gara din Brașov este o capodoperă arhitectonică realizată de un om care și-a dorit să creeze un templu închinat căilor ferate, dar nu a reușit să facă decât o gară. Pentru exterior, a apelat la diverse nuanțe de jeg: jeg gri pentru acoperiș, jeg galben pentru pereți. Înăuntru și prin tunelul pe sub șine este placat cu bazalt adus de la o carieră de bazalt jegos, aflată la 250 de kilometri depărtare. Acesta a fost transportat cu grijă, în containere vidate, pentru ca nu cumva din greșeală să treacă vreo femeie de serviciu prin zonă și să ia jegul de pe el. Chiar și cu ultimele descoperiri tehnologice în materie de spălat pereți și podele, imediat după curățenie, gara pare jegoasă. La acest aspect contribuie și cetele de țigani veniți din satele învecinate la cerșit și la furat, plus oamenii de ordine, care au gara ca obiectiv, veniți din județele Moldovei la furat.

Deși doi pereți din etajul superior sunt compuși aproape în întregime din geamuri, pentru construcție s-a folosit un vitraliu special, care face să pară tot timpul amurg înăuntru și care pune în valoare pavajul de culoarea jegului-hepatită, o nuanță protejată prin legea internațională a drepturilor de autor.

Șoapta lui Zamolxe era parcat la linia 1, spre nemulțumirea unui impiegat care se tot certa cu Costea. Acesta pasă rapid responsabilitățile către Cornel Sava și se îndreptă către ceilalți colegi.

— Eu mă duc să vorbesc cu șeful de gară să vedem dacă putem contacta Pașcaniul. Voi doi vedeți dacă puteți descoperi altă modalitate de comunicare. Nu vă îndepărtați prea mult, punctul fix din univers e pe-aici pe-aproape, din ce-mi spune Cornel. Nu vreau să-l ratăm.

De pe peronul liniei 1 nu se putea intra direct în gară, deși erau 6 uși. Toate erau închise, pentru că se făcea curent. Singura dată când au fost deschise a fost la o vizită a dictatorului Gheorghe Gheorghiu-Dej, care a vizitat orașul în 1962. Evenimentul a fost unul neplăcut, din cauza curentului o ușă s-a închis brusc și a lovit un lingău în față. Acest lingău a

ajuns peste ani ministru al Transporturilor și a ordonat ferecarea pe vecie a acelor uși.

Prin urmare Raul și Petre Popescu coborâră sub peron ca să poată să urce înapoi în gară printr-un tunel pietonal. Raul își reîmbrăcase paltonul ca să-și ascundă aripile și sabia.

— Încotro să mergem? Aparent telefoanele mobile nu funcționează. Ori nu e rețea, ori nu sunt numerele noastre înregistrate în rețea.

— Trebuie să găsim un telefon. Tu nu ziceai că ești un fel de polițist? Hai la o secție, sigur te lasă.

— Nu știu exact dacă suntem unde trebuie. Am văzut câțiva polițiști pe aici, uniforma lor e veche. Nu se mai folosesc uniforme de-alea de vreo douăzeci de ani. Cred că prin 1996 s-a renunțat la ele.

Raul trase cu ochiul la cele câteva ziare așezate pe o tarabă.

— Ai dreptate, suntem în 1995.

— Nu pare foarte diferit de vremea noastră. Oricum. Nu pot intra într-o secție de poliție, pe vremea aia nici nu eram major. Legitimația mea e inutilă, s-au schimbat de câteva ori. Plus că misiunea mea e „sub acoperire”, nimeni nu știe că sunt aici.

Se uitară după telefoane publice. Pe un perete, la ieșirea din gară, erau câteva, cu fise.

— Total inutile. Banii mei nu sunt buni aici. N-am fise, iar banii mei par falși. Mai bine hai să mergem să bem ceva.

— Cu ce bani? Nu spuneai că sunt inutili?

— Cine spune că trebuie să și plătim?

Ieșiră din gară și traversară un bulevard. La parterul unui bloc se ițeau câteva mese și o firmă deteriorată, pe care scria „Cofetărie”.

— Ăsta-i locul.

Intrară într-o încăpere slab luminată, deși era ziuă. Câteva mese de lemn, cu oameni în diverse stadii de beție. Un bar-vitrină găzduia soiuri diferite de băuturi.

— Un whisky și-o bere.

Femeia din spatele barului, o brunetă masivă, îi privi plictisită.

— N-avem whisky.

— Atunci, un coniac și o bere, ce ai rece.

Femeia luă un pahar aproape curat și turnă un fel de coniac în el. Apoi scoase o bere de sub tejghea și o desfăcu.

— Cinșpe mii.

— Stai că plătesc la final.
— Nu, nu, nu merge așa. Plătești acum. Știu eu cum e asta.
— Hai, femeie, am eu față de om neserios?
— Dar ce, a zis cineva ceva? Aici intră numai oameni serioși.
Arătă cu mâna spre bețivii din bar.
— Cinșpe mii.
— Revin imediat.
Popescu ieși nervos din bar, urmat de Raul.
— Chiar că trebuie să facem rost de bani.
— Și cum vrei tu să faci asta? Jefuiești pe cineva?
— Știi că ai putea fi util? Că tot ești „arhanghelu”? Fă și tu o apariție, o minune, sar creștinii imediat cu banul. Hai la o biserică.
— Nu-i o idee bună să atragem atenția. Nu ți se pare suficient că e universul invadat de pandimensionali? Acum vrei să afle și ăștia de noi, să fim invadați de moldoveni?
— Bine, să încercăm altceva, spuse Popescu uitându-se la uniforma sa de naș CFR, care părea acum foarte apropiată de cea de polițist.
— Să nu faci nicio prostie.
— Indiferent de univers, timp și spațiu, unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse Popescu, zâmbind și făcând cu ochiul.
Se îndreptă spre intersecție, unde o mașină staționa cu avariile pornite. Își drese vocea și îi bătu șoferului în geam.
— Subinspector Popescu Petre de la secția 5! Actele dumneavoastră, vă rog.
— Sub ce?
„Mă-sa”, își zise Popescu, „ăștia erau milițeni pe-atunci”.
— Plutonier Popescu Petre. Actele.
— Da’ ce-am făcut, șefu’?
— Staționare în loc nepermis, amendă…
Popescu încercă să-și imagineze cât ar fi amenda în 1995.
— …jdemii lei, conform articolul șpatru, aliniatul mn. Refuzul legitimării la solicitarea organului de poliție, amendă șpe mii.
— Hai, șefu’, las-o așa, că mă omori!
Omul scoase actele și i le dădu. Popescu scoase din geantă un carnețel și se prefăcu că-i notează datele.
— Deci jdemii pentru staționare, șpemii pentru refuz, jumătate, dacă plătiți în 48 de ore la cea mai apropiată secție de poliție.

Rupse foaia din carnețel întinzându-i-o șoferului. Fața acestuia se lumină misterios, în colțul buzelor îi apăru un zâmbet mieros.

— Hai, șefu', decât să-mi dai foaia aia matale, nu mai bine îți dau eu o foaie?

— O foaie? întrebă la fel de mieros Popescu.

— Bine, mai multe foi. Să fie bine pentru toată lumea.

Șoferul întinse palmat câteva bancnote, astfel încât nu le puteau vedea decât ei doi.

— Dispari! spuse Popescu, preluând bancnotele.

Mașina ambală și plecă.

Popescu se întoarse la Raul, numărând banii mulțumit. „Cred că ajung."

— Ce-ai făcut?

— Ți-am spus, indiferent de univers, timp și spațiu, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Acum hai să bem ceva, dup-aia salvăm universul.

20
ȘEFUL GĂRII NU POATE OFERI INFORMAȚII

— Tu nu ești de pe-aici.

Șeful de gară era un om aproape la fel de gras ca Adi Costea, cu o mustață flocoasă. Stătea aproape într-o rână pe scaunul de lemn de la birou și mânca tacticos semințe.

— Așa e. Sunt din București.

— Nu la asta mă refeream, spuse șeful de gară aruncând o sămânță pe sub mustață, scuipând o fracțiune de secundă mai târziu cojile afară, într-un păhărel. Nu ești din timpul ăsta.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Hai, nu face pe prostul cu mine! Știi ce am fost înainte să am postul ăsta? Șef de gară la Podul Olt. Și înainte am fost controlor, ca tine. Locul ăsta nu e o gară de tren obișnuită. E un nexus temporal. Deci de unde ești?

— 2009, București.

— Așaaa! Vezi că știi să te prezinți? Cum mai e treaba prin 2009? Tot dezamăgiți sunteți?

— Eu sunt destul de mulțumit. N-am prea avut timp să-i întreb pe toți să văd cum se simt. Am o problemă, de-aia sunt aici. Trebuie să ajung în 2003!

— I-auzi! Da' ce-i în 2003 așa de interesant? spuse șeful de gară, mâncând în continuare semințe.

— În 2003 e o persoană pe care trebuie s-o iau s-o duc cu mine. Să o oblig, să o conving, să o forțez cumva să mă ajute să închid o spărtură în continuumul spațiu-timp.

— Aaaa, am auzit, molfăi șeful de gară cu gura plină de semințe. Aia de la Teiuș, nu?

— Da.

— Complicată treabă! Și ce-ai nevoie de la mine?

— Trebuie să sun la Pașcani să-i întreb pe ăia de-acolo care e viteza actuală a universului, în ce direcție se deplasează și unde e Pământul în 2003, să mă duc direct acolo.

— Aha! spuse șeful de gară.

Se ridică brusc din scaun și scutură cojile de semințe de pe el.

— Hai să-ți arăt ceva.

Ieși din birou urmat de Costea și se îndreptă spre una din ușile de fier închise de la etajul superior al gării. Deasupra ei scria „Sală de Așteptare”. Un semn mai jos arăta „închis pentru modernizare”. Șeful de gară își flutură încheietura mâinii stângi prin dreptul ușii și se auzi un declic. Trase de mâner, deschise și-l invită pe Costea înăuntru.

Părea o sală de așteptare de dimensiuni obișnuite. Populația dinăuntru ei era, în schimb, neobișnuită. În primul rând, nu era niciun boschetar dormind pe bănci. În al doilea rând, pe prima bancă se afla o creatură compusă doar din flăcări, care părea să converseze cu o reptilă bipedă. Câteva rânduri mai încolo, un grup de pitici cu un singur ochi vorbeau foarte repede într-o limbă necunoscută. Într-altă parte, un humanoid înalt de cel puțin opt metri părea să moțăie cu mâinile în poală.

— Tu cam ce credeai că este aici, în singurul punct fix din univers? Crezi că e rezervat doar pentru noi, pentru țara sau planeta asta? Sau Galaxia asta? E pentru tot universul, omule! Ce crezi că s-ar întâmpla, dacă aș lăsa pe fiecare să dea telefoane, să ia informații, să aducă informații, să ia orice de pe aici?

Costea privi prin sală. Într-un colț, spre peron, se deschise un fel de portal prin care-și făcură apariția niște creaturi ce păreau blurate. Acestea începură să scoată niște sunete ascuțite. Un impiegat se duse spre ele și scoase niște sunete similare, dar cumva împăciuitoare. Creaturile blurate Continuară cu sunetele iritante, în timp ce impiegatul le răspundea calm. În cele din

urmă, scoaseră niște sunete deznădăjduite și se așezară pe o banchetă.

— Habar n-am, spuse Costea absent, încă fascinat de menajeria din fața ochilor.

— Exact! Ca șef de gară, am niște reguli de respectat, niște responsabilități. De mine nu depinde doar mersul trenurilor, ci și echilibrul universului.

Costea se uită la el mâhnit. Șeful de gară îl privi înțelegător.

— Mi-ești simpatic, că ești de-al meu. Aceeași școală, aceeași meserie, aceeași țară. Dar nu pot să fac nimic pentru tine și nici nu pot să-ți dau nimic, nici măcar o informație care ar pune în pericol echilibrul universului.

Ieșiseră din sala de așteptare și acum stăteau pe peron. Soarele asfințea după linii.

— Cum de s-a ajuns la asta?

— Sincer, nu știu nici eu prea multe detalii. Am fost repartizat aici în 1994. Post bun, bine plătit. În 1995 s-a oprit totul în loc. N-am mai evoluat. Lucrurile au rămas la fel zi de zi. Aceeași zi. Aceiași oameni în același loc. După un timp au început să apară oameni noi. Pe peronul ăsta am văzut cele mai fantastice creații tehnologice din univers. Au coborât oameni, îngeri, demoni, balauri și gândaci vorbitori, ființe făcute doar din lumină sau din sunet. Fiecare cu câte o problemă, fiecare cu câte o cerință. I-am refuzat pe toți, până la ultimul. Nu e treaba mea să mă implic în ordinea lucrurilor. Așa sunt să fie.

— Și n-a încercat nimeni să ocupe locul ăsta?

— Vezi de ce-ți spun că e nevoie de echilibru? Orice forță care a venit aici cu intenții ostile a fost întâmpinată de altă forță de valoare egală. Și-au dat în cap ca chiorâi pe peronul ăsta, au fost mai multe războaie intergalactice decât oriunde în lume. Nimeni nu câștigă, totul se șterge după un timp. De-aia ar fi riscant să-ți dau informația asta. Dacă o primești, o forță egală ți se va opune, pentru a restabili echilibrul universului. Asta înseamnă că s-ar putea chiar să și mori.

— Păi, oricum o să mor.

— Da, dar nu acum și nu aici. Nu ăsta e rostul universului.

— Nu există altcineva de la care pot afla asta? Nu ai vreun călător frecvent care să facă naveta între aici și restul universului?

— A! spuse șeful de gară și se opri, părând să se gândească.

— Există cineva care chiar face naveta, zilnic, între locul ăsta și restul. Îl găsești în cârciuma de peste drum, la „Căprioara”.

— Cum o să-l recunosc?

— Întreabă de Drojdierul Timpului.

21
DROJDIERUL TIMPULUI

Aproape se înserase când Costea intră în „Căprioara”. Localul părea mai luminat decât în timpul zilei. Se uită în jur, încercând să afle căruia dintre drojdierii dinăuntru i se spunea Drojdierul Timpului. Într-un colț îi văzu pe Raul și Petre Popescu bând și râzând.

— Băi, ce faceți aici? V-am trimis să găsiți o cale de comunicare cu Pașcaniul.

— Nicio șansă, șefule, răspunse Popescu. Telefoanele din zonă nu funcționează, parcă toate sunt tăiate. Am încercat și cu civili, nimic! Nimeni nu are un telefon funcțional.

— Mda… nici eu n-am avut noroc.

— Păi, n-are CFR-ul un sistem propriu de comunicații?

— La ăla am încercat să ajung, n-am cum. Aparent n-avem voie să luăm informații din locul ăsta, cel puțin nu pe căi oficiale. Ce beți?

Cei doi îi arătară masa.

— Mă duc să văd dacă au și un vin. Costea merse la bar să se uite pe rafturi. Ceva alb, o „grasă”?

— Douășcinci.

— Se plătește la bar?

Costea își dădu seama că nu are bani cu care ar putea plăti și se întoarse către cei doi.

— Băi, voi cu ce ați plătit?

— A făcut Popescu rost de bani.

— De unde?

— Din continuum. Cât ai nevoie?

— 25 de mii.

Costea luă banii și reveni la bar.

— Și un pahar.

— Vi le-aduc eu la masă, spuse femeia.

— Măi, băieți, începu Costea, așezându-se cu un oftat, nu cred că-i bine ce-ați făcut. Am vorbit cu șeful de gară de-aici, ăsta e genul de loc din care nu trebuie să luăm sau să lăsăm ceva.

Orice chestie de-asta ar duce la un dezechilibru în întregul univers.

— Până acum n-am văzut nimic grav.

— Poți să știi? întrebă gânditor Costea. În fine, nu asta-i problema principală. Ca să putem afla informații din exterior trebuie să vorbim cu cineva care face naveta aici. Îi zice Drojdierul Timpului și cică poate fi găsit în locul ăsta.

— Încă n-a venit, interveni femeia de la bar, care adusese vinul și paharul.

Puse sticla pe masă și două pahare, turnă în amândouă și se așeză și ea.

— Ne scuzați, avem ceva de discutat, încercă să fie politicos Costea.

— Da, știu! îl așteptați pe Drojdier.

— Da, doamnă, ne-ați auzit vorbind.

— Nici măcar. Dar știu că pe el îl căutați. Se vede pe voi, nu sunteți de-aici.

— Mi s-a mai spus.

— Da, Pavelescu de la gară. E, cât știe și el.

— Îl știți pe șef?

— Eu știu pe toată lumea. Chiar și pe Drojdier. Vreți să știți cine e?

— Am să presupun că este cineva extrem de important, din moment ce vine aici atât de des. Nu asta voiam să spun. E important, din moment ce-l știe toată lumea.

— Ba știu ce vrei să spui, e important că vine des în nexusul temporal. Știu și eu ce e locul ăsta, spuse femeia zâmbind. Știu multe lucruri. Hai să-ți povestesc despre Drojdier.

Costea nu găsi puterea să o oprească.

— În 1995 ăsta era doar un puștan, un copil care terminase liceul. Avea o prietenă drăguță, pe care o iubea ca pe ochii din cap. A terminat cu brio, a luat bacalaureatul, iar asta i-a promis că atunci când fac optsprezece ani o să facă și sex cu el. Copii buni, virgini. Și-au făcut-o și a fost minunat. După care ăsta a venit aici să sărbătorească și a băut până s-a făcut praf. După care a băut în continuare, a băut atât de mult, până s-a mutat universul din loc.

— S-a mutat ce?

— S-a mutat universul din loc.

Cei trei o priviră cu neîncredere.

— Păi, știți că ăsta e singurul loc fix din univers, nu? N-a fost întotdeauna așa, toate sunt în mișcare. Un loc este fix o perioadă, apoi este altul fix. Totul e în mișcare. Universul e viu. Dar băiatul ăsta a avut atâta voință să stea la băut, că a fixat bucata asta din univers în loc. Și, astfel, tot universul se rotește în jurul acestei părți din spațiu-timp.

— Și-i place atât de mult să bea, de tot revine?

— A, nu. Problema lui e că în momentul în care a intrat în locul ăsta, universul era într-un anumit fel. Când a ieșit din el, universul se rotise spre dreapta, spre Giurgiu. A intrat într-o realitate paralelă, în care iubita lui nu-l mai recunoștea. Mai mult, nu-l cunoscuse niciodată. A încercat disperat să-i explice, dar nimeni nu înțelegea despre ce vorbește. S-a speriat, s-a deprimat, a venit aici din nou să bea de nervi. A doua zi, dimineața, universul s-a rotit din nou.

— La dreapta, spre Giurgiu.

— Exact. A intrat într-o altă realitate, în care fata asta era sora lui, deci n-o putea iubi așa cum o dorea. Apoi a venit din nou aici, singurul punct fix și neschimbat. Iar a băut până dimineața, în speranța că totul e doar un vis urât. Iar s-a mișcat universul, a nimerit într-o realitate în care ea nu se născuse. Apoi într-una în care toți oamenii erau galbeni, ca-n Familia Simpson.

Și tot așa. În fiecare seară vine aici și bea și e tot mai deprimat și mai deznădăjduit. Eu îl admir, într-un fel.

— De ce?

— Pentru că toată lumea crede că e doar un drojdier nenorocit care-și bea mințile aici. Dar eu știu că este doar un îndrăgostit fără pereche în căutarea iubitei lui. Și nu renunță, tot încearcă și încearcă. Gândiți-vă că în realitățile ălea timpul trece în mod real. Ca și pentru el. Undeva, într-una dintre ele, se află fata asta, dar ea are aproape 32 de ani și probabil și-a găsit pe altcineva, poate a uitat de el.

Într-un alt colț al localului, doi clienți începură să se certe cu voci ridicate. Femeia strigă la ei.

— Mă, potoliți-vă, că vin la voi!

— Bleaaaargghh! comentă unul.

Femeia se ridică cu greu și porni legănat către cei doi care continuau să vocifereze. Fără să se grăbească le dădu câte un

pumn în cap. Zgomotul sună sec, ca într-un bostan. Cei doi bețivi tăcură instantaneu. Femeia se întoarse la masă.

— Mă scuzați, doamnă, dar cine sunteți de fapt? întrebă Costea, care încerca să rumege povestea Drojdierului.

— Eu sunt Maria. Sunt aici de la început.

— Da, dar cine sunteți exact?

Maria zâmbi și se uită spre Raul cu blândețe. Toți se uitară spre Raul, care stătea aproape ghemuit pe scaun, tremurând încet.

— Uite, el știe cine sunt.

— Nnnn! făcu Raul tremurând din toate încheieturile.

22
DUMNEZEU ASCULTĂ, DAR NU INTERVINE

— Arhanghele, scoală, bre!

Raul era la pământ, cu frisoane, în cârciuma de lângă Gara Brașov, aflată în singurul punct fix din univers. Pe dinafară părea o bodegă ordinară, iar pe dinăuntru, la fel. La intrare, deasupra, cu litere mari, scria „Cofetărie”. Înăuntru erau șapte mese de câte patru persoane, din lemn, cu un geam pe ele ca să fie mai ușor de spălat. Câțiva bețivi populau zona și păreau total indiferenți că unul căzuse pe jos și avea ceea ce părea a fi o criză de epilepsie. Ca și cum era un eveniment la ordinea zilei.

Costea turnă niște apă pe el și începu să-l pălmuiască ușor peste față.

— Hai, omule, nu ne lăsa acum, când avem cea mai mare nevoie!

— Vezi dacă nu și-a înghițit limba, sugeră Popescu.

— Cum? Nu vezi că are gura închisă? Ia să vedem, respiră? Respiră. Omule, ești bine?

Raul termină cu tremuratul și rămase nemișcat, cu privirea în gol. Îl așezară la masă din nou și păru să se relaxeze. Privea în continuare speriat spre doamna Maria. Costea își întoarse și el privirea către ea.

— Deci, doamnă, cine ești dumneata?

Femeia se mulțumi să zâmbească și dădu încă un pahar de vin pe gât.

— Ți-am spus, eu sunt aici de la început.

— Ei? Cine e, cine crezi că e?

Cel care rostise aceste vorbe era un tip înalt, de constituție medie, brunet, cu cearcăne adânci și ochii injectați. Hainele păreau să fi fost un costum elegant la un moment dat, dar acum erau șifonate și ieșeau ațele din ele. Cravata îi era strâmbă, iar obrazul neras. Fără să se uite, individul își trase un scaun și se așeză la masă. Luă berea din fața lui Raul și trase un gât.

— N-ai avut noroc nici azi, Cosmin? întrebă Maria.

— Nici, răspunse scurt omul.

Costea își dădu seama că tipul care se așezase la masa lor era chiar Drojdierul Timpului și că îl chema Cosmin. Înainte să apuce să-l întrebe ceva, vorbi el.

— Am înțeles că mă căutați.

— Da, da. Am niște… stai așa, să terminăm asta: cine e doamna?

— Mi se pare destul de evident cine e. Mă mir că nu te-ai prins până acum. Doamna e Dumnezeu.

— Asta e o figură de stil, ceva… Nu înțeleg.

— Nu e nicio figură de stil. E chiar Dumnezeu adevărat, unicul și irepetabilul. Dumnezeu Atotputernicul.

— Nnnnn, încercă să spună și Raul ceva.

— Cum adică Dumnezeu?

— Adică Dumnezeu, creatorul tuturor lucrurilor care sunt și care nu sunt. Creatorul universului, universurilor, realităților, Alfa și Omega.

— Nu cred.

— Asta se vede, spuse Cosmin vag amuzat, luând încă un gât de bere.

— Stai așa! Este o metodă foarte simplă de a afla dacă femeia asta e Dumnezeu. Sunt polițist, știu interogatorii, interveni Popescu.

— Ești ce? izbucni pentru prima oară Costea.

— Polițist. Îți explic mai târziu. E o poveste lungă. Deci e o metodă extrem de simplă să dovedim asta.

— Hai să te văd.

Subinspectorul Petre Popescu se întoarse spre Maria și o privi fix în ochi, cu blândețe.

— Doamnă, sunteți Dumnezeu?

Femeia îi întoarse aceeași privire și-i răspunse simplu:

— Da.

Apoi mai turnă un pahar de vin. Popescu judecă o secundă, apoi spuse calm:

— Da, e Dumnezeu.

— Cum? Pe ce te bazezi?

— Pe instinctul meu de polițist, care-i 50 natural, 50 antrenament și școală. Plus declarațiile martorilor.

Arătă spre Cosmin și Raul, care continua să se uite speriat spre Maria.

— Bun! spuse Costea învins. Stau la masă cu un polițist și cu Dumnezeu. Își turnă un pahar de vin, sticla rămase goală. Apoi sticla fu plină.

— Apreciez că m-ai pus pe mine înaintea Domnului, spuse Popescu râzând.

Maria și Cosmin izbucniră și ei în râs.

— Mai degrabă accept existența lui Dumnezeu decât că un polițist s-a infiltrat printre noi. Mă credeam mai deștept. Îmbătrânesc, spuse zâmbind amar Costea.

— A, am uitat să-ți zic. Sunt un polițist bun, continuă zâmbind Popescu.

— Așa e, confirmă și Dumnezeu/Maria.

Costea dădu pe gât un pahar de vin, inspiră adânc și-l puse cu un gest definitiv pe masă.

— Bun! Atunci, Alteță, Maria Ta, Sfinția, cum să mă adresez?

— Spune-mi Maria, nu te mai complica. Smerenia oamenilor în fața mea nu-mi face nicio plăcere, oricât v-au păcălit popii.

— Maria, ești exact omul de care avem nevoie! După cum probabil știi, dar o să repet, mai mult pentru mine, să recapitulez, Charon, luntrașul care transportă oamenii dinspre tărâmul viilor spre al morților, îi scapă din luntre pe tot mai mulți. Din cauza Styxului, devin invulnerabili, Hades nu-i poate ține în frâu, ei au făcut un turn spre tavanul iadului și l-au găurit și acum năvălesc în frumoasa noastră lume. Și o vor distruge curând, dacă nu facem ceva. N-avem nici tehnologia, nici cunoștințele necesare să reparăm asemenea prostie cosmică. Dar, din ce știm din povești și legende, nu e prima oară când se întâmpla așa ceva. Și tura trecută Tu, personal, ai rezolvat problema.

— Hahaha, râse blând Maria. Nu.

— Ce nu?

— Nu m-am ocupat eu, personal, de așa ceva. N-am avut nimic de-a face cu Turnul Babei.

— Dar noi știam că…

— Serios, în tot universul ăsta infinit, ai impresia că mă preocup să împiedic niște oameni să facă un turn? Pot nimici galaxii, și crezi că stau să gâdil câțiva constructori?

— Stai și servești băutură într-o bodegă!

— Hei, oricine are un hobby. Tu faci goblenuri, și nimeni nu știe.

Ceilalți se uitară surprinși spre Costea.

— Așa e, recunoscu rușinat acesta, apoi reveni. Deci nu ne ajuți?

— Pot să-ți mai aduc ceva de băut, dacă vrei.

— Dar universul?

— Universul e important pentru tine, că atâta știi. Pentru mine, universul e doar un alt fir de praf dintr-un infinit de fire de praf.

— Credeam că Dumnezeu e iubitor și ne iubește pe toți.

— Bineînțeles că sunt. De-aia ți-am și dat tot ce ai nevoie ca să rezolvi problema ta din universul tău. Plus o sticlă de vin din partea casei. Ce vrei mai mult?

Adi Costea se lăsă obosit în scaun. Mai obosit ca niciodată.

— Mă duc, mai am și altă treabă, spuse Maria și se ridică de la masă.

Trecu pe lângă el și-l prinse de umăr ușor, dar totodată cu forță:

— Totul va fi bine.

Și dispăru.

Costea își lăsă fața în mâini și oftă. Era obosit, prea obosit. Dar nu era momentul acum să fie obosit. Se îndreptă de spate și se uită în jur. Raul își revenise un pic parcă, Popescu avea o privire din care nu puteai citi mai nimic.

— Asta e, băieți! Dumnezeu nu ne ajută, șeful de gară nu ne ajută. Trebuie să ne descurcăm singuri.

— V-ajut eu, spuse Cosmin și mai luă un gât de bere.

23
O REÎNTOARCERE

— A, da, hai să revenim la ale noastre!

— Înainte să mă întrebi, știu că mă căutați, toți cei care nu sunt de-aici mă caută. Erați ușor de identificat, îți dai seama, stau de peste zece ani pe-aici. Îi știu pe toți.

— Aha!

— Apoi, nu sunteți primii care-mi cer ajutorul. Au mai fost și alții. Și i-am ajutat și pe ei. Și n-o fac din bunătatea inimii mele, o fac pentru a menține universul ăsta intact, să am o șansă la iubirea mea. Presupun că Maria v-a spus povestea mea.

— Omule, îmi pare sincer rău pentru tine. Dar știi că ai o șansă la un infinit.

— Mă pricep la matematică mai bine decât tine, nașule, răspunse dur Cosmin. Dar, mai mult de-atât, am și mai multă încredere în umanitate decât tine. Cum ai dat de Dumnezeu, cum ai crezut că scapi de griji, i-ai cerut imediat ajutorul!

— Era soluția cea mai rapidă!

— Da, ar fi fost dacă Dumnezeu ar fi fost așa cum îl credeți voi. Doar că este așa cum îl credeți voi, atotștiutor mai ales, de-aia nu se bagă în nimic. Știe că lucrurile se vor rezolva până la urmă fără intervenția Lui.

— Asta crezi tu sau asta vrei să crezi.

— Asta știu! răspunse iar dur Cosmin, brusc ieșindu-și din fire. În fine, ce aveți nevoie?

— Trebuie să știm exact unde se află Pământul în 2003 raportat la punctul ăsta fix din univers. Ca să știm unde în spațiu să ne plasăm să ajungem în 2003. Și trebuie să știm viteza universului în momentul ăla, să ne sincronizăm exact cu locomotiva noastră.

Cosmin bău din bere îngândurat.

— N-am informațiile astea. Dar le putem deduce matematic. Aveți calculele care v-au adus aici?

Raul scoase din palton un teanc de hârtii. Le puse pe masă. Cosmin începu să se uite prin ele.

— Variația nu este foarte mare. Nu v-ați deplasat foarte mult. 10 000 de kilometri maxim, rezonabil.

— Pari să te pricepi foarte bine.

— A, nu ți-a spus Maria? Am luat toate examenele cu brio, am fost un elev eminent. Cu muncă, fără ajutorul lui Dumnezeu, spuse ridicând tonul parcă să-l audă cineva.

În spatele lui, Maria, care căra o tavă cu pahare, halbe și băuturi, aruncă un „Taci, măăăă”, prietenos.

Cosmin se concentră asupra calculelor, în timp ce Costea îl studia încercând să înțeleagă ceva din funcții și variabile. Popescu se întoarse la băut, iar Raul mai ceru și el o bere.

— Aha! strigă Cosmin. Ați avut o eroare pe traseu.

— Am avut, da, o smucitură.

— Păi, n-ați compensat pentru Buzău.

— Ce Buzău? întrebă Raul.

— Buzău, recunoscu Costea eroarea.

Se uită spre Popescu. Acesta avu și el revelația.

— Aaaa, Buzău!

— Ce Buzău? insistă Raul, care nu înțelegea despre ce vorbeau cei trei.

— Buzău este un univers cu o singură dimensiune. Ne-a deviat din drum. Ceea ce e bine, am oprit în gară! Dacă mergeam perfect, intram în cârciuma asta.

— Da, a fost o eroare norocoasă, admise Cosmin.

— Ce Buzău? N-am auzit niciodată de universul unidimensional de la Buzău!

— Păi, ăia nu recunosc că-s moldoveni, vrei să recunoască acum că stau într-un univers cu o singură dimensiune, ca săracii săracilor?

— Gata, am terminat. Asta-i viteza. Trebuie să mergeți în salturi, spre Sf. Gheorghe.

— Păi, imediat se termină linia acolo.

— Trebuie să accelerați până la viteza asta, înainte să ajungeți în Sfântu'. Dacă vă sincronizați, o să ieșiți în 2003 lângă Periș, spre București. Mai faceți 5-10 minute maxim până în Gara de Nord, spuse Cosmin.

— Și dacă nu atingem viteza?

— Atunci, o să faceți un măreț accident de tren în Sf. Gheorghe, în 1995.

— Minunat! comentă sarcastic Costea și împachetă hârtiile.

— Apropo, continuă Cosmin. Dacă vreți să plecați, trebuie s-o faceți acum. Peste câteva ore se rotește iar universul și veți ieși din cârciuma asta în altă realitate.

— Nu, mersi, îmi place realitatea mea, spuse Costea și dădu ordinul de plecare.

Raul și Popescu terminară băuturile și se ridicară.

— Hai să mergem.

Plecară pe rând. Ultimul fu Popescu. Cosmin îl prinse de mână.

— Polițaiule!

— Da?

— Poate nu ne mai vedem niciodată. Maria mi-a spus că vei vedea multe lucruri incredibile în viața ta. Dacă vezi și realitatea mea, dă-mi un semn, lasă un semn. Nu uita o faptă bună.

— Omule, acu’ două zile eram un simplu polițai devenit agent secret. Acum trebuie să apăr ciocnirea a două universuri de dimensiuni diferite și, în plus, mai descopăr că există și-un număr infinit de realități. E cam mult pentru mine. Dacă nu înnebunesc după toate astea, promit că o să fac tot ce pot.

— Mulțumesc, șopti Drojdierul Timpului și se întoarse la băutura lui.

În gară, Costea îi dădu instrucțiunile lui Sava, care era deja în cabina trenului. Apoi se urcară toți în vagonul-restaurant.

Costea întinse pe masă brânză, roșii, șuncă și îmbie lumea să mănânce.

— Polițist, zici?

— Da.

— Nu e momentul acum să discutăm treaba asta, dar sunt mai mult curios decât supărat. În fine, cum ți-ai dat seama că Maria e Dumnezeu?

— Ți-am spus, fler de polițist. Și a mai fost și reacția Arhanghelului.

— A, da. Hă, hă, ai făcut pe tine, Arhanghele, spuse Costea privind spre Raul. Acesta își revenise aproape complet.

— Da, nu știu ce m-a apucat. A fost o panică totală. S-a uitat la mine și m-am blocat. Și nu era pericol în privirea ei, doar un fel de superioritate paralizantă.

— A fost o reacție normală, comentă Popescu. Diavolul se întâlnește cu Dumnezeu, diavolul pierde întotdeauna.

— Păi, ăsta e diavol? Nu ziceam că-i arhanghel?

— Tot un drac.

— Nașule, hai să lăsăm astea! interveni Raul mai vioi ca niciodată. Ce facem când ajungem la București, în 2003?

— Mergem să-l căutăm pe Desdemond ăla.

— Unde, cum? Cine știe cine și unde e?

— Păi, o să apelăm la prieteni. Ca de obicei. O să apelăm la singurul om în care putem avea încredere. La domnul director Boitoș, de la minister.

SFÂRȘITUL PARȚII A DOUA

PARTEA A TREIA

24

TOTUL VA FI BINE

Cu tot cu smucitură cauzată de singularitatea de la Buzău, ajunseră în câteva minute în Gara Basarab. Costea verifică rapid data și ora și constată cu mâhnire că era deja septembrie 2003, ceea ce însemna că nu aveau mult timp la dispoziție.

— Am ajuns aproape bine, trebuie să-i mulțumim Drojdierului Timpului pentru calcule, afirmă Costea.

— O să beau în cinstea lui, promise Popescu.

— Sunt convins, confirmă Raul.

Îl lăsară pe Sava să gareze trenul și se îndreptară spre Ministerul Transporturilor. Repetară procedura mituirii portarului, apoi nu mai insistară cu secretara directorului, dădură direct buzna în birou.

— Suntem un grup de nași de tren care am venit din viitor cu o problemă foarte importantă, începu fără ocolișuri Costea.

Directorul Boitoș, mai tânăr și mai senin decât în 2009, făcu un semn secretarei.

— E OK, lasă-i! Fă niște cafele.

Se rezemă gânditor în scaun, împreunându-și degetele.

— De la ce Regională spuneați că sunteți?

Costea îi înmână un plic. Directorul îl deschise și citi biletul din el.

— Aha! Acum am înțeles. De unde ai asta?

— Mi l-ai dat chiar dumneata, în caz că se întâmplă ceva de genul ăsta. Mi-ai spus să nu-l deschid. Am înțeles că are o informație pe care numai dumneata o știi.

— Așa este. Așadar sunteți din viitor. Și faceți parte din Organizație. Asta e o veste bună, înseamnă că s-a reparat locomotiva timpului, în sfârșit. Luați loc.

— Nu s-a reparat, e tot în revizii, spuse Costea în timp ce se așează.

— Și-atunci, cum ați ajuns aici?

— A trebuit să improvizăm. Și am fost ajutați de câțiva oameni de bine, mai puțin de Dumnezeu.

— Aha, înțeleg. În fine, sunteți toți nași? El nu pare, spuse Boitoș, arătând spre Raul.

— Nu chiar. El este agent secret-polițist sub acoperire, e o poveste lungă, iar el este un semidemon venit din iad să ne ajute. O poveste și mai lungă.

Secretara intră cu cafele și apă. Le așeză pe birou.

— Am timp, povestiți-mi. Sunt foarte curios.

— Poate dumneata ai timp. Noi însă nu prea. E cam singura noastră șansă în acest moment.

— Nu vă e teamă de paradoxuri temporale? Că-mi spuneți mie aici tot felul de chestii și veți afecta viitorul?

— Dacă nu rezolvăm problema noastră acum, nu va mai exista un viitor. Așa că dă-le dracului de paradoxuri temporale! Hai să-ți spunem pentru ce suntem aici.

Apoi Costea îi povesti cât de important este să dea de creatura multidimensională Desdemond Imposibilul, înainte să fie omorâtă.

— Înțeleg demersul vostru, dar este foarte riscant să modificați această linie temporală. Ar putea duce inclusiv la anularea voastră fizică, ceea ce înseamnă că nu v-ați mai putea întoarce aici acum. Nu înțeleg de ce nu căutați în viitor, acolo nu aveți ce probleme face.

Raul își drese vocea.

— Nu putem. Din cauza Apocalipsei, viitorul nu există. Sfârșitul timpului e pe undeva prin 2010. Mai încolo nu e nimic.

— Nimic, nimic?

— Nimic.

— Rahat! Știu de spărtura spațiu-timp de la Teiuș. În zilele noastre este mică, are doar câțiva centimetri. Deocamdată o studiem. Voi îmi spuneți că se va mări. Asta înseamnă că trebuie să ne pregătim serios.

— Oricâtă pregătire am face, n-o putem opri singuri.

— Hai, nu-mi spune cum să-mi fac treaba! Nu putem lăsa lucrurile de izbeliște. Dacă nimeni n-ar repara nimic în țara asta, lucrurile s-ar duce de râpă. O să sun la CFR infrastructură, să vedem ce putem face.

— Sună și în alte părți. Trebuie să-l găsim pe Desdemond până faci dumneata pregătirile aici.

— Ai dreptate. M-apuc să dau telefoane.

Directorul Boitoș începu să sune prieteni, colaboratori, specialiști.

Costea rămase pe gânduri. Într-adevăr, toate acestea puteau însemna modificarea liniei temporale și, cel mai grav, nu știa ce ar trebui sau nu ar trebui să facă pentru a nu modifica atât de grav viitorul cât să se autoanuleze. Apoi își dădu seama că, venind din viitor, toate lucrurile astea s-au întâmplat deja și nu a fost anulat nimic. Ceea ce ducea la o problemă și mai gravă.

— Indiferent ce facem acum, totul s-a stabilit deja, spuse cu voce tare.

— Poftim? întrebă Raul.

— Indiferent ce facem acum, nu putem modifica nimic.

— De unde știi?

— Pentru că suntem aici. Pentru că acțiunile noastre din trecut, care s-au petrecut deja, cel puțin din ce știm noi, n-au modificat nimic substanțial în structura universului și a timpului. Acțiunile noastre din trecut ne-au făcut pe noi, cei din viitor, să venim aici. E ca și cum am avea destinul gata trasat.

— Adică putem să ne facem de cap, să le dăm în cap la oameni? Să dormim în intersecție?

— Puteți face ce vreți, numai că n-o să faceți ce vreți. O să facem, cu toții, ce trebuie, orice ar însemna asta.

— Deci ce facem?

— Procedăm ca înainte. Planul nu se schimbă deloc, ba chiar putem să nu mai fim stresați. Totul va fi bine, spuse Costea și-i pică fisa. Totul va fi bine! E ceea ce mi-a zis Dumnezeu la „Căprioara”! Acum înțeleg!

— Repet, ce facem?

— Nimic. Sau totul. Ne ținem de plan. Îl găsim pe bezmeticul multidimensional și, mort-copt, îl facem să închidă gaura aia.

— O să fie mai greu decât îți închipui, îl întrerupse directorul Boitoș.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu știe unde este. Am sunat peste tot, chiar și la Pașcani. N-a mai fost semnalat de câteva luni bune. Oamenii sunt cu spectrometrele dimensionale la maximum. Nicio urmă.

— Îți garantez, directore, că în seara asta îl găsim pe individ.

În seara asta terminăm tot, o dată pentru totdeauna, spuse Costea ferm.

25
RADIOLOCAȚIE

— Îți admir optimismul, de-aia te-am și cooptat în organizație acu’ patru ani. Dar nu știu dacă putem transforma optimismul în energie electrică, înțelegi? Ce poți face, efectiv, pentru a găsi o creatură multidimensională pe care cele mai mari minți ale secolului nostru n-o pot găsi.

— Ce-am făcut întotdeauna de când lucrez la căile ferate. Vom improviza. Hai, băieți, ce știm despre blebedocul ăsta?

— Am aici o fișă cu datele lui, spuse Boitoș. Le-am cerut celor le la ICPP să mi-o trimită prin fax. Are cam cinci metri înălțime, este compus din plasma și flăcări…

— Ca mai toți din universurile ăstea, zise Costea, Uitându-se spre Raul.

— …este de o frumusețe ieșită din comun, conform martorilor, miroase extrem de frumos și scoate cele mai frumoase sunete posibile. Cercetătorii l-au descoperit prima dată prin deducție matematică, apoi prin niște spectrometre foarte puternice. N-avem asemenea dotări și nici prea mulți matematicieni.

— Oricum, nu ne putem baza pe tehnică, trebuie să folosim altceva. Logică și bun-simț, interveni Raul, scuturându-și aripile.

— Explică.

— Pe frumusețe nu putem face verficări, că nu știm să apreciem ce este frumos și ce nu e. Va trebui să-l găsim pe bază de sunet.

— Cum?

— Comparând sunetele din jurul nostru, până-l găsim pe cel mai plăcut. Așa putem să-l localizăm, cât de cât.

— N-avem această capacitate de măsurare a sunetelor din țara asta. Nimeni nu ascultă toate sunetele posibile. Sunt ceva stații de măsurare a poluării fonice, în vreo câteva orașe. Și cam atât. Ce propui tu presupune să ascultăm toate suntele din România. Așa ceva nu există.

— Hrmmm, hrmmm, își drese vocea subinspectorul Petre Popescu.

Pentru prima oară de la începutul aventurii simți că poate să fie și el util cu ceva.

— Aici te înșeli, directore. Avem o astfel de bază de date, avem receptoarele și avem toate sunetele scoase vreodată în România. De la oraș la sat, avem tot.

— Serios? Unde?

— Ha ha ha! Cum unde? Unde au fost întotdeauna. Știi pe cineva la SRI?

SRI — Serviciul Român de Informații — este o structură de informații a României. A fost construit pe scheletul vechiului Departament al Securității Statului, în perioada dictaturii comuniste. Departamentul era folosit pentru întărirea autorității statului, scop în care folosea toate mijloacele tehnice aflate la îndemână, de la banalul baston de lemn, cu care erau bătuți cei care se împotriveau regimului, până la microfoane miniaturale și camere speciale cu care putea afla ce vorbesc doi pensionari răgușiți, aflați la 200 de metri distanță. Principalele activități ale serviciului au fost manipularea și torturarea cetățenilor statului.

Istoric, genetic, Departamentul Securității era o organizație paranoidă, iar urmașul, Serviciul Român de Informații, a rămas în aceiași parametri.

Toate cuvintele rostite vreodată pe teritoriul țării au fost înregistrate de Securitate, cu excepția expresiei „Băi, ce fain e aici la Mizil", și stocate pe benzi magnetice. SRI a preluat aceleași obiceiuri, mai puțin tortura, și a continuat să înregistreze tot ce s-a vorbit în țară în fiecare an, informațiile fiind stocate pe discuri de silicarbon, care pot rezista câteva mii de ani. Câteva mii de computere, legate în rețea, analizează toate aceste cuvinte și sunete și creează proiecții și grafice.

Rezultatele sunt folosite în continuare împotriva civililor. Cel mai cunoscut caz este cel al formației de muzică ușoară Holograf. Toate melodiile și textele formației sunt compuse în laboratoarele SRI, așa se face că absolut orice român știe măcar o melodie de la Holograf, indiferent că-i place sau nu formația. Suntele și cuvintele sunt universale și create în baza unui algoritm matematic complex, ce generează o melodie care să placă la toată lumea. Melodiile Holograf au fost și sunt folosite pentru manipulare, albumele importante ale formației apărând în momente-cheie pentru istoria recentă a țării, cum ar fi începerea negocierilor pentru aderarea la NATO sau a celor pentru intrarea în Uniunea Europeană.

În privința activităților de tortură, acestea sunt mult mai reduse, SRI rezumându-se să susțină în continuare formația TAXI.

— SRI are bază de date cu tot ce s-a vorbit în România în ultimul an. Fiecare cuvânt. Fiecare sunet. E tot înregistrat. De-acolo putem face o analiză de sunet!

— Deci știu și ce s-a vorbit în biroul ăsta?

— Nu. Una e să ai, alta e să știi. E ca și cum ai avea o carte în bibliotecă pe care n-ai citit-o. Nu poți să spui că știi ce e în ea. Dar, dacă ai nevoie, poți să o citești și să afli tot ce-ți dorești. Deci SRI are tot ce s-a vorbit în acest birou.

— Și-atunci, cum paștele mă-sii nu am pic de buget pentru departament, pentru Organizație? Oamenii ăștia știu tot, au înregistrat, au dovezi și, când mă duc mai sus, la domnul ministru, la CSAT, nimic. Ba că nu există, ba că nu sunt fonduri, ba că moaș-sa pe gheață! Să ia benzile alea de la SRI să audă ce s-a vorbit aici!

— Repet, au informația, dar „n-o știu”. Și, oricum, directore, n-o să rezolvăm în seara asta finanțarea Organizației. Avem treburi mult mai importante. Știi pe cineva acolo care poate să ne ajute urgent, fără birocrație și prostii?

— Există un singur om în toată adunătura aia care poate să facă lucrurile să meargă. E unul care nu crede în birocrație, crede doar în acțiune. Un om dintr-o bucată!

Boitoș puse mâna pe telefon și formă un număr.

— Alo, la maiorul Albu, vă rog. Boitoș îl caută… Da… Albule, am nevoie de ceva de la voi. Tu ești singurul pe care mă pot baza.

26
CIORBĂ ÎN VĂZDUH

Atmosfera în biroul directorului de la Transporturi era un amalgam de nervi și relaxare ieșită din comun. Directorul Boitoș trăgea țigară după țigară și bea cafea după cafea. Băuse și cafelele celorlalți pentru că ei nu se atinseseră de ele. Cornel Sava apăruse și el între timp și se așezase într-un colț, făcându-și de lucru amuzat cu un cub Rubik. Adi Costea stătea liniștit pe scaun și respira ușor, admirându-și ridicarea și coborârea ritmică a burții. Raul se foia prin încăpere, scuturând nervos

vârfurile aripilor de metal. Petre Popescu își rodea unghiile nervos.

— Auzi, directore, ceva de băut n-ai?

Ca și cum ar fi descoperit ceva important, directorul sări de la birou. Deschise un dulăpior aflat în spatele lui și scoase o sticlă de whisky.

— Servești?

— De două zile încontinuu. Nu pot deloc să mă îmbăt.

— Cred și eu. Ești cam tensionat. E ceva bun, e rămas de la un fost ministru, mi l-a făcut cadou înainte să plece. Acum e primar și cu asta cred că rămâne. Se-alege praful de el.

— Ah, da, mai bine nu zic nimic. Doar să nu pariezi pe asta.

— Crezi că o să facă mare brânză?

— Las-o așa. Toarnă și mie.

Cei doi bărbați ciocniră paharele și băură încet, privind fiecare în gol. Telefonul rupse tăcerea.

— Alooo... da. Suntem aici. Spune-mi că ai o veste bună... Excelent, știam că mă pot baza pe tine... Așa. Mai exact nu ai? Bine, e oricum bine, ne descurcăm cu asta.

Puse telefonul în furcă și reciti ce-și notase pe hârtie.

— Băieți, e de bine, suntem în grafic. L-am localizat cât de cât. Băieții lui Albu au făcut o analiză de sunet, să găsească cele mai frumoase sunete posibile din țară anul ăsta. A durat ceva, că a anunțat nu știu ce tâmpit măriri de pensii. Dar, fiți atenți, am dat de el. E aici, în București. Este în Pantelimon.

— Cam mare zona, comentă Raul.

— Da, dar e un început, nu? Măcar știm în ce direcție să mergem.

— Mda. Trebuie să restrângem cumva zona.

— Cum naiba să facem asta? interveni Popescu.

— Ne folosim de ce ne-a mai rămas. Cică miroase foarte frumos, nu? spuse Raul.

— Da, asta arată telemetria oficială.

— Bun. Trebuie să găsim o metodă să-l izolăm pe bază de miros.

— De ce neapărat pe miros? spunea că are peste patru metri, e plasmă și foc. Nu e foarte greu de identificat.

— Da, dar este și foarte frumos. Nu ne putem uita la el, că uităm pentru ce am venit. O să cădem în admirație. Ne putem baza doar pe miros.

— Cum? întrebă Popescu. Ai noștri nu măsoară astea. Nu este nimeni care să măsoare mirosul din țară!

— Da, e o chestie pe care chiar n-o măsoară nimeni, confirmă directorul Boitoș.

— Ne trebuie un punct fix, iarăși. Pentru măsurători.

— Cum naiba găsești un punct fix în miros? Nici măcar nu cred că se măsoară așa ceva.

— Ne trebuie ceva comun, ceva ce știm toți cum miroase.

— Ciorapi nespălați.

— Ceapă?

— Autobuz?

— Nu, nu, ceva universal. Ceva ce știm toți. Lasă-mă să mă gândesc. Faceți liniște!

Raul își desprinse teaca sabiei de la brâu cu sabie cu tot, se așeză pe scaun și se sprijni cu capul în mânerul ei. Și nu se mai mișcă.

— Știu! strigă după aproape un sfert de oră de tăcere. CIORBĂ!

— Ce?

— Ciorbă! Toți știm cum miroase o ciorbă. Ciorba e universală în țara asta. Hai, ziceți, nu-i așa că știți o ciorbă de la 50 de metri?

— Ohohooo! O rădăuțeană o detectez de la 100 de metri, râse Costea.

— Una cu fasole, ciolan și ceapă? Dumnezeu! confirmă și Popescu.

— Bine, mă, nimeni nu se bagă la una de văcuță, cu smântână și ardei? strigă directorul Boitoș.

Se uitară toți unul la altul, apoi toți la Boitoș. El înțelesese imediat mesajul. Apăsă pe un buton al telefonului:

— Doamna Cristolovean? Vrem niște ciorbe!

Se uită în încăpere pentru sugestii.

— Deci una cu fasole, ciolan și ceapă, o rădăuțeană, o ciorbă de burtă, una de văcuță și... încă una de fasole. Cum? Nu mă interesează de unde le scoți, mergi la cantină, comandă la un restaurant, adu-le urgent!

Peste o jumătate de oră secretara intră cu o tavă cu ciorbe în birou. Se năpustiră la ele. Costea, Sava, Popescu și Raul își dădură seama că nu mai mâncaseră ceva cumsecade de câteva zile, de când plecaseră prin timp și spațiu să rezolve probleme

universale. Mâncară în tăcere, icnind din când în când de plăcere. Costea încheie ritualul cu un râgâit, punând bolul gol înapoi pe tavă. În scurt timp și ceilalți depuseră bolurile pe tavă.

— Excelent!

— Ca mierea.

— Revenind, cum rezolvăm problema descoperirii lui Desdemond cu ciorbă?

Raul râgâi lejer și reîncepu firul logic.

— Deci toată lumea știe cum miroase o ciorbă, da? Ei bine, ăsta este momentul nostru zero, punctul cu care toți suntem de acord, da?

— Da, confirmară pe mai multe voci ceilalți.

— Bun, pentru că treaba asta e subiectivă. Deci tot ce trebuie să facem e să facem tot cartierul ăla să miroasă a ciorbă. Și după aia patrulăm prin zonă să vedem ce miroase mai bine de-atât.

— Nu putem face atâta ciorbă în atât de puțin timp, observă Costea.

— Ooo, dar nu… Nu trebuie să facem ciorbă, trebuie să facem miros de ciorbă. Trebuie să obținem doar mirosul.

— Și de unde îl obținem?

— Din Knorr, Vegeta, Maggi. Concentrate de-astea de legume. Când deschizi punga miroase foarte tare. A ciorbă. Sunt făcute special pentru așa ceva, e marketing, băieți, se lucrează pe mirosuri de mai bine de jumătate de secol. Ălea miros a ciorbă, vă asigur.

— Deci ce facem mai exact?

— Va trebui să bombardăm cartierul Pantelimon cu Knorr în seara asta!

27

ÎN CARE SE TRAGE CU RACHETE DE PE MINISTER

Se aflau pe acoperișul Ministerului Transporturilor.

— Să sperăm că figura ta merge, spuse directorul Boitoș.

— E singura variantă pe care o aveam. Asta și micii. Iar miros de mici e mai greu de găsit artificial. Zi-mi că vin rachetele alea.

Aleseseră ca metodă de difuziune rachete de grindină, cele folosite de obicei în agricultură. Inițial s-au gândit la o dronă sau un bombardier, dar erau extrem de greu de găsit repede și, în

plus, greu de explicat mai departe la ce au fost folosite. O rachetă antigrindină e doar o rachetă simplă, care face poc la 15 000 de metri altitudine, răspândind diverse substanțe în aer, care au ca rol de obicei să oprească formarea particulelor de gheață. Raul voia să folosească aceste rachete pentru a trimite vegeta în atmosferă deasupra cartierului Pantelimon.

— Da, o să vină în maxim o oră. Am luat câteva sute de la Ploiești, spuse directorul Boitoș, admirând cerul senin. Avem vreme frumoasă diseară, Dumnezeu ține cu noi.

— Dumnezeu nu ține cu nimeni, spuse Raul printre dinți.

— Ești pesimist.

— Nu, doar m-am întâlnit cu ea.

Sava plecase în turneu de nonstopuri să cumpere toată vegeta disponibilă din magazine. Directorul îi dăduse un teanc de bani din rezerva personală și acum avea portbagajul plin de plicuri. Calculă că nu trebuie să se întoarcă până nu umple și scaunele din spate.

În nordul Bucureștiului, Popescu și Costea goneau într-o furgonetă Dacia spre cel mai mare depozit de prafuri alimentare și detergent din zonă.

— Dacă găsim închis?

— Contează? Nu ți-am spus că poți să faci tot ce vrei, nu vor fi efecte adverse? Treci prin poartă, să sperăm că ține mașina.

— Ține! Am avut una doi ani în misiuni. O tablă ordinară, dar nu se rupe.

Ajunseră la poarta depozitului. Popescu opri mașina. Costea coborî și se îndreptă spre ghereta paznicului. Acesta ieși impozant din gheretă, învârtind bastonul.

— E închis.

— Știu. Dar e misiune oficială CFR, spuse Costea, care-l luă în brațe și-i dădu un cap în gură.

— Îmi cer scuze, zise paznicului, care se prelingea inconștient spre litosferă.

Intră în gheretă și opri camerele video. Apoi deschise poarta și distruse consola de control cu un pumn. Se întoarse în mașină.

— Hai!

Se îndreptară spre cea mai mare dintre clădiri. În penumbră se vedeau câțiva paznici și câțiva câini.

— Fără consecințe, murmură Costea și ieși din mașină.

— Hei, domnu’, strigă cineva din grupul de paznici, ce căutați aici, că n-aveți voie?

— Știu, confirmă Costea, dar nu se opri.

Primul paznic îl prinse de umăr. Costea îl trase de încheietura mâinii spre el și-i aplică un cot sub maxilar. Se auzi un trosnet sec. Paznicul căzu. Un bocanc în plex. Un alt paznic se repezi spre el. Costea calculă calm pașii și-l lovi cu călcâiul deasupra genunchiului. Paznicul se dezechilibră și se prăbuși la picioarele lui. Îl lovi puternic în ureche, capul îi ricoșă din asfalt. Alți doi paznici veneau în fugă. Se aplecă rapid când primul ajunse spre el și-l zbură peste. Din ridicare îl lovi pe al doilea sub bărbie. Upercut perfect. Un câine sări din lateral să-l muște, se eschivă. Celălalt paznic veni spre el cu bastonul ridicat, îi dădu un șut zdravăn în stomac să-l îndepărteze. Câinele își înfipsese colții în braț. Îl prinse cu mâna liberă de testicule și trase tare. Câinele dădu drumul schelălăind, Costea îl apucă de picioarele din spate și lovi cu el în paznicul care încerca un nou atac. Ambele creaturi țipară surprinse. Îl luă pe paznic de guler și-i dădu și lui un cap în gură. Paznicul se scurse la pământ. Un al doilea câine atacă, Costea n-așteptă să fie surprins, eschivă lateral și-i dădu un șut puternic în burtă. Câinele schelălăi și fugi speriat. Privi amenințător spre ceilalți câini. Spre cinstea lor, creaturi inteligente, se îndepărtară fără să latre.

Popescu băgă furgoneta înăuntru prin imensa poartă deschisă de Costea.

— Putem căra cam șase metri cubi de vegetă de-asta. Să sperăm că ne-ajung, spuse Popescu și se îndreptă spre primul balot.

Pe acoperișul ministerului pregătirile erau în toi. Nașii îndesau Knorr în rachetele antigrindină cu polonicul, Raul stătea și calcula ceva pe un carnețel.

— Ar fi bună o ploaie acum.

— Nicio șansă! Cerul e senin cât vezi cu ochii.

— Ei, asta e. Să-i dăm drumul. Uite aici direcția, în funcție de vânt. Datele tale despre vântul din zonă sunt sigure?

— Cât de sigure pot să fie datele de la Meteo.

— Asta e, atât avem. Să-i dăm drumul.

Rachetele începură să zboare una câte una spre est. Dispărură în zare, apoi se auzi un pocnet slab. Apoi încă unul.

Sute de pocnete slabe. O ceață deasă, galbenă se formă deasupra cartierului.

— Miroase a ciorbă.

— Asta și trebuie. Să mergem.

Raul își întinse aripile.

— Eu o s-o iau pe sus. Voi mergeți cu mașina, vorbim pe mobil. Dacă simt ceva, ne sincronizăm.

Popescu mai trimise câteva rachete și-și urmă colegii, care coborau deja de pe acoperiș.

— Mergem cu mașina mea, e cea mai bună pe care o avem, spuse directorul.

Se urcară toți în Leganza albastru-închis parcată în fața clădirii.

Raul zbura peste blocuri cu simțurile întinse la maximum. Își aduse aminte să se lege la ochi cu o eșarfă. Nu voia să riște să dea ochii cu Desdemond, nu era convins că-i putea face față.

Jos, printre blocuri, cei din mașină aveau probleme similare.

— Băi, ce facem? Dacă apare brusc în fața noastră și-l vedem?

— Lasă-mă pe mine la volan, spuse Boitoș. Dacă mă prinde pe mine nu-i o problemă, voi trebuie să-l convingeți mai departe.

Sava și directorul făcură schimb de locuri.

Pe bulevardul Chișinău, în spatele blocului, câțiva băieți în trening beau bere și mâncau semințe.

— Băi, nu vi se pare că miroase a mâncare pe-aici?

— Iar gătește mă-sa lui Coe, băăă!

— Ce, n-are niciun client acum, hă hă hă!

— Încă n-au venit studenții, bă, e foamete.

— Da, bă, dar uite, și cerul e galben. Noaptea.

Se uitară toți în sus. Fulgi galbeni cădeau din cer. Și, printre ei, încet, maiestuos, coborî un înger legat la ochi. Băieții rămaseră uimiți. Îngerul ateriză lin în fața scării și scoase de la centură un telefon mobil.

— Băieți, aici e. Simțiți și voi? Bine, intru.

Oamenii în trening din fața blocului se grupară instant.

— Aloo, domnu', cu ce treabă pe aici?

— Valea, copii, am treabă în blocul ăsta!

— În blocul ăsta n-are nimeni treabă fără să vorbească cu noi mai întâi, spuse unul din băieți și scoase un cuțit cu lamă retractabilă.

Îl roti un pic, să sclipească în lumina scării de bloc.

— Înțelegi, băiete?

Raul zâmbi plictisit și-și scoase sabia din teacă. În ninsoarea de vegeta, mici scântei scăpărau în flăcările lamei. O mișcă ușor pe lângă treningul omului cu cuțitul, topindu-i hainele. Ajunse la cuțit și-l tăie ușor, ca pe o bucată de unt.

— Poftim?

Omul făcu pe el și împietri. Ceilalți o zbughiră instantaneu. Raul mirosi în jur.

— Așa mă gândeam și eu. Dispari de-aici, că mă bruiezi! Omul dădu rapid din cap și fugi șchiopătând. Raul intră în scara de bloc.

28
„NU MIȘCĂ NIMENI!”

Se aflau toți pe casa scării. Arhanghelul Raul, Adi Costea, Cornel Sava, subinspectorul Popescu și directorul Boitoș.

— Aici e, decretă Raul, mirosind aerul.

— Așa am detectat și noi, spuse Costea în numele celorlalți, care stăteau cu nasul pe sus. Trebuie să ne împărțim. Raul, tu trebuie să mergi pe-afară, pe la geamuri, să nu iasă. Noi o să încercăm să intrăm pe ușă. Trebuie să găsim mai întâi etajul.

— Și trebuie să ne grăbim, spuse Boitoș, atrăgând atenția asupra sirenelor de poliție ce se auzeau în depărtare. Prietenul vostru cu aripi a atras ceva atenție.

— Cum îl. Prindeți, dacă e să-l prindeți?

— A, avem niște mănuși, de când eram juniori la spărtura de la Teiuș. Sunt făcute special pentru colectat bucăți de pandimensionali, rezistente la foc, la radiații, la orice. Și sfori, tot din materialul ăla. Dacă nu vrea să ne ajute, îl legăm.

— Bun. Atunci, eu țin exteriorul.

Raul ieși cu un fâlfâit de aripi, fără să mai comenteze. Ceilalți, grupați, urcară încet pe scări, mirosind în stânga și-n dreapta. Din apartamentele din jur ieșeau sunete de toate felurile. Televizor, veselă scăpată, uși trântite, vociferări, muzică. Între toate se distingea un sunet plăcut, ritmic, însoțit de o voce de femeie: *aaa aaa aaa!*

— Ați auzit? întrebă Costea.

— Aia e!

Erau la etajul 4.

— Să ne pregătim! spuse Costea și-și legă o cârpă la ochi.

Ceilalți îl urmară. O ușă se deschise pe palier și-și făcu apariția o bătrânică.

— Ce e?

— Stați liniștită, doamnă, suntem de la minister, folosi vocea oficială Boitoș.

— Aaaaa... hâsâi bătrâna. Păi, v-am zis de atâta timp. Am tot trimis scrisori, am și sunat. Scapă gaz, spuse ea, reglându-și ochelarii și încercând să distingă chipurile din holul prost luminat. Faceți, domnule, ceva! Miroase a gaz de atâta timp!

— Da, doamnă, pentru asta am venit.

— Asta e, șopti Costea, adulmecând lângă o ușă aflată în cel mai întunecos loc al holului.

— Lasă-mă pe mine! spuse Popescu.

Scoase o țepușă subțire din portofel și o băgă în yală. Apoi mai scoase una și începu să le zgâlțâie.

— Interesant cum ai așa ceva la tine, ca polițist!

— Am fost polițist, acum sunt agent secret. Nu dai buzna la oameni în casă, te furișezi. Să nu știe nimeni.

Se auzi un clicăit în yală și Popescu apăsă clanța. Deschise ușa, surprinzător, fără un scârțâit. Încercară să între cât mai natural.

— Să vă uitați și la apometre! hâsâi bătrâna în urma lor. Fură.

În apartament era beznă, dar se auzea o muzică extrem de plăcută, divină de-a dreptul. Și vocea unei femei: *aaa, aaa!*

— E în dormitor.

Ușa era închisă și încercară să o deschidă apăsând ușor pe clanță.

— E închisă și asta. Deschide-o! șopti Costea spre Popescu.

— Nu pot. Asta nu e yală, e clanță de-aia veche, cu cheie de fier, simplă.

— Și ce facem?

— Cealaltă metodă, răspunse Popescu și se dădu un pas în spate.

Lovi tare cu piciorul în ușă, chiar lângă clanță. Ușa se rupse și se dădu de perete, lansând așchii în cameră. Popescu sări primul, urlând „NU MIȘCĂ NIMENI! “. Mai făcu doi pași, se împiedică de un scăunel și ateriză lat pe podea. Costea, Sava și Boitoș năvăliră și ei în încăpere.

Dacă nu ar fi fost legați la ochi, ar fi putut vedea cea mai frumoasă creatură posibilă, pâlpâind albastru și maiestuos, măreață, între coapsele unei femei de vreo 30 de ani.

— În numele Căilor Ferate Române, oprește-te! strigă Costea, scoțând arma cu plasmă și țintind spre direcția aproximativă în care se afla creatura.

Sava făcu la fel. Costea scoase telefonul mobil.

— Unde ești?

— Sunt în fața geamului, lângă voi.

— Perfect! Am înconjurat-o!

Creatura veni spre cei trei bărbați aflați în picioare, încercând să treacă de ei. Aceștia începură să-i care pumni și picioare.

— Stai locului, bre! Avem de vorbit, strigă Costea.

Dar Desdemond nu părea că are chef să vorbească. Prin telefon se auzi încet vocea lui Raul.

— Dacă iese pe geam, îl tai!

— Nu-l tăia! țipă directorul.

— De ce? Măcar o bucată, cât să nu fugă.

— Nu scoate sabia din teacă sub nicio formă!

— Ce-are, bre?

— N-ai auzit ce zicea baba? Scapă gaz.

Femeia de sub Desdemond se dezmetici și văzu că i s-a umplut camera de bărbați urâți, transpirați, care urlau unul la altul.

Începu să țipe și ea. Desdemond, neputând ieși pe ușă, zbură prin geam. Raul, pe fază, scoase sabia și totul explodă.

Lui Popescu, aflat pe jos, îi țiuiau urechile de mai bine de un minut. Se ridică în fund. În ușă stăteau la fel de derutați, negri la față, Costea, Sava și directorul Boitoș. În pat femeia stătea fix, nemișcată, cu gura deschisă și sânii la vedere. Se scărpină în cap și spuse, fiecare cuvânt rostit cu durere:

— Mă mir că n-am murit.

Costea își reveni primul.

— Cred că mare parte din explozie a fost în fața geamului. Chiar că e o scurgere de gaz pe-aici.

— Nu contează. Toată lumea e în regulă? Unde-i Desdemond?

— Afară.

Năvăliră toți la geam. În fața blocului, pe bulevard, Raul stătea victorios cu un picior pe Desdemond, care părea leșinat.

— Hai că l-am prins.

— Venim acum.

Cineva bătea în ușă. Deschiseră să descopere vecina bătrână și doi polițiști.

— Vedeți?! V-am spus, sunt domnii de la minister. Și e gaz, e scăpare de gaz, a bubuit tot blocul. S-a auzit până în piață.

Polițiștii încercară să fie oficiali:

— Cine sunteți dumneavoastră?

Costea trase aer în piept și-l pocni cu capul în gură pe primul. Ridică cotul rapid și-l lovi sub bărbie pe al doilea.

— Hai că n-avem timp.

Ieșiră pe rând din apartament, grăbiți. Popescu ieși ultimul, luă un chipiu de la un polițist de pe jos, îl puse pe cap și se îndreptă spre bătrânică.

Doamnă, amenda pentru tulburarea liniștii publice este de șase milioane. Veți primi înștiințarea prin poștă.

— Păcatele mele… rosti bătrâna în urma lui.

Coborâră treptele în fugă. Tot în fugă ajunseră în fața blocului, unde Raul încă se învârtea pe lângă Desdemond.

— E mort?

— Nu, ți-am zis. L-am tăiat doar puțin.

Alte sirene de poliție se auzeau tot mai aproape.

— Trebuie să ne grăbim. Desdemond, Maiestate, Alteță, avem nevoie de ajutorul matale.

— Bleearrrgh, rosti creatura.

— Asta e da sau nu?

— Blearrjgh, continuă creatura, arătând spre o fată cu pantaloni foarte scurți, care se oprise la chioșc să ia țigări și acum urmărea scena.

— Vrei femei?

— Bleaarhg, rosti satisfăcut Desdemond, arătând în continuare spre fată.

— Ajută-ne și-ți facem rost de câte femei vrei!

— Bluguguleargh, răspunse creatura, arătând în continuare spre fată.

— Ăsta e tâmpit, iar noi nu mai avem timp. Hai să-i legăm! ceru Costea.

Scoaseră sforile antiplasmă cu care veniseră și-l legară fedeleș.

— Bun. Acum hai să-l băgăm în portbagaj și ne vedem la Gară. Îl ducem la Teiuș și discutăm acolo.

Fata de la chioșcul de țigări continuă să se uite fix la ei.

— Nicio problemă, doamnă, totul e în regulă. Suntem de la CFR, spuse Costea.

Luară pachetul și-l urcară pe capota mașini.

— Raul, ne vedem în gară. Săru’mâna, doamnă!

Mașina demară aplecată într-o parte. Fata își reveni și ceru un Viceroy de la chioșc. Desfăcu pachetul și-și aprinse o țigară, ascultând sunetul sirenelor de poliție și admirând cerul galben.

O altă mașină își făcu apariția în același loc, din care coborâră trei indivizi identici cu primii. Scoaseră din portbagaj o femeie între două vârste și o așezară pe carosabil.

— Săru’mâna, doamnă! spuse Costea și se urcă din nou în mașină.

29
ÎNAPOI SPRE TEIUȘ

— Încotro? întrebă Raul după ce-l depozitară pe Desdemond în vagonul de dormit.

— Spre punctul fix, în Brașov, și-apoi, dacă ne-ajută Dumnezeu sau cine-o mai fi pe-acolo, la Teiuș.

— Băieți, vă urez succes! Eu rămân aici să pregătesc viitorul, răspunse directorul Boitoș. Ne vedem în vreo câțiva ani.

Coborî din tren.

— Rămâi cu bine, directore! Ne vedem imediat, spuse Costea și închise ușa.

Trenul dispăru.

— Ce facem cu ăsta? întrebă Raul arătând spre Desdemond, care era așezat într-o rână în cușetă, întrucât nu încăpea în pat.

— Îl ducem la Teiuș și-i arătăm spărtura. Poate că dacă o vede înțelege pericolul și ne ajută. Dacă nu, îl azvârl în ea!

Trenul zbură prin noapte, smucindu-se ușor lângă Buzău. La Brașov, în punctul fix, era din nou aproape de amurg.

— Omule, omuleeee… spuse impiegatul, care bătea insistent în geam. Ți-am mai zis să nu oprești aici. Asta e linie rezervată.

— Da, știu, recunoscu Costea, sărind vioi din tren. Pentru cei ca mine. Să mergem, spuse către ceilalți din tren.

Pe peron își făcu apariția și șeful de gară.

— Omule, omule, ți-am zis să nu-mi aduci belele!

— De unde știi că ți-am adus belele?

— Tu nu simți ce frumos miroase totul în jur? Ai ceva în trenul ăla care nu e pământean, nici măcar galactic. Mă jur că n-am mirosit așa ceva frumos în viața mea. De ce l-ai adus să-mi faci necazuri?

— Nu l-am adus să-ți fac necazuri, suntem doar în trecere. Trebuie să-l văd pe Drojdier. Apropo, să nu te uiți la el, nu scapi, adăugă Costea în timp ce mergea hotărât spre gară.

Traversară bulevardul și intrară în „Căprioara”.

— Ei, lume veche, bine ați revenit! spuse Maria din spatele barului. Beți ceva?

— Da, da, știm mesajul. Nu ne ajuți, trebuie să ne ajutăm singuri. Îl căutăm pe Cosmin.

— Dragule, ești mai agitat ca niciodată. Du-te la o masă, bea ceva și vine și Cosmin imediat. E vremea, zise femeia de la bar.

Se așezară toți la aceeași masă la care mai fuseseră, pentru că era iar neocupată.

— De ce ai nevoie de Cosmin? întrebă Raul. Îl avem pe Desdemond, putem merge direct în 2009 la Teiuș.

— Asta e, că nu putem. Avem calculele doar pentru 2003 București și 1995 Brașov. Putem să recalculăm invers, să ne întoarcem în 2009 în București, dar *Șoapta lui Zamolxe* are nevoie de aproape o oră de reglaje după fiecare călătorie. Vreau să câștig timp. Ăsta ne poate calcula drum direct în Teiuș, în seara în care am plecat de-acolo. Dacă avem noroc.

— Hai salut, băieți! Bine v-am găsit! Cum a fost excursia? glăsui amuzat Cosmin — Drojdierul Timpului, care apăruse cu o halbă de bere în mână, lângă masa lor.

Își trase un scaun și se așeză.

— Fructuoasă, mulțumim. Am prins ce ne doream. Tu?

— Încă o zi, încă un eșec.

— Va veni și vremea ta, omule.

— Ești mai optimist decât ultima oară. Ei, asta e bine. Ziceți ce-aveți nevoie acum.

— Calculele de viteză univers și deplasare în spațiu pentru Teiuș 2009!

— Te gândești la o dată anume?

— Păi, tot 13 septembrie. E seara în care am plecat. N-are rost să pierdem timp.

— Ia să mă uit.

Cosmin scoase o foaie de hârtie și se puse pe calcule. Maria le aduse de băut fără să scoată un cuvânt. Raul continua să o privească cu spaimă.

— Cam astea sunt noile coordonate, spuse Cosmin și-i întinse hârtia lui Costea. Hai, salvați universul ăsta, că mai avem nevoie de el, continuă el și-l bătu încurajator pe umăr.

— De asta poți fi sigur, răspunse Costea zâmbind și se ridică.

Ceilalți terminară băuturile și se îndreptară spre ieșire. Popescu îi puse mâna pe umăr lui Cosmin și-i făcu cu ochiul.

— Hai că ne mai vedem. Mersi.

Cosmin rămase fără zâmbet.

— Da, o să ne mai vedem.

Se uită spre Maria. Aceasta îi întoarse o privire nevinovată.

Cei doi polițiști din secția TF a Gării din Teiuș priviseră impresionați cum *Șoapta lui Zamolxe* dispăruse în neant.

— Fain îi unul de-ăsta! comentă unul dintre ei.

Apoi, la fel de impresionați, priviră cum apare peste câteva secunde, pe o altă linie, venind din direcția opusă.

Din tren coborâră trei nași CFR, plus un om cu aripi. Păreau distruși. Cearcăne, urme de funingine pe față, haine rupte și arse pe margini, umerii căzuți. Pe capetele fiecăruia se vedeau fire de păr alb, obrajii le erau nerași și buhăiți.

— Da, dar uite cât îi de nasol, răspunse celălalt.

Costea veni direct spre ei.

— Avem nevoie de un transportor mare.

— Facem rost, răspunse calm unul dintre polițiști.

— Repede!

— Care-i graba? întrebă naiv celălalt polițist.

Apoi rămase blocat, uitându-se la ceva în spatele lui Costea. Se făcu roșu la față.

— Niiiii!… reuși să șoptească gâtuit.

— Ce-i?

— Niiii!… spuse și celălalt polițist.

Costea se uită și el înapoi. În spatele liniilor tot cerul devenise roșu de flăcări. Sute, poate mii de creaturi compuse din flăcări și ură invadau Teiușul.

30
ULTIMA BĂTĂLIE

— Am ajuns prea târziu.

Sfârâitul spărturii se auzea acum intens, iar mirosul de cârnați era mai puternic decât oricând. Doar că nu mai era o simplă spărtură, ci tot orizontul era ocupat de flăcări.

Costea, Popescu și Raul priveau la fel de înmărmuriți desfășurarea de forțe.

— Mai putem face ceva? întrebă Popescu.

Costea trase aer adânc în piept.

— Oricând se mai poate face ceva. Cornele, e cod roșu. Trebuie să activăm protocolul Omega. Cheamă toți nașii din țară aici, acum! Ăsta e Mărășeștiul nostru!

Cornel dispăru în fugă în incinta Gării. În dreapta lui se auzi un pocnet scurt și apăru Varain.

— Iar?

— Nu iar. Asta e ultima oară.

— Abia am plecat. Ce-ați făcut aici?

— Lasă-mă cu rahaturile tale, Varain. Câți oameni poți să aduci aici acum?

— De-ai noștri? Maxim o duzină. Și doi sacerdoți.

— Adu tot ce poți. N-o să mai ai altă ocazie.

Varain dispăru cu un pocnet scurt. Reapăru peste câteva secunde.

— Suntem pe drum. Ține linia.

— Crezi că am altceva de făcut? întrebă Costea în neant, căci Varain dispăruse din nou.

Sava se întoarse din gară, dând din cap.

— Bun, Cornele, degajează linia, că vin băieții noștri. Voi, Popescule, ia tot armamentul din tren. Raule, fii Arhanghelul nostru, ține-i un pic în frâu până ne vin întăriri. Fără milă, fără opreliști.

Raul își scoase sabia și-și întinse aripile cu un strigăt puternic.

— Îi sparg la cimpanzeu, strigă și zbură spre orizontul de foc.

Sunete ca dopurile de șampanie se auziră în vacarmul general. Trenuri de toate dimensiunile își făceau apariția pe șinele din gară. Regio, InterRegio, InterCity. Frânau brusc, și totuși lin. Impiegații de pe toate liniile semnalizau din stegulețe furibund, pentru degajare. Călătorii încercau să iasă din vagoane.

— Se stă mult aici? Avem timp de o țigară?

— Nu puteți coborî, plecăm imediat. Să se degajeze linia, răspundeau invariabil nașii. Rămâneți în vagoane.

Nașii coborau armament greu din tren și se îndreptau spre Costea, care se înarmase și el până-n dinți.

— Nene Costea, ce se întâmplă? E pe bune? întrebă unul mai cocoșat.

— E protocol Omega pe bune, băieți, nu e un exercițiu! Asta e ultima bătălie!

Aproape două sute de nași se adunaseră deja pe peronul din fața gării. Călătorii de pe peron, curioși, veniră să afle ce este.

— Ce e? Ce-a luat foc?!

— Ei, niște vagoane în spate, nicio grijă.

— Și de ce aveți arme?

— Sunt stingătoare de incendiu, dotare standard.

Costea n-apucă să termine explicația, că un pandimensional sări direct și incendie călătorul prea curios. Și alți oameni fură cuprinși de flăcări și la fel clădirea gării.

— Paștele mă-sii! scuipă Costea și începu să urle: Foc de voie!

În câteva secunde peronul se transformă într-o explozie de scântei, flăcări și plasmă. Nașii trăgeau în toate direcțiile, fără oprire, și reușiră să elibereze locul.

— Vreau patruzeci de oameni la gară, păziți postul de comunicații. Nu lăsați să dea foc, stingeți tot. Restul, pe ei, după linii! urlă Costea.

Nașii porniră în asalt printre vagoane. Costea îl văzu în stânga pe Varain, cu zece oameni după el, ținând flancul. În dreapta, Popescu trăgea cu sânge rece, un foc, o creatură doborâtă. Un tren explodă într-o jerbă de flăcări ce se înălță zeci de metri în aer. „Degajați linia, degajați linia!” se auzi din mai multe părți. Un grup de nași porniră o locomotivă prin incendiu, să dea la o parte rămășițele incendiate. La milimetru, un alt tren își făcu apariția în spatele lor, „personalul” de Craiova. Alți cinci nași coborâră înarmați până în dinți și nu așteptară indicații. Începură să tragă după pandimensionali. Linia 1 fu degajată, apoi și a doua. Alte trenuri își făcură apariția.

De cealaltă parte însă nu era niciun semn că s-ar opri lucrurile. Creaturile continuau să vină, la fel de vioaie, la fel de multe. După o jumătate de oră singurii care păreau să piardă erau nașii, sute dintre ei zăcând sfârtecați sau arși printre liniile ferate.

— Așa nu facem nicio scofală, își spuse Costea.

Avea aproape toată uniforma distrusă, chipiul îl pierduse de mult și nu mai avea aproape deloc păr pe cap, totul fusese ars. Verifică încărcătorul și rezervorul de plasmă, mai avea pentru maximum două focuri.

— Popescule, ține-mi spatele, mergem la tren! urlă spre subinspectorul care încă se descurca onorabil în luptă.

Spate în spate merseră până la *Șoapta lui Zamolxe,* de unde îl extraseră pe Desdemond. Începură să-l târâie pe șine spre ieșire.

— E-al naibii de greu pentru cineva făcut doar din plasmă și minuni, spuse Costea, încercând să nu se uite la Desdemond.

Popescu nu-i răspunse pentru că tocmai împușca un pandimensional.

— Uită-te, dobitocule, unde suntem! urlă Costea spre Desdemond. Dă-mi ceva să mă leg la ochi, să nu-l văd, ceru nașul.

Îl traseră pe Desdemond în spatele liniilor, unde orizontul de foc se întindea cât vedeai cu ochii. Dar Costea nu mai vedea, că era deja legat la ochi și avea mâinile în jurul „gâtului" lui Desdemond.

— Uită-te, dobitocule, unde suntem! Uite ce se întâmplă. Doar tu poți rezolva problema, pentru numele lui Dumnezeu!

— Blaaargh, răspunse Desdemond cu simpatie.

— Ce vrea să spună?

— Cred că vrea să ne arate ceva, zise Popescu.

Desdemond își întinse un tentacul arătând, într-adevăr, spre un grup de nași.

— Nu te uita la fața lui, urlă Costea. Ce arată?

— Arată spre o gagică.

Într-adevăr, tentaculul lui Desdemond indica o tânără controloare de tren, cu părul răvășit, care tocmai pocnea un pandimensional cu patul armei. Femeia arăta superb.

— Paștele mă-tii de bulangiu, te omor cu mâna mea! urlă Costea.

Îl ridică de jos și plecă spre spărtură.

— Ce vrei să faci?

— Toți o să ajungem în iad în curând. Vreau să știu că dobitocul ăsta ajunge înaintea mea, spuse Costea. Vreau să am măcar bucuria că eu l-am trimis acolo. Să fie de mâna mea.

Costea continua să-l târâie pe Desdemond spre orizontul de foc, în timp ce Popescu îi ținea spatele, trăgând în creaturile ce încercau să-i atace.

— Cornele, unde ești? Am nevoie de tine! spuse Costea epuizat.

Din fum și flăcări, aproape nevătămat, își făcu apariția Cornel Sava, legat la ochi, parcă ar fi știut, trăgând la întâmplare în stânga și-n dreapta, nimerind din când în când câte ceva. Se apropie pe pipăite de Costea și prinse de o sfoară cu care era legat Desdemond. Se apropiară la câțiva metri de spărtură, căldura devenise deja insuportabilă.

— Nu! se auzi din cer o voce puternică.

Raul ateriză lângă ei, plin de funingine, dar nevătămat.

— Dă-mi un minut și-l arunc eu.

— Ce mai vrei? Suntem morți oricum.

— A, nu. Doar eu sunt mort. Voi sunteți încă vii. Stai aici un minut, lasă-mă să-mi respect o promisiune.

Costea se așeză epuizat.

— Un minut.

— Îmi trebuie o geantă, o sacoșă, ceva.

Sava îi aruncă geanta lui.

Raul zbură cu toată viteza spre depou, spre *Șoapta lui Zamolxe.* Intră furibund în vagonul restaurant, se duse direct la bar. Deschise ușa și zâmbi. În frigider mai erau zece Azuga reci. Goli geanta primită de la Sava și o umplu cu beri. Și-o trecu pe după umăr și zbură înapoi spre corpul legat fedeleș al lui Desdemond. Se uită la el fără frică.

— Tu, frumosule, vii cu mine.

Începu să-l tragă spre foc.

— Mi-a părut bine, băieți! Ne vedem pe lumea cealaltă. Mai devreme sau mai târziu.

Costea, epuizat, întinse mâna spre Raul.

— Bă, să ai grijă de tine!

— Ce contează, nașule?! Sunt invulnerabil, strigă Raul râzând și sări în flăcările furioase, trăgând creatura după el.

Desdemond mai făcu un „Bleargghh” surprins, dar nu dispăru în foc, ci începu să se disipeze în el.

— Blearrghhh! rosti deznădăjduit Desdemond Imposibilul. Bucăți din el se rupeau și se topeau în foc. Iar focul se stingea încetul cu încetul. Creatura mai scoase câteva sunete, cele mai

frumoase sunete auzite vreodată de o ureche umană, în timp ce focul se stingea, din flăcări în scântei și apoi în nimic. În spatele liniilor se vedea doar câmpul.

31
NE VEDEM IMEDIAT

Stăteau în fund pe câmpul din spatele liniilor și mâncau brânză cu roșii. Cornel Sava tăia grijuliu feliile de brânză și roșiile, iar Costea și Popescu le culegeau pe îndelete.

— Ar fi bună și-o ceapă, comentă Popescu.

— Ar fi, dar nu mai avem.

Smocuri de păpuriș fumegau din loc în loc. Mirosul de cârnați prăjiți dispăruse, fiind înlocuit cu un miros mult mai neplăcut, de carne de om arsă. Costea trase adânc aer în piept și deveni brusc atent. Plesni în dreapta spre o mână ce se materializase instantaneu, să ia o bucată de brânză.

— Ia mâna! Asta e pentru angajați.

Varain păru profund dezamăgit.

— Păi, n-am ajutat și eu?

— Ai ajutat. O să fii invitat la dineul oficial, ăla în care sărbătorim victoria. Asta e pentru noi, pentru băieți. Dă-mi pace!

— Fie. Vezi că te caută un director de la minister. E foarte nervos.

Varain dispăru.

— Ce facem cu asta? întrebă Popescu, arătând spre femeia ce apăruse în locul unde Desdemond fusese disipat de foc.

— Asta e tot ce-a mai rămas din creatură. Trebuie s-o ducem înapoi de unde am luat-o?

— Serios? În 2003? Iar?

— E important să faci curat după tine. Ține de disciplina personală, filosofă Costea, adunând rămășițele mesei într-un șervețel pe care-l băgă în buzunar. Să mergem! Luați și aia, spuse arătând spre femeia ce părea adormită.

Popescu și Sava luară femeia și o cărară spre gară, prin câmpul plin de cadavre arse. De pe toate liniile trenurile dispăreau rapid. Pe peron, directorul Boitoș părea extrem de agitat.

— Costea, Dumnezeule, în ce hal arăți!

— Haideți, dom’ director! N-am fost niciodată o frumusețe.

— Iar acum nu mai ai nicio șansă. Ce-i dezastrul ăsta? Sute de morți! Zeci de minute întârziere la trenuri! O să am un scandal cât casa mâine-dimineață.

Costea se uită strâmb la directorul Boitoș. Acesta gesticula exagerat, ca și cum s-ar fi prefăcut nervos. Se apropie de el.

— Mai ții minte acu' vreo câțiva ani când ți-am spus că ne vedem imediat? Pentru mine, acum, ăsta e imediat. Au trecut doar două ore de atunci.

Directorul coborî vocea.

— Știu. Mulțumesc. N-o să știe nimeni, niciodată, tot ce ai făcut pentru lume. Dar eu, în numele Organizației, în numele planetei, al galaxiei și al întregului Univers, îți mulțumesc. E totul în regulă?

— Mai avem de făcut un pic de curat, spuse Costea, arătând spre femeia pe care o cărau Popescu și Sava.

— Stai liniștit. Mă ocup eu cu băieții. Până mâine-dimineață, nimeni nu va ști nimic. Am și SRI-ul pe fir! O să acopere ei tot.

— Nu și asta. Asta nu e de aici. De fapt, nu e de acum.

— Bine, mergi. Ne vedem imediat, spuse Boitoș și-i făcu cu ochiul.

Drumul spre București 2003 îl parcurseră în tăcere. Aveau toate coordonatele, n-au mai oprit prin Brașov. În gară luară o mașină și plecară la fel de tăcuți spre Pantelimon. Când să între pe bulevard, Costea făcu un gest.

— Stai un pic. Am ajuns cu cinci minute mai devreme.

Rămaseră în mașină, așteptând să plece cu Leganza directorului, o sută de metri mai încolo. Mașina porni, aplecată într-o parte sub greutatea lui Desdemond. Parcară în același loc și scoaseră femeia din portbagaj, o așezară pe asfalt.

— Săru'mâna, doamnă, spuse Costea spre femeia care îi privea de lângă chioșcul de țigări.

În gară, Costea era tot mai doborât.

— Băieți, cred că nu mai vin cu voi.

— Ce, cum? Nu se poate, o să afectezi linia temporală, comentă Popescu.

— Dacă n-am stricat-o până acum, și după cum vezi n-am stricat-o, nu se mai strică nimic, răspunse Costea și zâmbi amar.

— Păi, bine, dar de ce?

— Viitorul a devenit prea complicat pentru mine. Sunt fiu de țărani, nu trebuia să fiu atât de deștept, să știu atâtea. Sunt obosit.

— Unde te duci în lumea asta?

— Mă duc la Jariștea. Ai mei au ceva pământ acolo. O să moară în curând. N-am apucat să stau între ei, eram ocupat cu altele. Dar acum altele s-au rezolvat. Când s-o face 2009 o să fiu tot acolo, reiau de unde am plecat. Dar vreau și eu ceva concediu. Cred că șase ani sunt suficienți, spuse Costea și zâmbi.

— Fii fericit, omule! îi ură Popescu de pe scara trenului. Ne vedem imediat!

32
PACE ÎN IAD

Gaura din tavanul Iadului se închise brusc, ca un sfincter. Pietre imense începură să cadă de-acolo, lovind mărețul turn ce se ridicase atât de sus. Bucăți din el se rupeau și se prăvăleau, rupând alte bucăți din structură. Invulnerabilii începură să urle panicați și să spargă din nou tavanul. Inutil. Materialul nou din care era făcut, cu irizații albăstrui, părea indestructibil. Ploua mai departe cu pietre, lovindu-i din toate direcțiile. Și nu erau doar pietre mici, erau bolovani imenși, de 10-15 metri, care se loveau de turn și ricoșau mai departe, în etajele inferioare.

Și mai neplăcută și mai înspăimântătoare decât pietrele era creatura ce se ivea în furtuna de moloz, întunecată, înaripată, cu o sabie de foc într-o mână și o geantă în cealaltă.

— La o parte, nemuricilor! urlă creatura.

Își făcu loc printre ei, lovind în stânga și-n dreapta cu un entuziasm debordant.

— Vă tai pe toți! mugi demonul.

La jumătatea turnului ieși pe o fereastră și se aruncă în zbor în văzduh. În spatele lui, turnul continua să se năruie cu un zgomot îngrozitor. Zbură în cercuri deasupra râului șerpuit, căutând parcă ceva. În cele din urmă, ateriză pe o insuliță unde stăteau, la un foc, un tip cu alură de contabil și doamna directoare adjunctă Onu.

Raul se așeză vesel pe scăunelul de lângă foc.

— E gata mâncarea? Mi-e foame de mor!

— Imediat, spuse contabilul, rotind un șobolan în jar.

— Am adus bere.

Ochii contabilului se luminară. Întinse mâna și Raul îi puse o bere în ea.

— Rece, spuse cu o bucurie aproape copilărească.

Într-o mână îi crescură gheare de oțel și le folosi să smulgă capacul. Însetat, luă o gură.

Raul își desfăcu și el o bere în colțul aripii drepte și sorbi. Era OK.

— Deci voi doi v-ați combinat? întrebă, arătând spre directoarea adjunctă Onu.

— Înțeleg că s-a rezolvat problema sus, spuse Hades, fără să-i răspundă la întrebare.

— Da, momentan totul este în regulă. În afară de realitățile paralele și de ce ne-o aștepta din universurile de și mai sus, că le-am omorât omul, totul e OK.

— Mda, o să trăim vremuri interesante.

— Bine, nu știu cum. Că gaura aia e astupată, iar materialul pare indestructibil.

— He he he! chicoti Hades, mai sunt multe variante de a ajunge în Iad și de a ieși de-aici.

— Vrei să zici că aș putea scăpa de-aici? Să mă întorc la ai mei?

— Aaa, nu! Unele lucruri sunt definitive. Dar o să mai ai treabă acolo, o să mai vizitezi tărâmurile alea. Avem o eternitate la dispoziție. Mai dă o bere!

Sâcâit, Raul mai scoase o bere din geantă. Hades o luă, o desfăcu și o înclină spre el:

— Hai noroc!

EPILOG

— Popescule, când te-am cerut aici, știam că ești mare campion, dar nu știam că ești atât de rău, spuse maiorul Albu, după ce răsfoi raportul misiunii. Zici că nașii de tren au o organizație secretă, cu care ne apără de pericole din alte universuri, ai? Interesant! Dar eu am găsit chestii și mai interesante după raportul tău.

Maiorul începu să scotocească printre hârtii prin biroul lui imens. Scoase o hârtie.

— Uite, fii atent aici! Cică au descoperit manuscrise noi la Marea Moartă. Biblii alternative, nu doar Evanghelii. Un întreg Vechi Testament scris altfel. Fii atent aici! Detaliu interesant.

Ești atent? Cică atunci când au făcut ăia turnul din Babilon, Dumnezeu nu s-a pogorât asupra lor, l-a trimis pe Arhanghelul său, Raul — n-am auzit în viața mea de el — să-l distrugă.

Albu se aplecă peste birou, spre Popescu.

— Petre, mi-ești drag, dar asta e o problemă destul de complicată. Nu putem buli așa istoria, cum avem noi chef. Trebuie discreție.

— Linia temporală nu a fost afectată. S-au modificat doar câteva legende, nu e nimic grav.

— Într-adevăr. ASTA, spuse Albu, bătând cu degetul în hârtia de pe care citise, nu este ceva grav. Altceva este grav. Ai fost în singurul punct fix din univers. Ești printre puținii oameni care au fost acolo. Și singurul de-al nostru.

— Corect, confirmă Popescu.

— Și, ca unic reprezentant al nostru, ce-ai făcut? Ne-ai făcut de băcănie! Ai luat o șpagă!

— A fost necesară pentru îndeplinirea misiunii!

— Sigur? Că din ce citesc din raportul tău, nu a avut niciun efect în întreaga misiune. Ai făcut tot serviciul de rușine. Tot departamentul. Îmi pare rău, Popescule, nu ești făcut să fii agent la noi. Ești doar un polițist!

— Poftim? Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că ești concediat, Popescule. Adio!

SFÂRȘIT

Raul, un publicitar din București, nu bănuia că atunci când va muri va ajunge în Iad. Și nici că de acolo se va întoarce pe Pământ nemuritor și cu misiunea de a preveni Apocalipsa: invazia nemuritorilor prin gaura spațio-temporală din gara de la Teiuș.

Între timp, agentul SRI Popescu este trimis să se infiltreze în rândurile nașilor de tren CFR și descoperă că aceștia formează, de fapt, o armată secretă care se luptă cu forțele supranaturale de pe teritoriul României.

De la arme cu plasmă la călătoriile cu locomotiva *Șoapta lui Zamolxe*, prin nodul temporal din gara Brașov și goana după o creatură multidimensională care poate fi cheia salvării omenirii, Raul, Popescu și nașii de tren se confruntă nu doar cu paradoxuri spațiu-timp, ci și cu subfinanțarea cronică ce afectează toate instituțiile de stat, inclusiv pe cele care se ocupă de fenomene paranormale.

Ilustrația copertei: Tudor Popa

revistanautilus.ro